

Giới thiệu Dị Thế Độc Y

Bạn đang đọc truyện Dị Thế Độc Y của tác giả Thiên sát trên trang đọc truyện online. Truyện kể về cuộc phiêu lưu của hai độc gia chuyên nghiệp là Mạc Bạch và Tần Thiên. Hai người thuộc vào dạng kỳ tài trong cách dùng độc. Họ đã đi nhiều, làm nhiều việc và cuộc đời của hai người bắt đầu tại một quán rượu... kết quả của cuộc phiêu lưu sẽ như thế nào thì theo dõi hết câu chuyện ta sẽ rõ. Dùng độc để cứu người hay để giết người nó còn tùy thuộc vào cách của người dùng độc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tử Cuộc

Gió đêm thổi đám cỏ dại cao quá nửa thân người, bốn phía là một mảng hoang vu. Trong một tòa thương khố, khắp nơi đều tràn ngập phế khí đã tích tụ lâu ngày, đầu đầu cũng là một màu tối đen, nhưng chợt từ bên trong lóe lên một tia sáng màu vàng ngay giữa bóng đêm dày đặc.

Ở bên trong tòa thương khố có một chiếc bàn và hai chiếc ghế, và ở trên mặt bàn là một bình rượu. Lúc này gương mặt của Mạc Bạch không lộ ra biểu tình gì, chỉ đang ngồi đối diện với cửa chính, đôi tay già nua đặt trên bàn, mấy ngón tay thì nhip nhẹ lên mặt bàn, trông có vẻ như đang chờ đợi ai đó.

Thật lâu sau mới nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ trong bóng tối. Trong mắt Mạc Bạch liền xuất hiện bóng dáng của một người trẻ tuổi. Trên khuôn mặt của người này luôn mang theo một nụ cười ấm áp, nhưng điều hấp dẫn người khác nhất chính là đôi mắt thâm trầm của hắn. Mặc dù là hắn không có ý thu hút sự chú ý của người ta, nhưng đôi mắt của hắn cứ như là đôi hạt minh châu giữa biển khơi, thời khắc nào cũng có thể hấp dẫn sự chú ý của kẻ khác.

Người trẻ tuổi ấy vừa trông thấy Mạc Bạch thì liền cất giọng rất dễ nghe: “Mạc huynh, thật thất lễ! Vì ta bận một chút việc nên đã đến trễ!”

Mạc Bạch vẫn giữ vẻ mặt vô biểu cảm, nói: “Người chính là lãng tử Tần Thiên?”

Người trẻ tuổi không trả lời ngay câu hỏi của Mạc Bạch, chỉ ném một chiếc bình nho nhỏ về phía Mạc Bạch, rồi nói: “Đây là giải độc, sau khi rời khỏi cuộc phó ước này, Mạc huynh nhất định sẽ có chỗ dùng đến!”

Đôi đồng tử của Mạc Bạch chợt co rút lại, thốt: “Người đã hạ độc tại nơi này?”

Người trẻ tuổi kia vẫn giữ vẻ bình thản, nói: “Ta vừa đến đây đã nhìn thấy được một số người vốn không nên xuất hiện ở đây, nên ta đã động thủ động cước một phen. Vì không thể để cho ngoại nhân làm ảnh hưởng đến trận quyết đấu của chúng ta, nên ta cũng chỉ hạ xuống một vài điểm cấm chế ở xung quanh đây.”

Mạc Bạch “a” lên một tiếng, đôi mày của y hơi nhíu lại, nhưng chỉ trong nháy mắt là đã giãn ra như cũ và cũng không nói gì. Y mở nắp bình rượu ở trên bàn, mùi rượu thơm ngát lập tức xông lên mũi. Tần Thiên hơi khịt khịt mũi, rồi nói: “Hảo tửu, hảo tửu! Thật không ngờ Mạc huynh lại dùng loại hảo tửu này để chiêu đãi ta!” Mạc Bạch hừ một tiếng, gương mặt vẫn không chút biểu cảm, bắt đầu châm rượu vào chén, rồi không nói lời nào, chỉ nâng chén rượu lên cạn sạch một hơi.

Tần Thiên lắc lắc chén rượu trên tay, đôi mắt khép hờ lại rồi hỏi: “Mạc huynh không sợ ta hạ độc vào rượu sao?” Thủ pháp hạ độc của Tần Thiên quả thật là thiên hạ vô song, chỉ cần là nằm trong phạm vi thị tuyến của hắn, thì hắn tất sẽ có cách khiến cho người ta bị trúng độc một cách bất tri bất giác. Điều này đã khiến hắn trở thành một kẻ đáng sợ trong giang hồ, và điều đó cũng chính là bản lĩnh mà hắn kiêu hãnh nhất.

Mạc Bạch nhìn Tần Thiên một lúc, rồi nói: “Ta tin tưởng Tần huynh không phải là người như vậy, nếu không thì người đã không phải là Tần Thiên.”

Tần Thiên giờ ngón cái lên, khen: “Tốt! Mạc huynh quả nhiên cũng là một chính nhân quân tử!” Nói xong liền nâng chén rượu trước mặt lên uống cạn.

Mạc Bạch khẽ nhíu mày, nói: “Tần huynh, thành thật mà nói, ta cũng rất bội phục người.”

Tần Thiên mỉm cười, nói: “Ta cũng thập phần bội phục Mạc huynh!”

Mạc Bạch thoáng đo lường Tần Thiên một chút, rồi nói: “Thiên hạ ngày nay chính là thời kỳ mà thần binh lợi khí hoành hành, nhưng Tần huynh lại có thể đem ám khí, độc dược, và dịch dung thuật mà luyện đến độ xuất thần nhập hóa, nên điều đó mới khiến cho Mạc mạo vô cùng bội phục.”

Tần Thiên cười ha ha, nói: “Mạc huynh quá khen rồi. Ám khí của ta vốn không hơn được Tiểu Lý phi đao, độc dược thì cũng chỉ so bì được với Ngũ Độc giáo, còn lại dịch dung thuật thì thời buổi này lại còn có mấy người sử dụng đây? Nhưng Mạc huynh thì khác, vì huynh đã có thể luyện thương pháp lên đến hóa cảnh, thử hỏi có mấy ai làm được điều đó chứ? Cái danh Thương Thần có được quả không phải dễ dàng đâu nhé, ha ha!”

Mạc Bạch thán nhiên nhìn Tần Thiên một lúc, rồi nói: “Người ta nói Tần Thiên không những là rất kiêu ngạo, hơn nữa, công phu vuốt mông ngựa lại càng là đệ nhất lưu, ta hôm nay quả là đã được lãnh giáo rồi, không ngờ Mạc mỗ lại có mặt mũi như thế!”

Tần Thiên không hề ái ngại, nói: “Nếu như ta không có công phu vuốt mông ngựa tốt như thế, thì e rằng sớm đã chết đi nhiều lần rồi. Nhưng mà giờ đây ta lại không mấy khi tăng bốc ai cả, mà ngược lại, những kẻ tăng bốc ta thì lại khá nhiều, ha ha!”

Đôi đồng tử của Mạc Bạch hơi co rút lại một chút, nói: “Người quả nhiên là người rất kiêu ngạo. Người trẻ tuổi mà thường kiêu ngạo là một điều không tốt! Nếu không phải bởi vì người đã giết Đoan Mộc gia gia chủ, là người huynh đệ sinh tử chi giao của ta, thì ta cũng sẽ không tìm người để quyết đấu. Nói không chừng, ta lại còn có thể kết giao bằng hữu với người nữa.”

Tần Thiên thờ dãi nói: “Nếu không phải chuyện xảy ra như thế này thì có lẽ chúng ta cũng có thể trở thành hảo bằng hữu rồi. Tuy nhiên, ta giết Đoan Mộc Hùng là vì nghĩa, còn người phải báo thù cho Đoan Mộc Hùng, thì đó là vì tình. Cho dù có phải chết dưới tay của người, ta quyết cũng phải kết giao với vị bằng hữu này.”

Mạc Bạch nghe Tần Thiên nói xong, lại khẽ nhủ mảy, rồi nói: “Nếu ta xem Tần huynh là bằng hữu, như vậy có khác nào bảo là Đoan Mộc huynh đệ đã sai, có đúng không?”

Tần Thiên nghe lời ấy, biết rằng nếu có nói gì nữa thì cũng chẳng đi được đến đâu, nên hấn lùi lại một bước, trên mặt vẫn nở nụ cười cố hữu, nói: “Mạc huynh, chúng ta đã uống rượu xong rồi, nào, lại đây.”

Đôi đồng tử của Mạc Bạch lại co rút thêm một lần nữa, y vẫn giữ nét mặt không biểu cảm đó, rồi nói: “Tốt! Hãy để ta lãnh giáo vài cao chiêu của lãng tử Tần Thiên nào!” Nói xong, Mạc Bạch liền bày ra một thế tấn, trong mắt ánh lên những tia quang mang đầy hưng phấn.

Một cỗ khí thế từ trên thân hai người phóng ra đối kháng với nhau, tạo thành một vòng xoáy nhỏ trên không trung. Chiếc bàn tựa như là bị một bàn tay lớn đánh tan ra từng mảnh nhỏ. Trong không khí nhất thời nổi lên một trận cuồng phong, bao nhiêu cát bụi cùng với bàn ghế bình chén tại nơi bọn họ vừa ngồi lúc này chỉ trong chốc lát đã bị cuốn đi sạch sẽ.

Mạc Bạch đưa cánh tay mạnh mẽ hữu lực chụp lấy ngọn thương, hai mắt nheo lại nhìn chăm chăm vào Tần Thiên đang đứng ở phía đối diện. Tần Thiên vẫn giữ nét mặt như không có chuyện gì, hai chân đứng tấn không ra hình chữ đinh, mà cũng chẳng phải chữ bát, dáng vẻ cứ y như là không phải hấn đang chuẩn bị quyết đấu vậy. Trong lòng của Mạc Bạch có phần hơi kích động, đã nhiều năm qua, hấn chưa hề đối diện với một địch thủ nhân nhả như vậy. Lòng bàn tay của Mạc Bạch cũng bắt đầu rướm mồ hôi, điều này thật hiếm có, bởi vì Tần Thiên chỉ tùy tiện đứng tấn một thế hơi hợt như vậy, đã khiến cho y khó có thể nắm bắt thời cơ để ra tay. Y hiểu rõ chỉ cần mình đánh ra một thương, e rằng Tần Thiên sẽ có thể nhẹ nhàng tránh né, nhưng tiếp theo sau đó thì y sẽ phải hứng chịu một chiêu phản công như bão táp mưa sa của Tần Thiên.

Một khắc trôi qua, Mạc Bạch phát hiện ra khí thế của mình càng lúc càng yếu dần, nếu cứ kéo dài thế này thì thật không phải là một biện pháp, y nhất định phải sử dụng tuyệt kỹ để áp đảo đối phương. Nghĩ sao làm vậy, chỉ thấy Mạc Bạch nhẹ nhàng tung ra một thương, phát ra một chuỗi âm thanh vi vút như xé gió, từ trên thân thương liền phóng ra mười hai viên tử đạn, hình thành một đóa cúc hoa, rồi nhắm hướng Tần Thiên mà bay tới.

Chiêu này chính là tuyệt kỹ của Mạc Bạch, tức “Đoạt Mạng Cúc Hoa”. Đóa hoa cúc này thật là mỹ lệ, lại rất trí mạng. Mạc Bạch không bao giờ sử dụng chiêu này một cách khinh suất, bởi vì ngọn thương của y chỉ có mười ba viên tử đạn, mà chiêu này mỗi khi sử dụng thì lại bắn ra tới mười hai viên, nếu đánh không trúng mục tiêu thì viên đạn cuối cùng sẽ trở thành nguyên tố sát thủ tối hại.

Tử đạn ở trên không trung kêu rít lên những tiếng chói tai, mà bộ dáng của Tần Thiên lúc này vẫn không thấy có gì biến chuyển. Khi những viên tử đạn ấy đã bay đến trước mặt Tần Thiên, Mạc Bạch vẫn không thấy hấn có cử động tránh né hay là ngầm sử dụng ám khí để đánh trả, hấn vẫn đứng đó không nhúc nhích. Rốt cuộc việc gì tới thì cũng tới, chỉ nghe thấy một loạt các tiếng động do tử đạn bắn trúng xuyên vào da thịt đồng thời phát ra, thân hình mềm mại của Tần Thiên bị tử đạn bắn trúng rồi chấn bay ra ngoài, máu huyết trên người bắn ra như mưa theo một quỹ tích rất kỳ dị.

Mạc Bạch hoảng kinh, vội vàng lao vọt tới, ôm lấy tám thân ngã nằm trên đất của Tần Thiên, lớn tiếng kêu: “Tại sao người không tránh né? Tại sao chứ?”

Tần Thiên từ từ mở mắt, trên mặt vẫn hiển hiện nụ cười nhân nhật, nói: “Bởi vì ta đã đi vào tử cuộc. Nếu hôm nay ta không chết, thì ngày mai sẽ có rất nhiều người phải chết!”

Gương mặt của Mạc Bạch nhăn nhó rất khó coi, hỏi: “Tại sao người không tránh né? Chẳng lẽ người thật sự muốn như thế này sao?”

Thân thể Tần Thiên bị chấn động, phun ra một ngụm máu, rồi nói: “Nếu đã là tử cuộc thì tuyệt sẽ không có đường sống. Người giang hồ sinh tại giang hồ, chết cũng tại giang hồ, vốn không có cái gì là nên hay không nên. Nhưng,người có thể đáp ứng cho ta một việc hay không?”

Mạc Bạch chẳng biết từ lúc nào đã tuôn ra hai hàng nước mắt, vội nói: “Là việc gì, người cứ nói đi!”

Sắc mặt của Tần Thiên trở nên hết sức cổ quái, nói: “Mạc huynh, gương mặt của người lúc nào cũng như vậy, chẳng lẽ người thiên hạ đều mắc nợ người cả hay sao? Người có thể cười một chút cho ta xem được chăng? Khụ khụ...” Tần Thiên lại học ra một ngụm máu tươi.

Mạc Bạch không khỏi lắc đầu, y nghĩ không ra tại sao Tần Thiên trước khi chết lại có một yêu cầu cổ quái như vậy. Mạc Bạch chỉ đành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, chỉ là nụ cười này của hấn so với khóc còn khó coi hơn nhiều.

Tần Thiên dùng chút sức tàn, nở một nụ cười thật tươi rồi nói: “Đa tạ người! Mạc huynh, ta cảm thấy mệt mỏi rồi...” Tần Thiên cảm thấy ý thức của mình chậm rãi ly khai xa dần.hấn cất tiếng nói như người mộng du: “Nhân tại giang hồ bất do kỷ, thanh danh quyền lực toàn thị không. Thân tử nhất thiết tẫn quy thổ, tình cừ ân oán nhất tểu mẫn!”* Giọng của Tần Thiên càng lúc càng nhỏ dần.

* Nhân tại giang hồ bất do kỷ,

Thanh danh quyền lực toàn thị không.

Thân tử nhất thiết tẫn quy thổ,

Tình cừu ân oán nhất tiếu mẫn!

Tạm dịch thơ (vivarichmount):

Người trong giang hồ khó tự chủ,

Thanh danh quyền lực thấy đều không.

Chết rồi tất cả về cát bụi,

Biết bao ân oán chỉ cười trừ!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Niên Khinh Đích Mẫu Thân (Mẫu Thân Trẻ Tuổi)

Tại Cơ Đức Thành, một thành thị bình thường câu Lạp Duy Nặc đế quốc, ánh nắng buổi sáng ấm áp bắt đầu chiếu rọi vào, trong đường thính thoảng có vài người đi đường, ai cũng liếc mắt một cái, nhìn một tiểu hài tử đang nằm ở ngoài cửa của Lâm Mễ Nhĩ tửu điểm. Mọi người đều quay sang nhìn nhau. Ai cũng thất rõ dáng vẻ của nhau, không làm gì chỉ lắc đầu, khi thấy một thân thể bình thường như vậy, cũng không nhận được họ nhìn nhau như là đồng tình với nhau, cũng không có khả năng và cũng cười nhạo nhẹ. Bởi vì hài tử này chính là Duy Sâm, nhi tử của Ngã Mễ, chủ của tửu điểm này. Ai cũng không biết Ngã Mễ đến đây từ lúc này, cũng không biết nàng tại sao lại đến đây. Mọi người chỉ biết là khi nàng đến đây có mang theo hài tử này. Mà đứa hài tử đó chính là Duy Sâm hiện giờ đang ngồi trước cửa. Ngã Mễ vừa phải lo sinh ý của tửu điểm vừa phải chăm sóc hài tử gốc gác này, khiến mọi người đều đối với hai mẫu tử nàng có sự thông cảm.

Đứa gốc đó nằm trên đường vẫn bất động không nhúc nhích gì, nếu không biết chắc có người tưởng đó là một thi thể. Bỗng dưng thân thể của đứa gốc đó run lên một trận, càng ngày cường độ run rẩy càng lớn, chỉ chớp lát trở thành như một con sóng cuộn cuộn. Thân thể đó thỉnh thoảng còn phát ra tiếng la thảm thiết, khiến mọi người phải dừng lại, không biết đứa gốc này bị cái gì. Những người tò mò thì lập tức vây quanh, còn có một số người thì chạy nhanh để tửu điểm.

Tần Thiên cảm giác mình hiện tại như là đang nằm mộng, trên người có một loại ấm áp khó tả. Hắn từ mở con mắt ra, thì phát hiện mình vẫn còn có tri giác. Chẳng lẽ hắn còn sống? Tần Thiên mở mắt ra thì thấy rất lạ lẫm. Hắn phát hiện ra mình đang nằm phơi nắng ở kế bên một bức tường. Có điều làm cho giật mình hơn chính là có một đám người vây quanh hắn, ai cũng trợn mắt nhìn hắn. Tần Thiên từ từ đứng lên, quan sát người chung quanh. Nhưng người này trông giống người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh. Chính xác hơn, nhưng người này có lẽ là người Châu Âu. Tần Thiên không nhận được liên nghĩ thầm, „Ta sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ Mạc Bạch đã đem ta đến chỗ này ư? Không thể nghĩ ra hắn có thể tự cứu bản thân sao. Nếu thật sự là hắn, sau đó hắn làm sao đem ta đến đây?“ Điều này làm cho Tần Thiên mơ hồ không hiểu được, một bộ si gốc đứng yên tại chỗ.

Một vài người tốt bụng thở dài nói: „Ai! Thật là một hài tử đáng thương!“ Những người khác thấy không có gì náo nhiệt nữa cũng tự động tản ra.

Tần Thiên thầm tự nói, rồi phui bụi xong, lúc này có người lên tiếng: „Các ngươi xem kia, đứa gốc kia lại biết phui bụi đó. A a!“

Tần Thiên nghe xong, tâm trạng càng kinh ngạc, sao lại không nói hắn là một kẻ ăn mày, mà lại nói hắn là một đứa gốc. Hắn liền liếc người đã lên tiếng một cái, rồi thầm nghĩ: Người mà nói thêm một câu nữa, không cần phải chờ Mạc Bạch gây phiền phức, có tin lão tử dùng độc biến các ngươi thành kẻ ngu hay không. Lúc đó xem ngươi còn dám nói lão tử là kẻ ngu không!

Người đi đường kia thấy trong mắt kẻ ngu này có một tia ác, kèm theo là một ánh mắt đầy sát khí, không nhận được rung mình một cái. Sau đó hắn liền kéo đồng bọn vội bỏ đi. Hắn làm thế nào cũng không rõ ràng, đứa hài tử ngu đó, lại có cái thứ ánh mắt như vậy.

Tần Thiên tiếp tục phui bụi xuống, để ý đến thân thể của hắn, thì bất ngờ phát hiện thân thể hắn lại là thân thể của một đứa hài tử sáu bảy tuổi. Cái này làm Tần Thiên hoảng sợ. Đây là chuyện gì chứ. Mạc Bạch không có bản lĩnh làm hắn biến thành một tiểu hài tử. Cho dù là cao thủ chinh hình cũng không có thể làm như vậy. Không phải là bị trúng tà chứ! Hắn cận thận quan sát thân thể của hắn. Quả thật là thân thể của một hài tử sáu bảy tuổi. Điều này khiến hắn trở nên ngày càng đại dại.

Đang lúc Tần Thiên ngẩng người, thì có một thiếu phụ có dung mạo tú lệ vội vã chạy tới, thấy Tần Thiên như vậy liền lên tiếng: „Duy Sâm, vừa rồi có người nói là con xảy ra chuyện. Con không sao chứ!“ Vừa nói ân cần vừa để ý trên người của Tần Thiên.

Tần Thiên không hiểu, mỹ nữ này là ai và từ đâu đến đây, nàng đang tự độc thoại chăng? Lại còn nhìn mình nữa, nàng không phải đã nhận làm người rồi ư! Hắn nhìn bốn phía, hình như không còn ai nữa, chỉ có một mình hắn. Hắn nhìn thiếu phụ trẻ tuổi kia, có một chút si ngốc nói: „Đại tỷ! Người là ai? Người nhìn ta cái gì?“

Thiếu phụ kia bắt đầu dĩ cười một cái rồi nói: „Hài tử nguoi, sao lại gọi ta là đại tỷ. Ta là mẫu thân của con! Con chẳng lẽ ngay cả ta cũng không nhận ra ư?“

Mẫu thân? Tần Thiên thiếu chút nữa nhảy dựng lên phân bua không phải! Mẫu thân này có phải còn quá trẻ phải không, lại còn mỹ lệ như vậy, không phải là đến để chiếm tiện nghi với mình chứ! Tần Thiên lên tiếng nói: „Đại tỷ, người không nên nói đùa với ta. Người còn trẻ như vậy, sao lại là mẫu thân của ta chứ! Người có phải là nhầm người rồi chăng?“ Tần Thiên trong lòng cũng đồng thời nói thầm: „Thật là tà quái, thiếu phụ còn trẻ như vậy, mà nói ta là nhi tử của nàng ta!“

Người thiếu phụ kia vẻ mặt thất vọng, ngay cả nàng cũng không biết phải nói gì. Vừa lúc này có một lão già đi tới, nói với Tần Thiên: „Duy Sâm, nguoi cũng thiệt là, nàng ta đúng là mẫu thân của nguoi đó. Vừa rồi có người nói nguoi phát bệnh, xem ra bệnh của nguoi cũng không nhẹ đó!“ Nói xong lão già quay lại nói với thiếu phụ: „Ngà Mễ, hay là đem đến Cách Lô thầy thuốc đi. Nếu không như vậy, thật không biết chuyện gì sẽ xảy ra đó?“

Ngà Mễ với sắc mặt đau khổ bèn gập đầu, nước mắt cũng từ từ rơi xuống từ đôi mắt to mỹ lệ của nàng. Bây giờ nhi tử ngay cả mình không nhận ra, lại còn nói mình muốn chiếm tiện nghi của nó. Điều này nàng không thương tâm sao được? Tần Thiên thấy điểm này, càng thêm sợ hơn, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với hắn? Hắn trong lòng vẫn không tin được, nhưng khi hắn thấy vẻ mặt của phần nộ của lão già kia, lại thêm vẻ mặt đau khổ của thiếu phụ mỹ lệ đó, cùng với cặp mắt đầy nước mắt, bộ dạng của bọn họ không giống như là đang nói đùa. Hắn không khỏi tự hỏi chính mình, những điều này đều là thật chăng? Chính mình không phải là đang nằm mơ chứ! Tần Thiên dùng hết sức tát mạnh vào mặt mình. Đau quá! A, không phải là đang mơ. Tần Thiên hiểu được chính mình bây giờ là một kẻ ngu!

Thiếu phụ trẻ tuổi này đúng là Ngà Mễ. Nàng thấy nhi tử của nàng phát bệnh ngu ngốc, bây giờ không còn nhận ra mình nữa, trong lòng một cảm giác khổ tâm dâng lên. Vừa rồi mới nghe có người báo lại nhi tử nàng phát bệnh, thì nàng vội bỏ hết mọi sinh ý vội rời chạy tới đây. Bây giờ tâm nhảy đi đâu mất! Nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của hài tử, lòng nàng như bị đâm một dao. Thảm thân mệnh của họ thật khổ. Tại sao ông trời lại muốn hành hạ hài tử đáng thương này của nàng! Xem ra chỉ còn cách mang đến Cách Lô thầy thuốc để kiểm tra nhi tử của mình một chút. Lúc này thì đám đông lại tụ tập, Ngà Mễ liền không nói gì nhanh chóng kéo Tần Thiên đi.

Tần Thiên đối với sự thật này càng choáng váng hơn, mặc cho Ngà Mễ lôi kéo mình đi về phía trước.

Ngà Mễ kéo Tần Thiên vào Lâm Mễ Nhĩ từ điểm. Tần Thiên cũng chưa kịp quan sát mọi thứ trong từ điểm này, vì bị Ngà Mễ kéo vào trù phòng (nơi nấu nướng). Sau đó Ngà Thước đặt Tần Thiên ngồi trên cái ghế nhỏ, lấy một ít đồ cho hắn ăn, nói dùng ngữ điệu đối với một hài tử mà nói: „Duy Sâm ngoan, ngồi yên ở chỗ này nha! Nếu con thấy có gì không ổn, thì cứ việc gọi ta. Ta bây giờ ra ngoài lo sinh ý một chút nha!“

Tần Thiên từ từ tiếp nhận sự thật này. Hắn ngẩng đầu lên mà hỏi: „Người, người thật là mẫu thân của ta, phải mẫu thân không?“

Ngà Mễ yêu thương xoa đầu Tần Thiên, rồi nói: „Duy Sâm, con lại bắt đầu dờ chừng rồi! Con nhớ kỹ nha, con được gọi là Duy Sâm, ta là mẫu thân Ngà Mễ của con. Con không nên lại phát ngu ngốc nữa đó, để khỏi làm ta lo lắng thêm!“ Ngà Mễ nói xong, liền quay người đi, cũng khẽ lau nước mắt.

Tần Thiên ngây ngốc gập đầu. Ngà Mễ ním cười rồi hôn lên mặt Tần Thiên một cái, nói: „Duy Sâm ngoan! Mẫu thân đi ra trước nha!“ Nói xong liền đi ra phía trước.

Tần Thiên ngồi trên cái ghế, nhìn thiếu phụ tự nhận là mẫu thân của hắn rời đi, lấy tay nhẹ vuốt mặt có nụ hôn yêu thương đó, trong lòng có một loại tư vị không miêu tả được.

Tần Thiên thuở nhỏ là một cô nhi, được sư phụ nuôi dưỡng. Vị sư phụ đó là một nam nhân, chỉ có thể dạy cho hắn vài thứ chứ không có cái gì là tình phụ tử. Sau khi trưởng thành, là một lãng tử trong giang hồ, sự sinh tồn là điều quan trọng nhất. Do vậy cái tình mẫu tử hư vô mờ ảo đó đối với hắn chỉ là một giấc mộng mà thôi. Bây giờ tự nhiên lại xuất hiện một mẫu thân, nhưng vẫn còn trẻ tuổi và mỹ lệ. Mặc dù mới ở gần nàng không bao lâu, nhưng có thể cảm nhận nàng rất yêu thương mình. Từ trên người của nàng, Tần Thiên cảm giác được tình mẫu tử mà đã lâu không có cảm nhận được.

Hiện giờ, Tần Thiên muốn tập thích nghi tốt hơn với tình huống này. Rõ ràng hình như vừa rồi quyết đấu cùng Mạc Bạch, mình lại một lòng muốn chết để cho Đoạt Mệnh Cúc Hoa của hắn đánh trúng mình. Sau đó mình mất đi tri giác, ngay cả vẻ mặt lúc đó của Mạc Bạch cũng không nhìn rõ, rồi chuyện gì xảy ra cũng không biết, khi tỉnh lại thì đã ở chỗ này. Lúc đầu tưởng là Mạc Bạch đem hắn tới đây, nhưng cái này hình như không phải do Mạc Bạch làm. Không biết chuyện gì đã xảy ra với chính mình? Tất cả giống như một giấc mơ. Chỉ là giấc mơ này lại hình như dài quá! Có thể là sau nhiều năm, Tần Thiên cũng không thể nghĩ rõ. Tần Thiên rất là mơ hồ, không biết là đã đầu thai vào đâu? Nói lại, mình hình như là chưa có từng uống qua cái gì gọi là canh Mạnh Bà, những việc trước kia lại có thể nhớ rõ ràng và kỹ càng, cái này đầu có thể! Nhưng việc này làm sao có thể giải thích được? Tần Thiên trầm vận khí, phát hiện đan điền trống trơn. Như vậy nội công trước kia toàn bộ đều biến mất. Hắn mới chấp nhận rằng mình đã đầu thai chuyển thế. Chỉ là có đối với mọi việc trước kia tại sao hắn lại nhớ kỹ và rõ ràng như vậy. Điều này hắn không thể tìm ra được lý do thật sự.

Tần Thiên là người rất phóng khoáng, võ công bị mất, có thể luyện lại lần nữa. Bây giờ trở lại cuộc sống của bình dân cũng là một việc tốt, cuộc sống trước kia của mình thật quá mệt mỏi. Không nghĩ thông suốt cũng không nghĩ nữa. Tối thiểu là có một mẫu thân thương yêu, cái này thật là tốt đó! Còn với hoàn cảnh và mọi việc chung quanh có thể ráng thích ứng hòa nhập để sống. Tần Thiên còn có một khúc mắc trong lòng là, không biết „phụ thân“ của hắn là ai? Vừa rồi thấy mọi người và mẫu thân đều là tóc vàng mắt xanh, trong rất giống người Châu Âu, không biết mình đã đầu thai ở quốc gia nào rồi?

Nhưng mà nói lại, tên Mạc Bạch kia khi cười so với khóc còn khó coi hơn. Nhớ lại khiến cho người phải buồn cười, Tàn Thiên không nhịn được cười ra tiếng.

Tàn Thiên tỉnh ngộ ra, nếu còn sống thì đã tốt rồi, không câu nệ chi. Cái tên lăng tử Tàn Thiên trước kia đã chết rồi, bây giờ từ miệng của thiếu phụ đó nói là nhi tử của nàng, là tên ngờ nghệch được gọi là Duy Sâm

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Kỳ Tích

Tàn Thiên từ trù phòng (bếp) đi lên phía trước quán, trước đó hắn đi qua nhưng không quan sát kỹ mọi thứ. Bây giờ Tàn Thiên đang nhìn mọi thứ. Đầu tiên là một cái phòng rất lớn, một bên là cái quầy, phía bên kia được đặt vài cái bàn cùng ghế ngồi. Ở đây nhìn có vẻ gọn gàng, sạch sẽ và thoải mái. Hiện giờ chỉ còn có một bàn trống, các bàn khác đều đầy người ngồi ăn uống. Mọi người đang ăn uống ở đây, thấy Tàn Thiên liền quay đầu nhìn hắn một cái. Trong ánh mắt của bọn họ có chút đáng tiếc, nhưng nhiều sự chán ghét.

Ngã Mễ đang mời mọc khách khứa, thấy Tàn Thiên đi ra, vẻ mặt trách móc vì bận rộn mà nói: “Duy Sâm, con lại không ngoan rồi. Ta muốn con ngồi yên ở chỗ kia, sao lại chạy ra đây!” Vẻ mặt của Ngã Mễ tuy có vẻ là trách móc, nhưng không che giấu được sự yêu thương của nàng.

Tàn Thiên chậm chậm trả lời: “Mẫu... mẫu... mẫu thân, con ngồi một mình không có gì làm, nên muốn ra đi nhìn một chút thôi!”

Tàn Thiên nhìn vị mẫu thân trẻ tuổi này. Mặc dù thân thể của mình hiện giờ là của một tiểu hài tử sáu bảy tuổi, nhưng tâm lý của hắn là của một người trưởng thành từng trải rất nhiều chuyện. Hôm nay hắn phải gọi Ngã Mễ là mẫu thân, dĩ nhiên có chút không quen.

“Được rồi! Duy Sâm, con tới quầy đó mà ngồi đi. Nhất định phải ngoan đó! Không được gây việc gì lộn xộn nha!” Ngã Mễ bắt đầu đi phải đồng ý.

Tàn Thiên mặc dù không muốn người khác đối xử với hắn như là một tiểu hài tử, nhưng sự thật là như vậy. Hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận cái sự thật này, làm một tiểu hài tử. Tàn Thiên liền đáp ứng một tiếng, rồi đi đến ngồi ở bên cạnh quầy, quan sát khách khứa ở đây.

“Ngã Mễ thân ái, sinh ý hôm nay thế nào vậy?” Tàn Thiên nghe được, liền nhìn thì thấy một nam tử mặc một trường bào màu đen. Trên mặt y là một nụ cười hòa ái. Nếu nhìn thẳng sau vào đôi mắt ngọc biếc của y, sẽ khiến cho mọi người có cảm giác ấm áp hoặc tin tưởng.

Ngã Mễ nở một nụ cười đón tiếp, rồi nói: “Xá Nhĩ tiên sinh, người đến rồi. Ngài lại làm cái bộ dạng đó nữa rồi?”

Xá Nhĩ dùng ánh mắt nhiệt tình nhìn Ngã Mễ, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy! Đúng vậy!” Ánh mắt của Xá Nhĩ, dù là kẻ thật sự ngốc, cũng nhìn ra được ý tứ trong mắt của y.

Ngã Mễ đỏ mặt, còn không thể tự nhiên nữa, rồi nói với y: “Xá Nhĩ tiên sinh, nơi đây còn một bàn trống. Người đến đó đi! Ta đi lấy rượu đây!” Ngã Mễ liền chạy đến quầy để lấy đồ.

Trong ánh mắt của Xá Nhĩ lộ ra một tia thất vọng khó thấy. Y cảm giác có chút mất mát, rồi trả lời: “Được!”

Nói xong rồi đi đến cái bàn trống, nhưng con mắt của y vẫn đặt trên người của Ngã Mễ.

Mọi việc vừa rồi, Tàn Thiên đều thấy hết. Nam nhân mặc trường bào màu đen kia, nhất định hiện tại đang để ý đến mẫu thân này. Mà thật ra, mẫu thân quả là rất nữ lệ, có một mị lực không thể miêu tả được. Nam nhân không bị thu hút mới là việc lạ! Nếu là trước kia, thế nào cũng để ý đến nàng ta. Chỉ là không biết phụ thân đang ở đâu? Hắn cũng có thể thấy rằng, mẫu thân đối với nam nhân cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác. Tàn Thiên thấy khi Ngã Mễ rót rượu, tay có chút run khê.

Xá Nhĩ thấy Tàn Thiên đang ở quầy. Y vẫn mỉm cười, rồi vẫy tay gọi Tàn Thiên, giọng thân thiết: “Duy Sâm, đến đây với thúc thúc nào!” Tàn Thiên ngây ngô, không biết nên cười hay khóc. Với trí nhớ của kiếp trước, hiện nay để nhiều người gọi hắn là hài tử, người nào cũng là trưởng bối của hắn. Muốn cười cũng cười không được, muốn khóc thì không thể khóc. Nhưng Tàn Thiên thấy trong mắt của Xá Nhĩ không có loại chán ghét và đáng tiếc của mấy người kia, mà có một loại triu mến của một phụ thân bình thường. Tàn Thiên nhìn nam nhân xa lạ với ánh mắt bất đồng nhìn hắn, rồi tiến tới.

Ngã Mễ nhìn Tàn Thiên đi về phía Xá Nhĩ, trong lòng cũng được một trận vui thầm. Đối với ý tứ của Xá Nhĩ với mình, Ngã Mễ không thể không nhận ra. Xá Nhĩ đối với nàng ôn nhu ân cần, mà đặc biệt là Xá Nhĩ đối xử rất tốt với Duy Sâm. Y cũng không vì một Duy Sâm khờ khạo, mà cười nhạo và tị hiềm nó giống như người khác, ngược lại mỗi lần đến đây đều chơi cùng với Duy Sâm một hồi. Nhưng bởi một vài nguyên nhân khác, Ngã Mễ vẫn đặt chân tình của Xá Nhĩ qua một bên, nhìn y hồi lâu yên lặng không nói gì!

Tần Thiên đi đến trước mặt Xá Nhĩ. Y ân cần nói với Tần Thiên: “Duy Sâm, hôm nay có ngoan không?”

Tần Thiên thăm cười khỏ, rồi đáp: “Ngoa!” Thường bị người khác hỏi hấn có ngoan hay không, Tần Thiên có cảm giác khó chịu không thể diễn tả được.

Xá Nhĩ mỉm cười rồi ôm lấy Tần Thiên. Lúc này thì Ngã Mễ cũng bung rượu tới. Xá Nhĩ cầm một cái gì đó dí vào tay của Tần Thiên, rồi nói: “Duy Sâm, thúc thúc cho con ăn nè, ăn nhanh đi!”

Nếu là Duy Sâm trước kia, nhất định nó sẽ rất vui mừng đem thứ đó nhét vào trong miệng, nhưng Duy Sâm hôm nay lại đứng ngậy người một chỗ, khiến cho Xá Nhĩ có chút kỳ quái.

Tần Thiên suy nghĩ một lát, rồi hỏi: “Cho hỏi đây là Anh quốc, Pháp quốc, hay là Đức quốc?”

Những từ phát ra từ trong miệng của Tần Thiên khiến cho Xá Nhĩ ngẩn người. Y suy nghĩ một hồi, thì đáp: “Duy Sâm, con thế nào lại hỏi vấn đề kỳ quái như vậy? Những quốc gia mà con nói ra, cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói qua!”

Câu trả lời của Xá Nhĩ khiến Tần Thiên giật mình. Bọn họ chưa từng nghe đến Anh quốc, Pháp quốc, cả Đức quốc. Tần Thiên lại hỏi tiếp: “Nơi này là châu nào vậy?”

Xá Nhĩ nghe xong, trong lòng xuất hiện một trận kỳ quái, hôm nay Duy Sâm làm sao vậy? Tại sao lại hỏi y những chuyện kỳ quái. Nhưng y vẫn kiên nhẫn trả lời Tần Thiên: “Chúng ta đang ở Cơ Đức thành của Lạp Duy Đặc đế quốc!”

“Nơi đây không phải trái đất ư?” Chính hấn vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp. Tâm lý của hấn chậm rãi trầm xuống.

Xá Nhĩ chỉ cảm thấy Duy Sâm hôm nay hình như rất lạ, nhưng cũng không có trách cứ, vẫn tiếp tục kiên nhẫn trả lời: “Nơi này là Mã Đặc Tư đại lục. Cái Trái đất mà con nói, ta cũng chưa từng nghe qua!”

Tần Thiên chỉ cảm thấy toàn thân không còn một chút khí lực, sắc mặt cũng rất khó coi. Nếu hấn không phải đang dựa trong lòng của Xá Nhĩ, Tần Thiên nhất định bị ngã. Xá Nhĩ chứng kiến sắc mặt khó coi của Tần Thiên, liền hỏi: “Duy Sâm, con sao vậy?”

Ngã Mễ nghe được tiếng của Xá Nhĩ, vội vàng chạy đến. Sắc mặt khó coi của Tần Thiên, khiến tâm trạng nàng rất lo lắng. Ngã Mễ vội hỏi: “Duy Sâm, hài tử của ta, con thế nào rồi?” Con thấy không khỏe ở chỗ nào?”

Vừa nói nàng vừa sờ bàn tay của Tần Thiên. Nàng phát hiện tay hấn rất lạnh. Điều này khiến nàng phát sợ, nước mắt cũng chảy ra, lớn tiếng kêu lên: “Duy Sâm, Duy Sâm, con thế nào?”

Khách khứa đang uống rượu cũng chạy tới. Bọn họ nhìn Tần Thiên, rồi nói: “Ngã Mễ, nàng mau đem hài tử đến chỗ của Cách Lôi thầy thuốc để kiểm tra đi!”

Ngã Mễ hiện giờ tâm trạng không còn ổn định nữa. Nàng không suy nghĩ, liền muốn ôm lấy Tần Thiên đang trong lòng của Xá Nhĩ. Xá Nhĩ ngăn cản nàng, và nói: “Để cho ta! Ta là một ma pháp sư. Ta có thể dùng phong hệ ma pháp, chạy đến chỗ của Cách Lôi thầy thuốc nhanh hơn nàng!”

Nói xong, Xá Nhĩ ôm Tần Thiên rồi đứng dậy, miệng niệm chú ngữ, một lúc thì bạch quang hiện ra, Tật Phong thuật bổ sung lên người của Xá Nhĩ. Xá Nhĩ cũng không dừng lại, cứ như vậy bay lên không trung rồi hướng về phía ngoài bay tiếp.

Tần Thiên chỉ cảm thấy một chút hy vọng trong nội tâm biến mất như bọt bong bóng xà phòng, cả người hình như không còn ba hồn bảy phách, không một chút khí lực. Hấn tưởng rằng chính mình được đầu thai đến một cái quốc gia nào đó ở Châu Âu, nhưng nghĩ không ra là ở đâu, bèn hỏi nam nhân gọi là Xá Nhĩ kia. Nhưng đáp án mà hấn nhận được khiến hấn khiếp sợ. Nơi này không phải Châu Âu, lại càng không phải trái đất trước kia, mà là một đại lục có tên là Mã Đặc Tư. Tâm lý trong lòng hấn có một loại cảm giác mất mát vô cùng. Hấn vẫn giữ trong lòng hy vọng hảo huyền. Ngay cả Xá Nhĩ hiện giờ dùng Tật Phong thuật mang hấn bay trong không trung, hấn cũng không biết.

Phi hành trên không trung thật rất nhanh, vì không trung không vật cản nào. Xá Nhĩ chỉ chớp lát đã đến được chỗ của Cách Lôi thầy thuốc. Ma pháp sư Xá Nhĩ rất có thân phận. Người đứng ở đấy thấy y tới cũng tránh sang một bên. Vì thế y thuận lợi đến trước mặt Cách Lôi thầy thuốc.

Cách Lôi thầy thuốc lập tức kiểm tra Tần Thiên. Ông nhìn hấn một chút, rồi nói: “Duy Sâm, nó không có gì đâu, chỉ là bị một chút kinh hải mà thôi! Ngươi có biết nó tại sao bị kinh hải không?”

“Không! Nhưng mà hôm nay Duy Sâm có chút kỳ quái. Nó hỏi toàn những vấn đề mà ta chưa từng nghe qua. Ta trả lời nó xong, thì nó biến thành như thế này!” Xá Nhĩ cũng có điểm không nói rõ được tại sao.

Cách Lôi thầy thuốc ngẩng mặt lên trời, suy nghĩ một lúc, ông cũng không biết phải nói như thế nào. Tần Thiên từ trong lòng ngực của Xá Nhĩ tỉnh dậy, Xá Nhĩ vội hỏi: “Duy Sâm, con không có việc gì chứ? Vừa rồi con thiếu chút nữa hù chết mẫu thân của con đấy!”

Tần Thiên ở trong lòng của Xá Nhĩ, suy nghĩ một hồi, hấn thầm nghĩ: Quên đi, không cần quan việc đây là nơi nào, quan trọng nhất là mình vẫn còn sống! Chính mình còn có thể sống sót ở chỗ này, như vậy mẫu tử Như Nguyệt mấy nàng kia cũng có thể còn sống. Cái loại lãng tử có tính cách phóng khoáng như Tần Thiên này, sẽ rất nhanh chấp nhận sự thật. Ở đâu cũng có thể sống được thôi! Tại sao phải nhất định sống ở Trái Đất mới được chứ?

Đã nghĩ thông suốt, Tần Thiên thất hồn lạc phách cũng dần tỉnh lại.

Tần Thiên nhìn Xá Nhĩ, đáp: “Con không có việc gì nữa!”

Hắn nhìn tứ phía, rồi ngạc nhiên hỏi: “Ý! Sao con không còn ở tại tửu điểm? Con sao lại đến đây?”

Cách Lôi thầy thuốc nhìn Tần Thiên một lúc, phát hiện ánh mắt của hắn có thần thái, không giống như vô hồn trước kia. Ông vội hỏi: “Duy Sâm, con có biết ta không?”

Tần Thiên quan sát Cách Lôi thầy thuốc một lúc, rồi đáp: “Ta không biết ông, nhưng ta biết y!” Tần Thiên chỉ vào Xá Nhĩ mà nói.

Cách Lôi thầy thuốc tiếp tục lấy một quyển sách trên bàn, và hỏi: “Duy Sâm, đây là cái gì?”

Tần Thiên không thích người khác xem hắn là một tiểu hài tử. Hắn hừ một cái, có chút tức giận, trả lời: “Cái này không phải là một quyển sách sao! Ông xem ta là một đứa trẻ lên ba à!”

Cách Lôi thầy thuốc ngẩng mặt lên cười to. Điều này làm cho Xá Nhĩ có chút không hiểu, y liền hỏi: “Cách Lôi, ông sao vậy?”

Cách Lôi thầy thuốc ngừng cười, và đáp: “Kỳ tích, đúng là kỳ tích! Nghĩ không ra, Duy Sâm lại trở nên tốt hẳn. Thật là làm cho người khác không thể ngờ tới!”

Xá Nhĩ có một chút kinh ngạc, nói: “Ông nói là Duy Sâm không còn là một đứa khờ khạo nữa ư!”

“Ai nói ta là đứa khờ khạo, ta sẽ xử lý người đó!” Tần Thiên nghe Xá Nhĩ bảo hắn là khờ khạo, không khỏi lớn tiếng nói lại.

Cách Lôi thầy thuốc cười cười với Xá Nhĩ: “Xá Nhĩ! Ngài có thể đem cái tin tốt lành này về cho Ngã Mễ rồi. Nhiều năm qua nàng ấy quả thực đã lao tâm vì hài tử này. Bây giờ nàng ấy có thể yên tâm rồi!”

Xá Nhĩ gật đầu một cái. Duy Sâm cũng được y coi như là nhi tử thân sanh. Vì thế trên mặt y, ai cũng có thể nhận ra nét vui mừng và hạnh phúc.

“Ngài nói thật ư? Duy Sâm của ta đã tốt rồi đúng không?” Ngã Mễ ôm Tần Thiên nhìn Xá Nhĩ mà kích động hỏi. Đến khi Xá Nhĩ gật đầu, Ngã Mễ liền bật khóc. Sau nhiều năm khổ sở lo lắng, những giọt nước mắt chảy xuống trên gương mặt của nàng, chỉ có điều những giọt nước mắt này chính là sự sung sướng.

Ngã Mễ thầm cảm tạ tất cả các vị thần linh. Tần Thiên ngây ngô cảm giác được sự ôn tình và vĩ đại của một mẫu thân như nàng, cũng như sự chịu khó và khô cực trên người nàng! Tần Thiên trong lòng thầm nghĩ: Có một mẫu thân như vậy, có thể là may mắn lớn nhất của hắn khi đến địa phương này!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Được Điểm Học Đồ

Mặt trời đã mọc lên, Tần Thiên cũng từ từ tỉnh dậy. Lâu rồi hắn đã không có một giấc ngủ ngon như vậy. Chỉ có điều là thân thể hắn có một sự khó chịu không thể tả. Hắn liên tục gãi, nhưng càng gãi càng ngứa. Lúc này thì hắn mới hiểu ra, tại sao Cách Lôi thầy thuốc hôm qua lúc trị liệu, lại dán thêm một cái thuốc dán.

Ngã Mễ với vẻ mặt tươi cười vui vẻ đi đến. Nàng biết hài tử của mình đã hết bệnh khờ khạo, lòng nàng cũng tốt lên rất nhiều. Mọi người từ lâu mới thấy được khuôn mặt tươi cười này của nàng. Ngã Mễ thấy Tần Thiên tỉnh dậy, liền đi đến và nói: “Duy Sâm, có phải rất ngứa không! Đến đây, cời y phục ra, để mẫu thân bôi thuốc trị vào cho!”

Tần Thiên thì không dám, cứ nắm chặt y phục, vì hắn không muốn cởi bỏ y phục trước mặt Ngã Mễ. Ngã Mễ thấy Tần Thiên như vậy, giọng yêu thương nói: “Duy Sâm, sao vậy? Con cũng sợ làm mẫu thân mắc cỡ ư? Hài tử con thật là, đến đây, cởi y phục ra!”

Nói thật, một người khoảng ba mươi tuổi rất nhanh chóng chế một hài tử sáu bảy tuổi, nhưng có chút hơi khó khăn. Tần Thiên hơi nhăn nhó, chậm rãi cởi bỏ y phục. Ngã Mễ thấy Tần Thiên có hình dạng tức giận như vậy, vừa tức cười vừa đi tới bên cạnh Tần Thiên đã cởi y phục xong. Sau đó nàng liền lấy thuốc, chậm chậm thoa lên người của Tần Thiên.

Ngã Mễ dùng bàn tay thô kệch vì làm lụng mà nhẹ nhàng thoa thuốc lên người hắn, một cảm giác truyền khắp cơ thể của Tần Thiên, cảm giác này hắn không thể nói ra là thứ gì. Tần Thiên chỉ cảm nhận được là có một mẫu thân rất thương yêu hài tử của mình. Mắt hắn không khỏi nhắm lại, lẳng lặng

hương thụ ôn tình khó có được này. Ngã Mễ cảm giác trên thân thể đũa hải tử yêu thương mà mình đã tận tảo nuôi lớn này, trong lòng có một sự hạnh phúc không thể tả.

“Duy Sâm, mẫu thân phải ra ngoài tiếp khách (quán rượu, không phải kỹ viện). Để cho thuốc của Cách Lôi thầy thuốc có tác dụng, không nên chạy loạn nha!” Ngã Mễ dùng không thoa thuốc cho Tần Thiên nữa, rồi dặn dò hẳn.

Tần Thiên chỉ gật đầu. Ngã Mễ mỉm cười rồi nói tiếp: “Duy Sâm của ta, thật ngoan!”

Tần Thiên trong lòng thầm cười khổ. Hắn rất thích cảm giác tình mẫu tử, nhưng lại không thích người khác xem hắn là một tiểu hải tử. Cái đó đúng là có mẫu thuẫn a!

Ngã Mễ mặc dù muốn Tần Thiên không ra ngoài, nhưng Tần Thiên đứng lên đi theo Ngã Mễ xuống lầu. Bởi vì cửa quán chưa mở, nên ánh sáng không thể chiếu vào. Ngã Mễ đi đến trước cửa chính, bắt đầu mở cửa. Mặc dù cái cửa làm bằng gỗ, chắn là một tảng đá, dĩ nhiên không nhẹ. Tần Thiên thấy mẫu thân có hết sức mới đẩy tảng đá ra, rồi có hết sức mở cửa. Một loại cảm giác mãnh liệt trong Tần Thiên xuất hiện. Hắn liền chạy tới, muốn giúp mẫu thân một chút, dù khí lực của hắn rất có giới hạn.

Đây chính là tình mẫu tử, Tần Thiên đã lâu rồi không có được tình mẫu tử linh thiêng này. Những giọt nước mắt mà hắn không kiềm được từ từ rơi xuống. Hắn nghẹn ngào nói: “Mẫu thân, con thật vô dụng quá, không thể giúp người việc gì!”

Nhìn hải tử rơi lệ, Ngã Mễ cũng không kiềm được mà rơi lệ. Nàng nhẹ nhẹ mở cửa ra, rồi nói: “Duy Sâm ngoan! Sau này khi con lớn lên, đến lúc đó giúp mẫu thân cũng được mà!”

Tần Thiên gật đầu mạnh một cái. Tại thời khắc hắn đã biết, mẫu thân tuy thân thể yếu ớt, nhưng có ý chí rất kiên cường.

“Hai người dậy sớm thật!” Xá Nhĩ cũng vừa tới, đang đứng ở bên ngoài. Y để ý mắt của Ngã Mễ có chút đỏ, tưởng rằng nàng vì buồn phiền về Tần Thiên, vội vàng an ủi: “Ngã Mễ, nàng đừng lo. Cách Lôi thầy thuốc đã nói Duy Sâm khỏi rồi, nhất định sẽ tốt. Cũng đừng quên, nàng còn có ta nữa!”

Ngã Mễ từ từ lấy tay lau nước mắt, rồi đáp: “Đa tạ! Xá Nhĩ tiên sinh, ta vừa mới mở cửa, ngài lại liền tới đây chiếu cố rồi!”

Ngã Mễ nói như vậy để làm Xá Nhĩ khó chịu. Nhưng y vẫn mỉm cười nói: “Ta là muốn đến gặp Duy Sâm. Để ta giúp nàng trông nom quán, nàng đem Duy Sâm đến Cách Lôi thầy thuốc kiểm tra một chút đi!”

Ngã Mễ dẫn Tần Thiên đi đến chỗ của Cách Lôi thầy thuốc. Lần trước là do Xá Nhĩ dùng tật phong thuật mà mang Tần Thiên đi. Nhà của Cách Lôi thầy thuốc có một cái sân rất lớn. Ở đó có những thứ làm cho hai mắt của Tần Thiên sáng rực lên. Bởi vì có một lượng lớn thảo dược quen thuộc với tên Tần Thiên này được phơi ở đây. Hắn lập tức chạy đến chỗ phơi thuốc, liên tục cầm lên rồi ngửi ngửi chúng. Một cảm giác thân quen dâng lên trong đáy lòng của Tần Thiên. Ngã Mễ thấy Tần Thiên nhanh nhẩu như vậy, vội vàng la lên: “Duy Sâm, hải tử, không nên làm lộn xộn mọi thứ ở đây!”

Tần Thiên liền ngẩng đầu lên hỏi: “Cái loại này có phải là an thần thảo không?” Vừa nói hắn vừa cầm một bó tiểu thảo có gốc màu xanh lục.

“Ngã Mễ, đừng nên la Duy Sâm. Cô chưa phát hiện ra là nó đối với đám thảo dược này rất thân thuộc sao? Cô đã dạy nó từ lúc nào vậy?” Cách Lôi thầy thuốc đang đứng ở cửa, hỏi Ngã Mễ.

“Không có! Ta không biết mấy thứ này, mà cũng không biết tại sao Duy Sâm lại biết chúng?” Ngã Mễ lắc đầu một cái rồi trả lời.

“Thiên tài, đúng là thiên tài! Ha ha!” Cách Lôi thầy thuốc vui mừng không ngừng, ông sau đó nói tiếp với Ngã Mễ: “Ngã Mễ, ta muốn thương lượng một việc với cô. Cô đi theo ta một chút!”

Ngã Mễ không biết Cách Lôi thầy thuốc muốn nói gì, nhưng nàng vẫn đi theo ông ta.

Tần Thiên quan sát đám định thần thảo này, thì hắn phát hiện trong đó còn có thêm âm kết thảo, nhìn giống như an thần thảo. Âm kết thảo có công dụng gây ngứa cho người khác. Hắn không nhịn được cười lên một tiếng. Khó trách Cách Lôi thầy thuốc sau khi dùng định thần thảo, lại còn phát thêm một bình trị ngứa nhỏ, nguyên lai là do đám âm kết thảo này tác quái tác quái! Âm kết thảo nhìn rất giống định thần thảo, nếu Tần Thiên không phải là người quá quen thuộc với dược thảo, thì hắn nhất định sẽ không phát hiện được điều này!

Tần Thiên quan sát thêm một lúc. Thảo dược ở đây không nhiều lắm, đều là những loại thảo dược thường thường, nhưng như thế cũng đủ rồi. Thảo dược rất là thần diệu, vừa có thể làm vật để cứu người, cũng vừa là thứ có thể trở thành độc hại chết người. Có câu: “Dược có ba phần độc, cũng không phải là không có đạo lý.” Huống hồ y và độc không thể phân biệt ranh giới, nhưng cũng có điểm khác biệt. Cao thủ y đạo thì luôn cố gắng làm giảm độc tính của dược thảo biến nó thành thứ hữu dụng cứu chữa cho bệnh nhân. Còn cao thủ dùng độc luôn tìm cách làm tăng độc tính của dược thảo, làm cho chúng phát huy đến mức cao nhất của độc tính. Tuy nhiên, y và độc cũng có quan hệ tương hỗ. Người trúng độc muốn giải độc thì tìm người giải độc, cách tốt nhất là tìm người hạ độc, chính họ là người biết rõ các loại độc tính của thảo dược. Bởi vì khi giải độc, nếu không đúng không những không thành công mà có thể làm tăng độc tính.

An thần thảo là một loại cỏ làm cho người ta an thần tĩnh khí, nhưng cũng là một vật liệu cơ bản trong việc điều chế mộng hãn dược (thuốc mê). Mộng hãn dược là gì không cần phải nói nhiều. Nếu có dược an thần thảo tốt, có thể điều chế ra mê hồn tán hay Ngũ cổ hoàn hồn hương nổi danh trong chốn giang hồ.

Còn âm kết thảo thì..... có thể chế thành tử ngọ sanh tử phấn, khiến người khác phát ngứa rồi cảm thấy sống không bằng chết.

Còn đám hủ cơ thảo bên kia, mặc dù thầy thuốc dùng để làm trắng da thịt trị ghê lở, nếu thêm một chút công phu có thể chế thành hóa thi phấn, hủy thi diệt tích!

Tần Thiên cầm trong tay nào là an thần thảo, âm kết thảo, hủ cơ thảo, trên mặt hắn hiện ra một nụ cười hồi trước. Cái tên lãng tử Tần Thiên trước kia cũng trong nháy mắt hiện ra lần nữa.

Biểu hiện của Tần Thiên đều bị Cách Lôi và Ngã Mễ ở sau cánh cửa đều nhìn thấy.

“Ngã Mễ, cô nhìn Duy Sâm xem, mặc dù còn nhỏ như vậy, nhưng rất có thiên phú về y dược. Cô xem kia, nó có thể nhận ra vài loại thảo dược!” Cách Lôi thấy thuốc vừa nói vừa cảm thán.

Ngã Mễ nhìn nhi tử yêu dấu đang cầm trong tay nhiều loại thảo dược, miệng đang mỉm cười, trong lòng của nàng cũng rất vui mừng. Xem ra ông trời đối với nhi tử của mình vẫn còn tốt. Mặc dù đã làm cho nó là đứa ngốc trong vài năm, nhưng giờ cho nó thiên phú như vậy, làm mẫu thân như nàng chỉ còn có một cách là cảm tạ ân trên.

“Ngã Mễ, ta muốn Duy Sâm làm học đồ của ta ở đây. Ta không muốn để thiên phú của nó bị mai một. Cô có đồng ý không?” Cách Lôi quay sang Ngã Mễ mà hỏi.

“Như vậy có điểm không tốt!” Ngã Mễ do dự một chút. Dù sao Tần Thiên cũng chỉ là một hài tử, làm mẫu thân cũng không nỡ để hài tử rời khỏi mình.

Cách Lôi thấy thuốc nhìn thấy Ngã Mễ có chút do dự, ông nhấn mạnh: “Ngã Mễ, cô cứ yên tâm, ta sẽ không để Duy Sâm làm việc nặng gì đâu. Việc quan trọng nhất của nó bây giờ là học tập. Cô cũng không nghĩ tới cả đời để nó làm một lão bản của một tiểu tửu điếm ư!”

Mẫu thân nào không muốn hài tử của mình trưởng thành. Ngã Mễ suy nghĩ một hồi rồi nói: “Được! Chỉ sợ gây phiền hà cho ngài thôi!”

“Không phiền phức gì! Nếu có thể thu được một Duy Sâm thiên tài như vậy, chính ta mới là người vinh hạnh lớn nhất! Ha ha!” Cách Lôi thấy thuốc vui mừng đến nỗi không thể nói tiếp.

Người khác đi ngang qua, thấy Tần Thiên đứng một mình mà mỉm cười, nếu không ánh mắt bọn họ có vấn đề, hoặc là nụ cười biểu đạt của Tần Thiên có chút sai lầm. Mọi người không thể giúp gì, nhưng đối với biểu hiện của Tần Thiên có chút giống nhau, vừa có chút tiết nuối vừa có ý cười nhạo. Nếu bọn họ biết trong đầu của Tần Thiên đang nghĩ gì, Tần Thiên cười vì chuyện gì, tin rằng bọn họ không nghĩ như vừa rồi, nếu không có thể nửa đêm gặp ác mộng! Bây giờ Tần Thiên đang tìm chính là một lý do để có thể ở tại chỗ này một thời gian, như vậy mới có thể chế tạo độc dược!

“Duy Sâm, người đến đây một chút!” Thanh âm của Cách Lôi thấy thuốc truyền đến. Tần Thiên có chút không nỡ buông đám thảo dược xuống, rồi đi vào phòng chuẩn bệnh của Cách Lôi thấy thuốc.

Tần Thiên thấy Ngã Mễ với vẻ mặt vui mừng đang đứng ở đó. Cách Lôi thấy thuốc thì cứ chăm chăm nhìn mình mà mỉm cười. Hắn có cảm giác rất mơ hồ không hiểu gì.

“Duy Sâm, ta muốn nhận người làm học đồ ở đây. Người có nguyện ý không?” Cách Lôi thấy thuốc về mặt hướng về phía Tần Thiên mà hỏi.

Tần Thiên vừa rồi vẫn còn đang tìm lấy một cái cớ để ở lại chỗ này, lại không nghĩ ra Cách Lôi thấy thuốc cho hắn một cơ hội tốt và nhanh như vậy. Hắn nhìn Ngã Mễ và phát hiện rằng nàng cũng không có phải đối gì, trong lòng hắn mừng như muốn phát điên. Tuy vậy, mặt ngoài hắn chỉ gật đầu một cái nhẹ.

Cách Lôi thấy thuốc cao hứng: “Tốt rồi! Duy Sâm, từ ngày mai người cứ đến đây. Nhớ kỹ phải đến sớm một chút nha!”

Tần Thiên gật đầu. Cũng bởi vì quyết định này của Cách Lôi thấy thuốc, mà đại lục này đã thêm rất nhiều độc y giống như Duy Sâm. Điều này Cách Lôi thấy thuốc chưa tính tới.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Độc Dược Thị Chẩn Yêu Luyện Thành Đích

Trên con đường chính trong Cơ Đức Thành, có một thân ảnh nhỏ nhỏ đang khó khăn bước về phía trước với những tiếng bước chân nhỏ có mang bao cát. Mọi người thấy được thân ảnh nhỏ đó, thỉnh thoảng để ý, trong lòng cười nhạo, đứa ngốc đúng là đứa ngốc, sao lại bao cái chân lại như thế để đi? Thật không hiểu nổi đứa ngốc nghĩ gì nữa.

Tần Thiên đối với những lời cười nhạo, ánh mắt khó hiểu nghi hoặc hoàn toàn không có để ý gì. Trong lòng hắn ngược lại còn cười nhạo những người này thật là cô vẩn quẩn lậu. Đây chính là cách luyện tập khinh công có một không hai, không biết phải nói sao mọi người mới hiểu. Nhưng cái phương pháp luyện tập khinh công của Tần Thiên này, ngày sau trở thành một môn luyện tập trong quân đội gồm trọng trang kỵ binh và bộ binh của đế quốc, lại còn được gọi là ‘phụ trọng huấn luyện’. Nguyên nhân dĩ nhiên nếu trong trang kỵ binh khai giáp luyện tập có thể tăng khả năng tác chiến, còn bộ binh khi xung phong, hay lui lại có thể chạy nhanh hơn, giảm bớt thương vong nhiều hơn.

Tần Thiên mất rất nhiều khí lực mới tới được được điểm của Cách Lôi thầy thuốc. Hắn thở một chút rồi cời bao cát ở chân ra, sau đó trực tiếp đi đến phòng dược tài. Cách Lôi thầy thuốc là một người tốt. Lão thấy Tần Thiên còn nhỏ, chỉ muốn hắn đọc chút tài liệu để học cái loại bệnh, cũng như đi khắp nơi để xem xét, không để hắn làm công việc nặng. Cách Lôi thầy thuốc vì muốn khi Tần Thiên trở về sẽ không làm cho Ngã Mễ lo lắng hơn. Đối với điểm này, Tần Thiên rất cảm kích. Hắn muốn chế độc được, nên đã yêu cầu cho hắn đến phòng thuốc. Đối với phương diện thảo dược của Tần Thiên, Cách Lôi thầy thuốc rất thương thức. Lão cũng không muốn phiền hà gì, bèn yên tâm giao phòng thuốc cho Tần Thiên. Thuốc trong phòng có rất nhiều, dụng cụ lại rất hữu ích, nơi đây cũng thuận lợi. Tần Thiên có thể chế tạo độc được. Nhưng mà Cách Lôi thầy thuốc không rõ ràng việc này, nếu hắn không dọn dẹp kỹ càng, có thể sẽ rất nguy hiểm.

Việc Tần Thiên làm thường ngày là đọc sách và chế một ít dược dụng bình thường đơn giản. Việc này đối với hắn mà nói chỉ là phần điểm tâm. Tần Thiên dùng mấy loại thảo dược thường dùng, đem chúng ra nghiền nát, thêm vào một chút ít những thứ trợ giúp rồi đem ra ngoài sân phơi. Những loại dược này chính là dược thường dùng cho mọi người. Tần Thiên vốn là cao thủ chế độc, việc chế dược thường dùng chỉ là một chút khởi động cho nóng người mà thôi. Hắn đem số phần còn dư gom lại một nơi, dùng một cái tấm đựng khác, để trên đó, rồi cũng đem ra ngoài phơi nắng. Phần khi Cách Lôi thầy thuốc không có phát hiện, Tần Thiên cũng không có một chút lo lắng. Cho dù ông ấy có phát hiện, cũng không nghĩ là số dược phần này lại là nguyên liệu để điều chế độc được. Mà Tần Thiên để ý là Cách Lôi thầy thuốc rất thương thức hắn. Khi làm xong việc, Tần Thiên kiểm có muốn Cách Lôi mượn sách cho hắn.

Ánh nắng chói chang rơi vào số dược phần đang phơi ở ngoài. Cách Lôi thầy thuốc hôm nay có rất nhiều việc nên không có đến xem Tần Thiên, hắn cũng vì thế mà mừng rỡ. Tần Thiên đi ra ngoài sân, để xem số dược phần dược phơi ở đó, thì thấy chúng đã có thể sử dụng rồi. Bước kế tiếp chính là chế độc được.

Tần Thiên dùng một cái khăn để bịt mũi lại, cẩn thận phân chia rõ ràng các loại dược phần. Việc chế độc dược không phải chỉ đơn giản đâu. Đầu tiên phải chú ý đến an toàn của mình, nếu không đảm bảo tốt, có thể vô tình hấp thu dược phần vào trong cơ thể của mình. Như thế chính là đầu độc mình trước. Hiện tại Tần Thiên chỉ có thể làm một ít loại độc dược đơn giản. Mặc dù ở đây có rất nhiều tài dược, nhưng Tần Thiên lại không có công cụ chuyên chế độc dược của mình, nếu không hắn có thể chế một ít loại độc dược có độc tính mạnh hơn. Tuy nhiên, ở cái thế giới chưa từng nhận thức độc dược, chỉ một vào loại độc dược tầm thường trong chốn giang hồ cũng có thể làm mọi người như đầu không thôi.

Một người có thể giữ lại trí nhớ của kiếp trước đôi khi làm cho y rất đau khổ, nhưng cũng có khi có lợi cho y. Tần Thiên cẩn thận đem số bột phần từ định thân thảo chia đều đặt trên những tờ giấy nhỏ, Mông Hãn dược cứ thế rất nhanh hoàn thành. Tần Thiên dùng đa số bột phần đó mà loại bỏ mùi vị của định thân thảo, và mê hồn tán trong tay hắn cũng xong xuôi.

Có người hỏi tại sao Mông Hãn dược lại không loại bỏ mùi vị của dược vật. Đó là vì Mông Hãn dược thường được dùng trong các tửu quán, có thể dễ dàng trong thức ăn hay thức uống, vì rượu và thức ăn có thể che giấu mùi vị. Đó chính là tại sao người bị trúng Mông Hãn dược, nếu không phải là do uống rượu thì cũng là do ăn phải thức ăn, mà các thứ đó đã được tẩm Mông Hãn dược.

Mê Hồn tán thì phát tán trong không khí, nếu vẫn chứa lại mùi vị thì có thể để người đó biết được là đang bị hạ độc?

Hạ độc không thể để cho người khác có phòng bị, nếu không người đó không những không trúng độc, còn có thể làm mình tự trúng độc! Đây chính là kinh nghiệm hạ độc của Tần Thiên sau vô số lần trải nghiệm được đúc kết ra.

Trên đời còn có một loại vô sắc vô vị Thần Tiên đảo, có tác dụng giống như Mông Hãn dược, nhưng có điểm khác nhau. Đó là người trúng Mông Hãn dược chỉ cần một chén nước là có thể tỉnh dậy, còn Thần Tiên đảo thì phải do người hạ độc mới có thể làm cho người bị hạ độc tỉnh lại. Nếu không ở đây không đủ nguyên liệu để chế tạo Thần Tiên đảo, thì hắn cũng đã chế ra một ít Thần Tiên đảo rồi.

Về phần Âm Kết thảo và Hủ Cơ thảo, phải trộn lẫn chúng với nhau mới có thể sử dụng được. Âm Kết thảo phải có tỷ lệ đúng với Hủ Cơ thảo, như vậy Từ Ngộ Sanh Từ phần mới phát huy công hiệu đến mức cao nhất. Nó sẽ làm cho người bị dính cảm thấy ngứa không thể chịu được, như muốn cào nát da mình xuống. Cái loại muốn sống không được, muốn chết không xong chính là cảm giác ở địa ngục.

Nghĩ lại, lúc Tần Thiên còn hành tẩu giang hồ, dùng Từ Ngộ Sanh Từ phần để trừng phạt không biết bao nhiêu hung cực ác đồ. Thảm trạng của đám hung cực ác đồ này khi bị Từ Ngộ Sanh Từ phần hành hạ không có từ nào có thể miêu tả được. Cái loại ngứa đến hủ tâm thực cốt này không thể diễn tả, muốn tự vận cũng không có khí lực để thực hiện. Nếu Tần Thiên không có đưa giải dược, như vậy sẽ ngứa đến ba ngày ba đêm rồi sao đó từ từ tắt thở mà chết cùng với tiếng kêu thảm thiết thê lương, thật sự làm cho người ta nghe xong cũng phải nổi da gà. Mặc dù Từ Ngộ Sanh Từ phần trong chốn giang hồ không phải là loại độc dược độc nhất, nhưng cũng làm cho người ta sợ nhất. Tần Thiên đi đến đâu, tất cả hung đồ đều tránh xa ba dặm, hay là biến mất không tăm hơi. Về phần người bị trúng Từ Ngộ Sanh Từ phần, Tần Thiên cuối cùng sẽ dùng Hóa Thi phần để giải quyết thi thể. Thủ pháp hạ độc của Tần Thiên rất thâm, chỉ cần ở trong tầm mắt hắn, khi hạ độc, người bị trúng độc chẳng hay biết gì, cho đến khi bị phát tác độc thì mới biết là do tên lang tử Tần Thiên làm.

“Bị loạn đao chém chết cũng không nên trêu chọc Tần Thiên. Bị trời đầy, cũng không dám nhìn nụ cười của Tần Thiên”. Đó là những câu truyền ngôn trong chốn giang hồ. Có thể nói là trong lòng những tên đó Tần Thiên đáng sợ như thế nào.

Tần Thiên dùng ánh mắt thương thức nhìn số độc dược đã hoàn thành. Cái nụ cười đặc biệt của hắn hiện trên khuôn mặt. Cũng may là nơi này không phải là chốn giang hồ kia, nếu không để những người đó thấy Tần Thiên mỉm cười, thì không biết bao nhiêu hung cực ác đồ thâm kêu xui xẻo, lại không biết bao nhiêu người gặp ác mộng ngày.

Tần Thiên làm những động tác thư giãn, rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Mặt trời cũng từ từ lên cao, Tần Thiên rời khỏi phòng được, đến phòng của Cách Lôi thầy thuốc dùng để chuẩn bệnh. Dọc đường, hắn thấy không ít người bệnh, khó trách hôm nay Cách Lôi thầy thuốc không có tới phòng được! Nguyên lai là do phải chữa bệnh cho nhiều người, Cách Lôi thầy thuốc rất bận rộn không có thời gian.

“Duy Sâm, người về trước để ăn cơm đi! Đừng để mẫu thân người lo lắng nhiều! Xế chiều đến đây một lúc, hôm nay thuốc dùng hết quá nhanh đó.” Cách Lôi thầy thuốc đang vội vội vàng vàng, thấy Tần Thiên ở ngoài cửa liền lớn tiếng bảo hắn.

Tần Thiên đáp ứng một tiếng, rồi đem mấy bao cát vào sau đó đi. Tần Thiên vừa về đến cửa tửu điếm, thì thấy mẫu thân Ngã Mễ vội vàng ra đón, giọng còn có chút trách cứ hỏi: “Duy Sâm, con sao lại đeo mấy bao cát quanh chân thế? Nhìn xem, trán con đầy mồ hôi nè! Còn không mau tháo nó xuống!” Nói xong nàng liền lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán của Tần Thiên, một cổ tình cảm thương yêu không hề giấu diếm lại xuất hiện.

“Mẫu thân, con không sao đâu! Con chỉ muốn rèn luyện thân thể một chút. Thật sự không có việc gì đâu!” Tần Thiên bây giờ trong lòng đã xem Ngã Mễ là mẫu thân của chính mình, nên hắn gọi tiếng mẫu thân cũng không còn cảm giác không tự nhiên như trước kia. Mỗi lần về nhà, Tần Thiên đều rất vui vẻ. Bởi vì trong nhà có một mẫu thân yêu quý đang đợi hắn, thỉnh thoảng còn ra ngoài đường mà nhìn xem hắn đã về chưa.

Lúc này, có ba đại hán đi ra từ trong tửu điếm. Tần Thiên vừa nhìn thấy đám đó thì quát lên: “Đứng lại! Các người còn chưa trả tiền đó!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tiểu Thí Ngưu Đao

Ba tên đại hán ngừng cước bộ lại, trong đó tên cầm đầu hung hăng nhìn Tần Thiên, rồi mắng: „Tiểu sỏ tử, người thừa lập lại lần nữa coi! Đại gia ta cho tới bây giờ ăn cái gì cũng không trả tiền. Bây giờ đến uống rượu ở tửu điếm này cũng là nể mặt mũi cái người rồi. Người có tin là lão tử đánh người không!“ Vừa nói gã nắm đấm lên.

“Uống rượu phải trả tiền!” Tần Thiên ngay cả cái nắm tay đó cũng chẳng liếc mắt nhìn một cái. Bọn vô lại thường hay bắt nạt kẻ yếu, sợ người mạnh. Xá Nhĩ ma pháp sư là thường khách ở đây, hơn nữa y cũng có ý đối với bà chủ quán. Bọn vô lại kia thật sự không dám đánh Tần Thiên. Nếu ở đây mà đánh nó, đến lúc đó Xá Nhĩ ma pháp sư đến tính sổ, điều đó thật là phiền phức nha.

“Quên thôi, Duy Sâm không nên nói nữa.” Ngã Mễ cũng không muốn gặp nhiều chuyện, chỉ còn cách là đứng sang một bên. Ba tên vô lại này thường xuyên đến tửu điếm, Ngã Mễ cũng thật bất đắc dĩ. Mặc dù Xá Nhĩ thường hay đến đây, đám vô lại này không dám làm càn quá mức. Xá Nhĩ là cánh tay đắc lực của thành chủ, không thể ngày nào cũng đến quán được chuyện ở đây. Nàng là một nữ lưu nhu nhược còn có biện pháp nào nữa đây! Chỉ còn có cách là nhẫn nhịn mà thôi. Ai bảo nàng là cô nhi quả mẫu làm chi?

„Cũng là bà chủ quán hiểu chuyện! Tiểu sỏ tử, ngay cả mụ mụ của người không phản đối, người cần gì phải làm lời chứ?“ Tên vô lại đắc ý.

Tần Thiên thấy vẻ mặt bất đắc dĩ hiện trên mặt của Ngã Mễ. Chỉ một tích tắc, hắn đã búng ngón tay, trên mặt chợt hiện lên nụ cười chiều bái của hắn, rồi nói: “Mẫu thân ta nói vậy, coi như xong rồi! Ta thật xin lỗi mấy vị đại ca. Hoan nghênh các vị đại ca lần sau trở lại!”

Ba tên vô lại thấy Tần Thiên lễ phép như vậy, tưởng rằng vì tiểu hài tử không hiểu chuyện nên đã nói như vậy. Nhưng chúng lại không biết mình đang gặp đại họa trước mắt. Bọn chúng cũng không suy nghĩ nhiều nữa, rồi nghênh ngang rời đi. Chỉ có Tần Thiên quan sát bóng lưng bọn chúng, nụ cười trên mặt càng ngày càng sâu.

“Duy Sâm! Con không phải lo mấy việc này. Chỉ cần mẫu tử chúng ta bình an là được rồi!” Ngã Mễ vuốt đầu Tần Thiên, Nhi tử này của nàng chính là nguồn sống của nàng. Nàng thật sự không muốn nhi tử phải ra ngoài.

“Mẫu thân, con biết rồi!” Tần Thiên vội về mặt tươi cười nhìn Ngã Mễ rồi đáp. Chỉ là con mắt hắn thỉnh thoảng liếc nhìn về phía mà ba tên vô lại kia đã đi khỏi.

Ngã Mễ cười với nhi tử, trong lòng cũng đồng thời thở dài. Cái loại vô lại thường xuyên đến đây uống rượu mà không trả tiền, bởi vì khi dễ các nàng là cô nhi quả phụ. Xem ra trong nhà thật phải cần có một nam nhân.

“Mẫu thân, con đi chơi một chút có được không?” Tần Thiên hỏi Ngã Mễ. Hắn rất muốn theo phía sau, để nhìn ba tên vô lại kia bị trúng Tử Ngọ Sanh Tử tán có bộ dạng như thế nào. Bởi vì hắn đã lâu rồi không có chứng kiến bộ dạng người bị trúng Tử Ngọ Sanh Tử tán. Nếu coi đó là một lý do, thì ba tên vô lại kia cũng coi là rất may mắn đó.

“Vậy con phải nhớ trở về ăn cơm đó!” Ngã Mễ dặn dò Tần Thiên.

“Con sẽ quay về ăn cơm đúng giờ!” Tần Thiên nói xong, rồi đi theo với sau ba tên vô lại.

Ba tên vô lại đi nghênh ngang trên đường, thấy các quầy hàng ở đó, nếu có lợi thì thuận tay lấy đi. Người buôn bán sợ nhiều hơn một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Bọn họ không dám nổi giận với chúng. Tần Thiên ở phía sau, vẫn mỉm cười; các người cứ càn rỡ trước đi! Các người rất nhanh sẽ biết cái gì là tư vị của địa ngục, cũng nhất định sẽ hối hận vì sao phải sống ở thế giới này, hắc hắc!

Mọi người trên đường đi ngang qua dùng ánh mắt quái dị nhìn ba tên vô lại. Bọn chúng nhìn về phía đám người đó trợn mắt nói: “Đại gia người trên mặt có hoa à?” Nhưng chính gã lại phát hiện người đi đường vẫn nhìn về phía sau của bọn chúng. Ba tên vô lại xoay người lại để nhìn. Tần Thiên cũng không để ý cứ đi theo đến phía sau chúng.

“Người đi theo chúng ta làm gì? Có phải vừa rồi ta không đánh người, lại muốn bây giờ đến đây ăn đám chẳng! Với cái nguyện vọng đó của người, đại gia ta nhất định thỏa mãn cho người, ha ha!” Tên vô lại đứng ở gần đó lên tiếng, cũng không có để ý phản ứng của thân thể.

“Các người muốn cười thì cứ tranh thủ mà cười. Nếu không chỉ trong lát nữa, không còn cười được đó! Ha ha!” Tần Thiên vẫn giữ nụ cười chiều bái trên mặt, rồi thông thả đáp.

“Người nói cái gì? Người có phải chán sống rồi không. Dám nói với đại gia như vậy ư!” Tên vô lại cảm đầu không còn kiềm chế được, nổi giận quát.

“Các người sẽ mau biết thôi! Ha ha!” Tần Thiên vẫn cứ cười, rồi nói. Ba tên vô lại cũng không thể nghĩ rằng, bọn chúng bị một tiểu hài tử hạ độc. Hơn nữa là loại Tử Ngộ Sinh Tử tán từng là ám ảnh của giới võ lâm trong chốn giang hồ. Thật sự người ta không than được rằng vận khí của bọn chúng quá tốt.

Thân thể Tần Thiên run một cái, tên vô lại cảm đầu tiến tới, rồi chụp lấy trước ngực của hắn, hung hăng nói: “Bọn ta cười được hay không ta không quan tâm. Nhưng người có thể lập tức ném thử nắm đấm của bọn ta. Ha ha!” Tần Thiên cũng không bối vì tên vô lại cảm đầu đe dọa mà sợ hãi, nụ cười càng ngày càng đậm thêm.

Tên vô lại cảm đầu biết rằng sẽ có một tên sẽ bị mình đánh, liền cười vui vẻ, có phải vì ngu quá mà bị là mờ mắt không. Tên vô lại cảm đầu cũng chẳng quan việc đó, đánh xong rồi nói sau, để cho Tần Thiên ném phải sự hành hạ của gã vì dám đụng tới gã. Gã ra hiệu cho hai tên còn lại. Ba tên rất hiểu ý nhau, đi vào một cái hẻm nhỏ gần đó. Cái việc này chúng đã thực hiện một hai lần rồi.

“Người muốn bọn ta đánh ở đâu, hay là cho trở thành cái đầu heo đây!” Tên vô lại cảm đầu lớn tiếng nói với Tần Thiên.

Tần Thiên vẫn cứ cười, rồi nói: “Ta không nghĩ như vậy. Cũng đến lúc rồi!”

Tần Thiên vừa dứt lời, ba tên vô lại cảm giác được một trận ngứa ngáy không biết từ đâu xuất hiện tận trong xương tủy. Cái loại ngứa ngáy này không thể dùng lời nói để diễn tả. Ba tên vô lại chỉ cảm thấy ngứa ngáy không dứt. Bọn chúng ngay cả một tiểu hài tử như Tần Thiên còn giữ không chắc, nói chi là tầm quát hấn một trận. Ba tên vô lại bỏ mặc Tần Thiên, cứ dùng sức gãi khắp người. Không gãi thì còn tốt, nhưng đã gãi rồi thì chuyện rất xấu, vì không thể dừng lại được. Tần Thiên đứng ở một bên mà quan sát bọn chúng gãi liên tục. Gãi cho tới da tay phát ra tiếng lún. Ngứa! Ngứa! Ngứa quá! Đây chính là ý nghĩ trong lòng của ba tên vô lại, càng gãi càng ngứa. Da tay của bọn chúng dĩ nhiên bị gãi cho tới chảy máu. Bọn chúng vẫn còn chưa biết, điều này chưa phải là đáng sợ nhất. Cái đáng sợ nhất chính là khí lực trong cơ thể bọn chúng từ từ tiêu tán đi. Lực càng ngày càng nhỏ, rất nhiều chỗ không thể với tới. Những chỗ đó chỉ có cách là nhịn ngứa tận thấu xương tủy. Bọn chúng chỉ còn phát ra những tiếng rên la thê thảm. Ba tên vô lại không nghĩ ra được, cái nơi mà bọn chúng tưởng có thể hào hào tầm quát Tần Thiên, hiện giờ đã trở thành cái địa ngục của chúng. Bọn chúng ngứa không thể chịu nổi, hận không thể lột hết cái da này khỏi thân thể, hay là hận không thể mau chết đi còn hơn là thống khổ chịu đựng lúc này.

Tần Thiên với vẻ mặt tươi cười nhìn ba tên vô lại, rồi nói: “Có phải là rất khó chịu không! Ta đã nói rồi, các người sẽ lập tức muốn cười cũng không được, các người lại không tin. Cái này là một ít lễ vật của ta tặng cho các người. Các người từ từ mà hưởng thụ đi!” Ba tên vô lại mở cặp mắt hoảng sợ nhìn trước mặt bọn chúng chỉ là một tiểu hài tử mới có sáu bảy tuổi, nhưng lại dùng cái nụ cười phảng phất như từ thần mà hí lộng bọn chúng.

Đau đớn mặc dù rất thống khổ, nhưng đau đớn có thể khiến người ta lâm vào hôn mê, có thể tạm thời quên đi thống khổ. Còn loại ngứa ngáy đến tận xương tủy này dĩ nhiên chỉ làm cho người ta thêm khổ thêm. Nhất là người trúng Tử Ngộ Sinh Tử tán, trên người có một loại ngứa ngáy không thể tả, nhưng tay thì không có một khí lực nào để gãi, trong khi thần trí vẫn rất tỉnh táo, thực sự như là đã đến được địa ngục rồi. Nhưng mà, ba tên vô lại này rất vinh hạnh là đối tượng thí nghiệm độc được đầu tiên của Tần Thiên. Hiện giờ bọn chúng đang nằm trên mặt đất mà hưởng thụ cái tư vị đến địa ngục này. Tần Thiên vẫn cứ đứng yên bên cạnh hứng thú quan sát, trên mặt thỉnh thoảng hiện ra nụ cười mà người trong giang hồ trước kia rất sợ hãi.

“Tư vị thế nào, tốt chứ?” Tần Thiên vừa cười vừa hỏi. Ba tên vô lại đang hưởng thụ cái tư vị đó trên mặt đất, làm sao có thể nói, chỉ có những thanh âm rên la thảm thiết trả lời Tần Thiên.

Ba tên này chỉ có vô lại thôi, chưa phải là đại gian đại ác gì. Tần Thiên cũng chỉ muốn giáo huấn bọn chúng một chút, chứ không có định lấy mạng bọn chúng. Nếu không bọn chúng chỉ có cách là nằm trên mặt đất mà hưởng thụ cảm giác của địa ngục đó.

Tần Thiên nhìn ba tên vô lại bởi vì thống khổ mà con mắt lờ lờ, khuôn mặt nhăn nhoe hết, cả người đều toàn vết thương, mồ hôi như mưa tuôn ra, mỉm cười: “Các người có muốn ta bây giờ gỡ trừ thống khổ của các người à!”

Mắt của ba tên vô lại đồng thời nhìn về phía Tần Thiên. Trong mắt tràn đầy sự khau cần và nỗi sợ hãi. Tần Thiên thấy mục đích đã đạt được. Làm một động tác nhỏ, ba tên vô lại trong nháy mắt không còn thấy ngứa ngáy nữa. Ánh mắt của ba tên vô lại tỏ ra rất cháy nản. Tần Thiên vẫn còn cười rồi dặn dò: “Hôm nay, chỉ là trừng phạt nho nhỏ của ta. Nếu sau này các người còn tác oai tác quái nữa, thì không có nhẹ như hôm nay đâu!”

Ba tên vô lại không nhìn được thân thể run lên, một cổ hàn khí xuất hiện sau lưng. Cái tư vị giống như ở trong địa ngục đó chỉ là trừng phạt nhỏ nhỏ. Vậy trừng phạt lớn là gì? Bọn chúng quả thật không dám nghĩ đến.

Tần Thiên xoay người đi ra ngoài. Ba tên vô lại khắp người đầy bùn đất, đứng dậy. Bọn chúng cuối đầu, không có dũng khí nhìn bóng lưng của Tần Thiên. Đột nhiên Tần Thiên xoay người lại, thiếu chút nữa làm cho bọn chúng bất tỉnh. Tần Thiên liếc sắc như dao, nói với bọn chúng: “Các ngươi không nên có ý nghĩ trả thù. Nếu không loại tư vị này mỗi ngày sẽ đến thăm các ngươi đó, ha ha!” Nói xong, hắn chấp tay sau lưng rồi đi.

Ba tên vô lại nhìn nhau. Bọn chúng thầm nghĩ: Đây có phải là một tiểu hài tử sáu bảy tuổi không? Tần Thiên cũng tại trong lòng bọn chúng mà lưu lại hình tượng một ác ma không bao giờ quên được. Vì thế trong cuộc sống sau này của bọn chúng thường xuyên mộng thấy cái nụ cười từ thân của Tần Thiên, và bị dọa đến phát hoảng nửa đêm phải tỉnh dậy, rồi cứ run run rẩy rẩy cho tới sáng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mạc Danh Kỳ Diệu Đích Ôn Dịch

Bầu trời vừa mới bắt đầu ló dạng, Ngã Mễ đã rời khỏi giường. Tần Thiên cũng bị Ngã Mễ đánh thức từ trong giấc mơ. Tần Thiên cũng như mọi ngày, cột bao cát vào chân rồi đi đến nhà của Cách Lôi thầy thuốc. Mọi người trên đường như thường ngày nhường đường cho Tần Thiên, cũng không ai hiểu được Tần Thiên đang làm gì. Tần Thiên vừa đi trên đường vừa suy nghĩ về cái cấm chế trước kia mình thường hay sử dụng. Cái cấm chế của Tần Thiên là số một. Hắn có thể làm một cái cấm chế biến hóa liên tục theo thời gian, có thể buổi sáng không có, nhưng tới buổi trưa thì độc tính mới phát tán. Bởi vậy trước kia có rất nhiều người đã nếm phải sự đau khổ của cấm chế do Tần Thiên làm ra. Mặc dù có người từng tính toán thời gian đi đường, nhưng cấm chế của Tần Thiên là biến hóa khôn lường. Thật sự làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Tần Thiên trong lòng nghĩ tới cấm chế, ta cũng theo ý thức mà thực hiện. Hắn cũng bắt tri bắt giác trên đường mà phóng ra không ít cấm chế, ngay cả hắn cũng không có phát hiện ra. Bởi vậy đã gây nên một trận phong ba rất lớn. Xem ra lúc Tần Thiên suy nghĩ về độc được hay cấm chế thì trên đường không phải là một địa phương tốt.

Cách Lôi thầy thuốc đã thức giấc. Ông dùng bữa sáng xong thì đến ngồi ở phòng khám. Ông thấy Tần Thiên đến, liền mở miệng lên tiếng: “Duy Sâm, mọi bài tập hôm qua thế nào rồi?” Cách Lôi thầy thuốc đều mỗi ngày kiểm tra tình hình học tập của Tần Thiên. Ông thật sự muốn bồi dưỡng Tần Thiên trở thành một thầy thuốc cao minh.

“Con có một điểm không hiểu, cần được giải thích một chút!” Tần Thiên đối với y thư của Cách Lôi thầy thuốc, thật là muốn nhìn cũng không nổi nữa. Vì gần như những điều về trung y trong lòng hắn so với mấy thứ kia còn cao minh hơn rất nhiều. Tần Thiên không biết chính là có rất nhiều loại bệnh tại thế giới ma pháp này được chữa bằng ma pháp. Vì thế phương diện nghiên cứu y dược đúng là còn kém rất xa so với trung y có mấy ngàn năm lịch sử.

“Ồ! Tốt lắm! Nói thử xem!” Cách Lôi thầy thuốc rất có ấn tượng tốt với Tần Thiên. Bây giờ hắn lại không tưởng có thể nói ra suy nghĩ của hắn, điều này làm ông ta rất hứng thú.

“Thân thể con người gồm năm nội tạng là lung, tỳ, can, thận và tâm, cộng thêm tâm bao, hết thảy là sáu cái đều thuần âm.

Vị đại tràng, tiểu tràng, đâm, bàng quang, tam tiêu là sáu phủ (cơ quan), cả sáu đều là thuần dương. Lục phủ ngũ tạng cộng thêm tâm bao, tổng cộng là mười hai cái.

Mạch: âm, đốc, trung, đại, âm duy, dương duy, khiếu âm, khiếu dương. Tám mạch này không có âm dương hoàn chỉnh, cũng không có hiện ra ngoài.

Kỳ hành tức là kỳ kinh bát mạch.”

Tần Thiên chậm rãi nói tiếp: “Con người có ba mươi sáu đại huyết, bảy mươi hai tiểu huyết, cộng lại có tất cả một trăm linh tám huyết đạo. Mỗi ngày khí huyết vận hành, trừ ba mươi sáu đại huyết ra, còn lại bảy mươi hai tiểu huyết vị trí không ngừng biến hóa. Con người sở dĩ không thoải mái bởi vì lục phủ ngũ tạng hay huyết đạo không tương thông. Chỉ cần làm cho chúng tương thông, tự nhiên người này có thể khỏi hẳn!”

Cách Lôi thầy thuốc nghe Tần Thiên nói xong, ông chỉ cảm thấy những điều Tần Thiên vừa mới nói đó chưa từng nghe cũng chưa từng đọc qua bao giờ. Cách Lôi thầy thuốc có chút thất thần, hỏi: “Duy Sâm, ngươi nói có phải là thật vậy chăng?”

Tần Thiên nhìn thấy bộ dạng của Cách Lôi thầy thuốc như thế, vừa cười vừa khẳng định: “Đương nhiên là thật rồi. Nếu không, chúng ta thử xem thế nào đi!”

Cách Lôi thầy thuốc như choáng váng đã bình tâm lại, rồi gật đầu. Tần Thiên nhìn Cách Lôi thầy thuốc trong lòng thầm nghĩ, như thế nào hôm nay mới thử!

Lúc này, từ bên ngoài truyền đến một trận âm thanh huyền ảo. Cách Lôi thầy thuốc đứng dậy nhìn xem, chỉ thấy một đám người đang vội vàng khiêng vài người khác chạy đến.

“Cách Lôi thầy thuốc, ngài mau ra xem một chút đi!” Người vào trước còn đang thờ dốc nói với ông.

“Có chuyện gì phát sinh? Bọn họ bị làm sao?” Cách Lôi thầy thuốc ngẩn người rồi tính tảo lại, ông thấy đám người chạy vào như vậy, lấy làm lạ mà hỏi.

“Những người này vừa rồi còn đang đi trên đường, nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra? Bọn họ lại ngã xuống mặt đất, chúng ta đi tới đỡ những người bị ngã đó, kỳ quái là khi tới bên cạnh, cũng có người ngã theo. Sau đó cũng có thêm người ngã xuống, không còn các nào khác là chúng ta dùng sợ dây để kéo họ đến đây cho ngài khám!” Người kia nói một hơi, rồi thờ dốc không ngừng.

Cách Lôi thầy thuốc trong lòng rất lấy làm kỳ quái. Ông trước tiên cho mỗi người uống một chén nước, rồi quay sang đám người bị xỉu ở trước mặt. Cách Lôi thầy thuốc cẩn thận quan sát người bị xỉu, ông ngạc nhiên khi không phát hiện vết thương nào trên người của mấy người đó. Cũng không có bị bệnh trạng gì, ngược lại sắc mặt bọn họ vẫn hồng hào, thần thái an tường, chỉ có điểm là hơi thở có một chút trầm trọng, không giống như là phát bệnh, mà ngược lại giống như đang ngủ say. Cách Lôi thầy thuốc đem tất cả loại bệnh tình trong đầu suy nghĩ một lúc, nhưng ông vẫn không có chút đầu mối nào.

Lúc Cách Lôi thầy thuốc không biết nên làm cái gì bây giờ, thì bên ngoài lại tiếp tục truyền đến một trận âm thanh hỗn tạp. Một đám người khác cũng tới đây. Những người đó cũng vừa chạy vừa hỏi: “Cách Lôi thầy thuốc, mau đến xem đi! Những người này đang đi trên đường vô duyên vô cớ ngã xuống!” Vừa nói bọn họ vừa tiến vào.

Sau khi bọn họ vào tới, thì thấy cũng có một nhóm người ở đây, hơn nữa giống như bọn họ, cũng có nhiều người bị ngã. Hai nhóm thấy vậy, đồng thời lên tiếng: “Các người cũng vậy sao?” Sau đó cũng đồng thời nhìn về phía Cách Lôi thầy thuốc.

Cách Lôi thầy thuốc bây giờ rất mơ hồ, ông không có cách nào chỉ đành nói: “Những người này không có biểu hiện bệnh trạng gì. Xem bộ dáng của bọn họ hình như rất giống đang ngủ say. Ta hiện giờ cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!”

Mọi người kêu lên: “Làm sao đây? Ngay cả Cách Lôi thầy thuốc cũng không biết chuyện gì, điều này không. ...”

“Chúng ta phải đi tìm thần quan đại nhân đi. Có lẽ ngài biết chuyện gì xảy ra!” Có người lên tiếng đề nghị.

„Đúng! Đúng! Chúng ta đi tìm thần quan đại nhân mau. Ngài nhất định sẽ biết chuyện gì xảy ra.“ Có người phụ họa theo.

Có một số người hối hả đã chạy ra, nhưng rất nhanh bọn họ cũng quay trở lại, hơn nữa còn mang một bộ mặt cổ quái nói: “Thần quan đại nhân tới rồi!” Mọi người vừa nghe thần quan đại nhân tới, vội vàng từ trong phòng đi ra ngoài. Nhưng khi bọn họ thấy thần quan đại nhân, toàn bộ đều đứng sững ra.

Thần quan đại nhân tới, nhưng ngài không phải đi đến, mà giống như hai nhóm trước được vài kỵ sĩ ở thần điện khiêng tới. Điều này làm cho mọi người choáng váng một phen.

Kỵ sĩ đang khiêng thần quan thấy đột nhiên có rất nhiều người xuất hiện, trong lòng cũng lấy làm kỳ quái. Nhưng bọn họ cũng chẳng quản chi, lớn tiếng la: “Cách Lôi thầy thuốc có ở đây không? Thần quan đại nhân vừa rồi cảm thấy chóng mặt rồi ngã đi! Mời Cách Lôi thầy thuốc khám cho thần quan đại nhân một chút!”

Cách Lôi thầy thuốc bây giờ đầu đã to hơn hai cái đầu. Ông cũng chưa nghĩ ra được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại có nhiều người hôn mê bất tỉnh? Ngay cả thần quan đại nhân cũng bị như thế. Ông thất thần đáp lại: “Mang đến đây trước nào!”

Bọn kỵ sĩ mang thần quan đại nhân vào. Bọn họ chứng kiến trên mặt đất có rất nhiều người bị giống như thần quan đại nhân, nhất thời choáng váng.

“Bệnh nhân hiện giờ không có gì đáng ngại. Ta vào trong một chút, sẽ ra mau thôi!” Cách Lôi thầy thuốc bây giờ không có cách nào, không thể làm khác được, đi vào trong đọc lại y thư coi có ghi lại bệnh lịch nào giống như thế hay không?

Tần Thiên nhìn những người này tâm lý lấy làm lạ. Những người này rõ ràng là đã bị trúng cấm chế của mình. Hắn vội vàng tiến đến rồi bắt mạch từng người. Tần Thiên phát hiện mạch tượng của những người này rất bình thường, chỉ là nội tức có một chút hơi chậm. Điều này chứng tỏ là đã bị trúng cấm chế của hắn. Hắn lúc nào đã phóng ra cấm chế vậy chứ! Tần Thiên suy nghĩ nhưng vẫn chưa rõ ràng.

Cách Lôi thầy thuốc chứng kiến về mặt mơ hồ của Tần Thiên. Ông tưởng rằng Tần Thiên nhìn ở đây mà ngẩn người ra, lớn tiếng nói: „Duy Sâm! Người tới được khó đi! Nơi này cứ để cho ta được rồi!“

Với về mặt mơ hồ, Tần Thiên đứng lên gạt đầu, rồi theo lời của Cách Lôi thầy thuốc đi đến được khó.

Tần Thiên nhìn mà không hiểu, vậy nên không nghĩ ngợi nữa mà bắt đầu cho rằng độc dược của hắn đã xong. Tần Thiên chia chút dược phần màu nâu ra làm hai phần, từ phần chia này tỏa ra mùi hương mật ong dịu ngọt. Hắn dùng một chiếc xẻng con xúc đem ra phơi ngoài nắng, phần còn lại gói cất kỹ vào trong giấy bọc, sau đó ngắm nhìn Nhuyễn Cốt tán trên tay mình với vẻ hân thưởng. Loại dược phần này tên gọi chính là Nhuyễn Cốt tán, được gia thêm mật ong vào tạo thành Nhuyễn Cốt hương. Nhuyễn Cốt tán có thể coi là loại độc dược nhân từ nhất bởi nó chỉ khiến người ta toàn thân vô lực chứ không hại đến tính mạng. Thế nhưng đây cũng là thứ mà nhân sĩ võ lâm úy kỵ nhất bởi nó khiến người ta toàn thân vô lực như bị phế hết võ công, chỉ đợi kẻ khác giết mổ tùy ý. Ngay cả đứa trẻ con ba tuổi hay cụ già bảy tám chục tuổi cũng có thể dễ dàng đẩy người trúng Nhuyễn Cốt tán vào tử địa. Tần Thiên nhìn Nhuyễn Cốt tán mình mới hoàn thành xong, trong lòng cao hứng khỏi phải nói.

Đang lúc Tàn Thiên vui vẻ vì đã thành công chế tạo Nhuyễn Cốt tẫn, thì Cách Lôi thầy thuốc đang ngồi giữa cả đồng được thư, đầu không ngừng cặm cùi đọc y thư. Mồ hôi trên trán Cách Lôi thầy thuốc chảy như nước. Cách Lôi thầy thuốc bận rộn tìm tòi. Những tin tức không hay liên tục truyền đến, càng ngày càng có nhiều người bị ngất xỉu như thế. Điều này đã làm kinh động đến thành chủ đại nhân. Cách Lôi thầy thuốc bây giờ muốn nhất chính là ngất xỉu giống như mấy người bệnh. Như vậy ông cũng không còn bị đau đầu như thế này.

Trong lòng của thành chủ đại nhân cũng gấp rút như trống đánh. Ngay cả thần quan đại nhân cũng hôn mê bất tỉnh, đã khiến ông không thể không nghĩ đến một trận ôn dịch mới phát sinh. Là trưởng quan tối cao trong thành này, ông không dám để ai biết suy nghĩ trong lòng của ông, chỉ còn có một biện pháp duy nhất, là ra lệnh cho các cư dân không được tùy ý xuất ngoại, nhằm tránh phát sinh ngoài ý muốn. Mặt khác ông cũng liên lạc với các vị thành chủ lân cận để xin giúp đỡ, hy vọng các thành chủ đó có thể phái người đến cùng giải quyết nguy cơ trước mắt. Thành chủ đại nhân cũng không quên âm thầm cầu khẩn cái tai ương không mong đợi này mau chóng qua đi!

Trong thành lòng người càng bàng hoàng, không ai biết chuyện gì đã xảy ra. Vô số lời đồn đại với tốc độ kinh người đã truyền khắp thành. Đặc biệt là có tin đồn rằng có thể là một trận ôn dịch không rõ ràng. Mọi người đều lo lắng ở lý trong nhà không dám ra ngoài. Còn có người nghĩ sẽ rời khỏi đây, nhưng bọn họ không có can đảm. Bởi vì bọn họ sợ nếu đi ra ngoài chính mình không chừng sẽ bị trận ôn dịch không tên này làm ngất xỉu. Trong thành có mấy vị ma pháp sư, tính luôn Xá Nhĩ, tất cả đều rất bận rộn, lâu lâu mang thành chủ đại nhân bay trên không trung để ngài trấn an dân chúng, nhằm làm giảm bớt đi sự náo động bởi lời đồn kinh hoàng kia.

Tuy nhiên, trong cả quá trình, Xá Nhĩ phát hiện dùng phong hệ ma pháp sẽ không có bị choáng váng đến ngất xỉu. Vì thế để đến thăm thần quan đại nhân, Xá Nhĩ giúp thành chủ đại nhân nhanh chóng đến nhà của Cách Lôi thầy thuốc. Thành chủ đại nhân liền hỏi thăm bệnh tình của thần quan đại nhân: “Cách Lôi, thần quan đại nhân và người bệnh thế nào rồi?”

“Đến bây giờ ta cũng chưa biết rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chính ta cũng không dám khẳng định đây có phải là một trận ôn dịch không?” Cách Lôi thầy thuốc trả lời với giọng lo lắng không ngơi, mồ hôi chảy ròng từ trên trán.

“Chuyện này thật là quá đột ngột, làm chúng ta không kịp ứng phó. Ngài cần chiếu cố tốt thần quan đại nhân và những người bệnh này, đừng để cho bọn họ có biến đổi xấu gì. Ta đã phái người cầu viện, không bao lâu sẽ có người đến giúp đỡ.” Thành chủ đại nhân cũng hy vọng đây không phải là một trận ôn dịch. Dù Cách Lôi thầy thuốc cũng đành bó tay, thành chủ đại nhân cũng không có tránh ông. Cứ chỉ khoan dung đại lượng của thành chủ đại nhân khiến Cách Lôi thầy thuốc chỉ còn cách thờ dài.

Thành chủ đại nhân nhìn người bệnh đang nằm trên đất, đồng thời ông cũng cam đoan với mọi người sẽ điều tra rõ vụ việc này, để tìm câu trả lời thuyết phục hài lòng mọi người. Điều này, cũng đã tạm làm ổn định những cư dân đang bàng hoàng.

Đột nhiên, thành chủ đại nhân cười to ha ha. Điều này làm cho tất cả người ở đây đều mơ hồ, tưởng rằng thành chủ đại nhân vì việc này mà đã bị điên.

“Các người xem, ở đây có vài tên mà đế quốc đã tốn bao công sức truy nã mà không thể bắt được. Không tưởng được bọn chúng cũng bị ta bắt. Ha ha!” Thành chủ đại nhân vui vẻ giải thích. Kỳ thật trong lòng ông xuất hiện nỗi phân vân, không biết phải xử lý như thế nào trước. Bây giờ tự nhiên ông lại phát hiện ra vài tên trong phạm bị truy nã, như vậy càng củng cố địa vị của ông ở đây. Điều này làm cho ông không vui không được. Chỉ có những tên đó mới có thể hiểu tại sao thành chủ đại nhân lại cười to như vậy.

Vài kỵ sĩ khiêng thần quan đại nhân tới đây, liền đứng lên trời hết những tên trọng phạm lại, rồi đem bọn chúng sang một phòng khác. Cư dân cũng không có hứng thú để ý, ai là trọng phạm hay không là trọng phạm, mà hiện giờ chỉ muốn biết biện pháp cứu tinh những người bị ngất xỉu, giải quyết vấn đề trước mắt. Trong miệng của cư dân cũng không ngừng nhắc chửi tên nguyên hung làm ra cái vụ này, mặc dù bọn họ không biết nguyên hung là ai! Đối với bọn họ, những bình dân, chỉ có thể làm như vậy thôi.

Xá Nhĩ nhìn bốn phía xung quanh, không thấy Tàn Thiên. Y liền hỏi học đồ đang công tác ở được điểm, mới biết Tàn Thiên đã được Cách Lôi thầy thuốc cho đến được chỗ, hơn nữa hẳn không có chuyện gì. Lúc này Xá Nhĩ mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ngộ Đả Ngộ Chàng

Cửa thành của Cơ Đức thành, thành chủ đại nhân dẫn theo thuộc hạ, đứng nhìn từ phía xa của đại lộ. Hai ngày gần đây cuộc sống của thành chủ đại nhân không được tốt, vì cái trận ôn dịch bất ngờ này, ông đã lo âu rất nhiều. Cứ mỗi buổi sáng là có một lượng lớn cư dân tụ tập ở cái sân phía trước cửa của phủ thành chủ, muốn thành chủ đại nhân nhất định phải nhanh chóng nghĩ ra một biện pháp tiêu trừ cái trận ôn dịch ngày càng nghiêm trọng này. Nếu là do thiên tai, thì phải giải quyết cho tốt. Nếu là do người gây ra, thì phải tìm ra nguyên hung. Trong nhất thời dân tình bị kích động, có mấy lần không thể kiểm soát nổi. Thành chủ đại nhân thật sự đang ngồi trên một cái chỗ nóng như cái lò hỏa.

Bây giờ cái mà thành chủ đại nhân cần nhất là tìm người có thể giúp ông giải quyết trận phong ba này trước. Trong khi lo lắng chờ đợi, thì tiếng vó ngựa truyền đến, bụi đất bay tứ tung bởi vó ngựa. Có vài xa ngựa chạy nhanh đến cửa thành. Thành chủ đại nhân sửa sang lại một chút, rồi vội vàng ra nghênh đón. Khi xe ngựa dừng lại trước mặt thành chủ đại nhân, một thần quan mặc bạch y cùng một ma pháp sư với bộ đồ màu nước biển tượng trưng cho thủy hệ bước từ xe ngựa xuống.

“Hoan nghênh các ngài đã đến! Các ngài có thể đến thật là vinh hạnh của ta!” Thành chủ đại nhân tiến tới, nói một câu khách khí.

“Có thể làm việc cho ngài cũng là vinh hạnh của chúng ta!” Thần quan Táp Luân tiến tới rồi đáp lại cũng bằng một câu xả giao.

Táp Luân dừng lại một chút, rồi nói: “Tình hình bây giờ thế nào rồi?”

“Trước mắt coi như đã tạm ổn. Tình hình cũng chưa có tiến hóa xấu hơn. Nhưng những người bị hôn mê vẫn chưa thể cứu tỉnh lại được! Bây giờ chúng ta không còn cách nào, chỉ còn hy vọng vào các ngài!” Thành chủ đại nhân nói hết những tâm tư ở trong lòng ra.

“Chúng ta nhất định sẽ dùng hết khả năng để giúp ngài. Nhưng mà hình như Sâm Âm Đặc, đại ma đạo sư, cũng sắp tới đây rồi đó!” Táp Luân nói cho một tin tức làm thành chủ đại nhân vừa lo lắng vừa mừng rỡ. Nói thành chủ đại nhân lo lắng khi Sâm Âm Đặc đại ma đạo sư tới, cũng có nghĩa là hoàng đế bệ hạ đã biết chuyện này. Còn ông vui mừng, Sâm Âm Đặc đại ma đạo sư tới, vậy cái trận vừa không giống ôn dịch vừa có thể gọi là tại nạn được giải quyết rồi.

“Đó thật sự quá tốt!” Xin mời các vị vào nghỉ ngơi một chút rồi đi xem xé tình hình nha?” Thành chủ đại nhân cung kính rồi nói lời khách sáo.

“Không cần! Chúng ta chính vì chuyện này mà đến. Chúng ta có chỉ hy vọng mau chóng tìm ra chân tướng của sự việc!” Thần quan Táp Luân vui vẻ trả lời.

„Được rồi! Nhưng mà các vị nên dùng phi hành thuật để đi. Trước mắt chỉ có ở trên không trung an toàn mà thôi. Thật ra, nếu các vị có xảy ra chuyện gì không hay, ta thật cảm thấy rất áy náy!“ Thành chủ đại nhân cẩn thận nói.

Đoàn người cũng không nhiều lời, toàn bộ bay lên trời, hướng tới nhà của Cách Lôi thầy thuốc. Thành chủ đại nhân đương nhiên là do Xá Nhĩ mang theo. Nếu không có lẽ thành chủ đại nhân cũng sẽ bị nhiễm cái trận ôn dịch hôn mê này.

Như vậy cả trong thành sẽ quần long vô thủ.

Tần Thiên vẫn như hằng ngày khi ra ngoài, mẫu thân Ngã Mễ luôn dạy dỗ hần: “Duy Sâm! Con phải cẩn thận một chút nha! Ngày hôm qua, Xá Nhĩ tiên sinh có nói rằng trận ôn dịch rất nghiêm trọng đó. Con cũng không cần phải đến chỗ của Cách Lôi thầy thuốc sao?”

„Mẫu thân, người yên tâm, con không sao đâu. Nói thế nào con cũng biết một chút y thuật mà!“ Tần Thiên trả lời.

“Vậy con đi nhanh rồi hãy về sớm. Không nên chạy loạn khắp nơi đó!” Ngã Mễ biết con mình có chút cố chấp, trừ việc quan tâm ra, nàng thật sự không biết phải nói cái gì cho phải đây.

“Mẫu thân, người yên tâm! Con sẽ về sớm!” Tần Thiên nói xong, rồi rời khỏi tửu điểm.

Trong nhà của Cách Lôi thầy thuốc.

“Các người nghĩ sao?” Thần quan Táp Luân hỏi những người cùng tới.

„Xét theo tình hình bây giờ chúng ta cũng không thể xác định rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra! Những người này hình như giống đang ngủ say. Trên người không có một vết thương nào, cũng không có dấu vết trúng độc gì cả!“ Thủy hệ ma pháp sư Lạp Mễ Nhĩ nói.

“Vi đại thần! Xin ngài hãy cho sức mạnh của ngài, rửa sạch những gì ở đây! Tịnh hóa chi quang!” Thần quan Táp Luân miệng niệm động chú ngữ, từ trong tay ông bắn ra bạch quang chói mắt. Cái bạch quang đó phủ lên những người hôn mê không tỉnh, nhanh chóng chui vào cơ thể của những người đó. Nhưng sau đó vẫn như thường lệ không có phản ứng gì.

“Xem ra bọn họ cũng không có trúng tinh thần ma pháp của Hắc Âm hệ. Thật sự làm ta khó nghĩ thật!” Thần quan Táp Luân cảm thấy có chút kỳ quái, và nói.

“Thủy thần mỹ lệ trừ tình! Xin ngài hãy gửi sức mạnh cho ta, cứu chữa những người bị nạn trước mắt này! Trì Dũ Chi Thủy!” Một đạo lam quang như nước bình thường từ tay của Lạp Mễ Nhĩ phóng lên thân thể của những người đang hôn mê. Cũng giống như Tịnh Hóa Chi Quang, không có phản ứng gì.

Tần Thiên bây giờ đang lẳng lặng đứng ở bộ bên nhìn những loại ma pháp này, tâm lý rộn lên một trận buồn cười. Bộ dáng như vậy rõ ràng đã trúng Cẩm Chế, ma pháp thật sự có công hiệu chăng? Ma pháp của các người chỉ là biểu diễn cho đẹp mắt thôi. Tần Thiên cũng may là nói điều này trong lòng. Nếu là hần nói ra khỏi miệng, chỉ sợ mấy vị ma pháp sư này sẽ không tha cho hần, cũng nhất định cho hần biết ma pháp không phải chỉ để biểu diễn đẹp mắt mà thôi.

Nhưng mà cho dù ma pháp sư biết thì sao, nếu ma pháp sư này muốn dạy cho Tần Thiên một bài học, thì cũng có thể hôn mê giống như những người này hay không. Điều này chỉ có trời biết thôi.

Tần Thiên mặc dù biến cách cứu chữa. Biện pháp đó cũng rất đơn giản, chỉ dùng nước lạnh là có thể làm cho những người này tỉnh lại. Nhưng mà hắn lại lo lắng rằng, khi hắn nói ra, người khác có thể hoài nghi hắn đã làm cái vụ việc này? Tần Thiên biết, nếu để cho người khác biết, không chừng hắn sẽ bị đánh toi bồi. Đầu óc của Tần Thiên vẫn chưa phát triển. Hắn bây giờ chỉ là một tiểu hài tử. Cho dù hắn nói, người khác cũng không chắc quá tin vào hắn, ngược lại sẽ nói hắn là nói tầm phào. Đúng vậy bởi vì đầu óc của Tần Thiên chưa phát triển, nên việc này sau này sẽ phát sinh một trận phong ba lớn hơn. Cái mộng đó Tần Thiên cũng không nghĩ tưởng tượng ra được.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Cái nghi vấn tồn tại trong lòng của mấy vị ma pháp sư. Thần quan Táp Luân và Lạp Mễ Nhĩ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nói: “Chúng ta thử sử dụng ma pháp trung cấp đi!”

Hai người cùng lúc nhấp miệng: “Thiên Hàng Cam Lâm!”, “Thần Thánh Chi Quang!” Quang mang màu trắng và quang mang màu xanh lóe ra chói mắt. Ánh sáng bao phủ lên tất cả người hôn mê. Ánh sáng trắng và màu xanh của nước từ trên rơi xuống, như là một trận mưa tắm thường đổ lên thân thể cũng những người hôn mê không tỉnh.

Kỳ tích xuất hiện, những người đang hôn mê từ từ tỉnh lại. Điều này làm cho Táp Luân và Lạp Mễ Nhĩ rất vui mừng, cũng khiến cho mọi người ôn ào lên.

“Ta sao lại ở chỗ này?” Tất cả người mới tỉnh lại, đều có chút mơ hồ, liền đồng thanh hỏi.

Không thể tưởng là hữu hiệu, Táp Luân và Lạp Mễ Nhĩ chỉ nhìn nhau rồi cười. Bọn họ đến đây việc đầu tiên là giải quyết chuyện này. Tâm lý của bọn họ cũng có nỗi vui mừng không thể diễn tả.

“Ha ha! Thật là tốt quá! Xem ra trận phong ba này sẽ mau trôi qua!” Thành chủ đại nhân hưng phấn nói. Cái này khiến ông cảm thấy vui hơn những việc thường ngày.

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

„Trận ôn dịch mà chúng ta bị xem ra đã có biện pháp giải quyết rồi!“

Mọi người cũng vui mừng không ngớt. Cái tai nạn choáng váng này sẽ lập tức đi qua.

Thế sự trên đời là như thế. Khi lúc son cùng thủy tận thì cũng có một sự trùng hợp không thể nói được. Nếu không sẽ không có câu nói ‘nước trôi thuyền nổi’. Những người này bị trúng Mê Hồn tán. Mà Mê Hồn tán và Mông Hãn được giống nhau chỉ cần dùng nước lạnh là tự nhiên sẽ tỉnh dậy. Mà Thiên Hàng Cam Lâm là thủy hệ ma pháp trung cấp, cũng xảo hợp, khiến cho bọn người Táp Luân vô ý giả được độc tính của Mê Hồn tán. Không thể không nói đây là một sự trùng hợp.

Trong khi mọi người đang chìm đắm trong sung sướng, Tần Thiên đang ở một bên trong lòng cá kinh. Hắn không tưởng được hai vị kia lại vô tình tìm được phương pháp chữa trị. Cái này cũng khiến cho Tần Thiên dờ khóc dờ cười.

„Nguyên lai chuyện này đơn giản như vậy! Ha ha!“ Con người cũng có lúc vì đắc ý mà quên hết mọi thứ, Táp Luân cũng đang như vậy. Vốn là ông tưởng phải đợi Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư tới giải quyết việc này. Nhưng bây giờ ông cùng Lạp Mễ Nhĩ và thủ hạ đã dễ dàng giải quyết. Điều này không làm ông không hưng phấn đánh mất đi hình tượng sao được?

Thành chủ đại nhân vội vàng nói với Táp Luân: „Thần quan đại nhân, đa tạ ngài đã giúp chúng ta cứu tỉnh những người hôn mê này! Hiện ở đây không còn việc gì, ngài cũng đi nghỉ một chút đi?“

Táp Luân mặc dù có một chút quá hưng phấn, nhưng vì ông là một vị thần quan nên cũng lập tức tỉnh ra, gật đầu đáp: “Vây cứ theo sự sắp xếp của thành chủ đại nhân!”

Táp Luân cùng Lạp Mễ Nhĩ và đám ma pháp sư rồi đi dưới ánh mắt xem như anh hùng của cư dân. Chuyện này nếu đã được giải quyết, Tần Thiên cũng không cần lo gì nữa. Cách Lôi thầy thuốc cũng thờ dài một hơi. Rồi ông cũng để Tần Thiên trở về nhà.

Tần Thiên đi trên đường, cúi đầu suy nghĩ sự tình phát sinh, nhưng vẫn không ra đầu mối nào. Bất ngờ thì hắn phát hiện phía trước có một vật gì đó khác thường. Cái vật này người khác không nhìn thấy được, chỉ có Tần Thiên mới thấy thôi. Bởi vì nó chính là cái Cầm Chế mà Tần Thiên quen thuộc nhất. Xem xét kỹ lưỡng, Tần Thiên thiếu chút nữa té ngã. Xem ra chuyện này thật sự với hắn có liên quan. Chỉ là chính mình từ lúc nào hạ Cầm Chế, Tần Thiên cũng không muốn nhớ óc, chỉ có thể đứng ngẩn người

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sơ Thứ Giao Phong

Tại phòng tiếp khách xa hoa trong phủ thành chủ, những chén rượu bằng thủy tinh dùng đầy rượu bồ đào ngon ngọt, những âm thanh rót rượu vào trong chén, phát ra rất dễ nghe. Mỗi người ở đây đều cười cười nói nói rất vui vẻ.

„Tại đây, ta thay mặt toàn bộ cư dân Cơ Đức thành, cảm tạ cái vị đã giúp chúng ta tiêu trừ trận họa kiếp này! Vì tình bằng hữu của chúng ta, cạn chén!“ Thành chủ đại nhân trải qua mấy ngày buồn rầu, khuôn mặt giờ đây đầy vẻ vui mừng khôn xiết, nhiệt tình nói với bọn người thần quan Táp Luân.

„Việc này là chúng ta phải làm. Đa tạ thành chủ đại nhân đã khoan đãi thịnh tình, cạn chén!“ Táp Luân thần quan dẫn đầu nâng chén rượu hướng về phía thành chủ đại nhân.

Chủ lẫn khách đều một hơi uống cạn chén rượu, đồng thời hô: „Rượu ngon! Rượu ngon!“

„Nếu các vị không ngại uống nhiều, thì ta mời các vị cứ tùy ý! Ha ha!“ Thành chủ đại nhân vẻ mặt vui vẻ cười nói.

„Nói hay! Nói hay! Thật đa tạ thành chủ đại nhân!“ Là người đứng đầu, Táp Luân tỏ vẻ cảm tạ thành chủ đại nhân, cái này cũng là do ông là người lễ độ.

Một binh lính bối rối tiến vào, như vậy là thất lễ. Thành chủ đại nhân vốn đang rất vui, bất chợt bị phá hỏng. Ông lớn tiếng quát: „Ngươi không biết là ta đang chiêu đãi những vị khách tôn quý nhất hay sao? Ngươi lại bối rối chạy vào, thật quá thất lễ!“

Sắc mặt của thành chủ đại nhân là cho tên lính này sợ hãi, nhưng là chuyện khẩn cấp, hắn không còn cách nào nói lấp bấp: “Bẩm... bẩm thành chủ... thành chủ đại nhân. Vừa rồi lại xảy ra chuyện?”

“Cái gì?” Thần hình của thành chủ đại nhân chấn động. Chén rượu trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Tin tức này cũng làm cho mọi người trong phòng đều có cảm giác hồ nghi.

Thành chủ đại nhân hít một hơi, ổn định lại thần tình, rồi hỏi: “Là chuyện gì?”

Tên lính đó vẫn còn lấp bấp, nói tiếp: “Vừa rồi... vừa rồi... có người... xảy ra chuyện! Không... nhưng... lần này... có lẽ... có điểm không khác thường!”

Táp Luân thần quan dùng ánh mắt thân ái, đi tới rồi hỏi: “Có cái gì khác thường? Ngươi nói từ từ thôi!”

“Hiện giờ lại có người hôn mê, nhưng đáng sợ hơn cả là có một số người cả người vô lực, lại có một số người thì ngứa ngáy không ngừng!” Tên lính nhìn Táp Luân thần quan với ánh mắt thân ái, cuối cùng cũng đã nói một câu đầy đủ, nhưng lời vừa dứt khiến tất cả người ở đây kinh hãi không thôi.

Cách Lôi thầy thuốc bấy giờ thật sự là ngồi trên đồng lửa. Từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống từ trán của ông. Ông chỉ cảm thấy chính mình thật là vô năng. Lần trước, những người đó hôn mê bất tỉnh đã thúc thủ không có cách. Giờ hiện này, những người này càng làm cho ông biết phải làm cách nào. Số người vô lực, cả thân thể cũng giống như lần trước không có vết thương hay hiện tượng trúng độc gì, toàn thân không một chút sức lực. Phiền phức nhất là những người toàn thân ngứa ngáy. Cách Lôi dùng thuốc cao trị ngứa của mình bào chế cho bọn họ, hiệu nghiệm được một thời gian, thì một lúc sao cơn ngứa ngáy lại xuất hiện. Càng làm cho Cách Lôi không thể tìm ra biện pháp.

Chỉ trong chốc lát, thành chủ đại nhân cùng cái vị thần quan, ma pháp sư nhận được tin tức, rất nhanh kéo đến nhà của Cách Lôi thầy thuốc. Bọn họ cẩn thận quan sát tất cả bệnh nhân, phát hiện tình trạng cũng giống như lần trước, nhưng lại có cả người vô lực, và người bị ngứa ngáy. Táp Luân thần quan cùng Lạp Thuộc Nhĩ ma pháp sư muốn thử một lần nữa Thần thánh ánh sáng và Thiên hàng cảm tâm, cũng như chờ đợi một kỳ tích xuất nhiên. Lúc hai người đang tiến hành phát ra trung cấp ma pháp, Tàn Thiên cũng đứng ở đó quan sát. Tình trạng này cũng khiến có thành chủ đại nhân tiếp tục lo lắng thêm.

Ngoài cửa lại tiếp tục truyền đến một trận ồn ào. Cách Lôi thầy thuốc nghe loại âm thanh đó xong thiếu chút nữa té xỉu. Bấy giờ ông mà nghe được loại âm thanh như thế, thì sẽ bị một trận khó chịu. Ông thật sự có cảm giác không tốt. Một đám người vội vã chạy vào. Nhưng mà phía sau bọn họ là hai vị lão nhân. Tất cả thần quan và ma pháp sư vừa nhìn thấy hai vị lão nhân đó, liền vội vàng hành lễ chào: “Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư! Tân An Táp đại tế ti!” Nghe vậy, thành chủ đại nhân cùng tất cả cư dân trở lại về mặt bình thường.

Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư chính là một trong mười hai vị ma đạo sư. Tân An Táp đại tế ti, tại thần điện, trừ giáo hoàng là người có thân phận tối cao, có thể nói là dưới một người, trên vạn người. Bọn họ đến đây, khiến mọi người có thêm hy vọng.

Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư nhìn mọi người xung quanh rồi nói: “Chuyện này thật là rất khó giải quyết đây! Chúng ta cũng vừa mới đến đây. Ta cùng Tân An Táp đại tế ti đã đi quan sát một chút. Trong thành chúng ta không có cảm giác được có một tí ba động ma pháp nào. Vì thế có thể loại trừ là do Hắc Ám pháp sư cùng Ma tộc gây nên.”

Tân An Táp đại tế ti dùng ánh mắt duyệt trí của ông nhìn những người bệnh đang khốn khổ, và nói: “Ta dùng thánh quang ma pháp cũng tra được một chút, cái này không phải là ôn dịch. Rốt cuộc là nguyên nhân gì? Ta và Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư nhất định sẽ tra ra, tìm câu trả lời cho mọi người vừa lòng nhất!”

Đại nhân vật nói ra thật có uy nghiêm. Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư và Tân An Táp đại tế ti vừa nói sẽ quyết tâm tìm kiếm, khiến cho mọi người yên tâm, nhất là thành chủ đại nhân. Chỉ cần không phải là ôn dịch, như vậy mọi người cũng sẽ không bị hoảng sợ! Lời của hai vị đại nhân vật vừa dứt, đã nhanh chóng được truyền ra ngoài, làm giảm đi những tin đồn thất thiệt.

Người ta thường nói tin đồn dừng lại đúng lúc, không biết có phải là ý này không.

Tần Thiên mỉm cười, đứng nhìn hai vị lão nhân có thân phận tôn quý này, tâm lý vừa có chút bất an, vừa có một trận hưng phấn không diễn tả được. Vốn muốn tự mình giải trừ cấm chế, nhưng vừa thấy bộ dạng đặc ý của cái lão thần quan đại nhân kia, hấn nổi hứng lên ‘ngươi nói đơn giản a! Ngươi nói đơn giản vậy! Ta đây cho ngươi một chút đơn giản!’

Tần Thiên lấy một ít Nguyên cốt tán cùng với Dương thân phần trộn vào cấm chế. Như vậy không tưởng là đã kéo thêm hai vị đại nhân vật. Nhưng mà cái này khiến Tần Thiên có được một sự hưng phấn khác thường. Tính cách của Tần Thiên là như thế, càng có khiêu chiến, hấn càng hưng phấn muốn thử. Nếu không lúc trước, hấn sẽ không xông vào tử cục, thân chết dưới tay của Mạc Bạch.

Tần An Táp đại tể ti dùng ánh mắt duệ trí của ông nhìn về phía Tần Thiên với khuôn mặt tươi cười đang đứng ở một góc. Chỉ có người cơ trí thì mới bình tĩnh. Có thể khi người ta lo lắng, người khác cũng không thể phát hiện trắng đen. Nếu không thì không thể gọi là cơ trí.

Tần Thiên trong nháy mắt có một linh cảm, bị người khác đang dòm ngó. Nhưng tính cách của hấn không cho phép hấn lùi bước. Mặc dù việc lần trước là vô ý, lần này thì cố ý. Nhưng là vì nếu cái vị thần quan kia không đặc ý với tài nghệ của chính mình như vậy! Nghĩ tới đây hấn ngược lại ngẩng đầu mỉm cười đón nhận ánh mắt của Tần An Táp đại tể ti. Hai đạo ánh mắt chạm nhau trên không trung. Tần An Táp đại tể ti không khỏi phải gật đầu nhẹ. Không biết là ông có phát hiện gì hay không? Lại không nói ra! Tất cả là do cảm thán Tần Thiên có dũng khí và gan dạ!

Tần Thiên vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng hấn không khỏi có vài phần kính trọng lão nhân này. Điều này cũng là vì hấn ở tại cái dị thể hiện giờ lâu như vậy, lần đầu tiên mới gặp được một người như thế. Trong đầu hấn đối với Tần An Táp đại tể ti cũng tự nhiên sinh ra một sự kính nể. Kính nể thì kính nể, về mặt hấn cũng không có lộ ra điểm để người ta phát giác chính mình.

“Cách Lôi thầy thuốc, ngài mau tới xem chút! Nơi này lại có người bệnh mới!” Lại có một nhóm người chạy đến nơi của Cách Lôi thầy thuốc. Cách Lôi thầy thuốc cảm giác được mình thực sự sắp điên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Vị Tri Đích Tân Thể Hệ

Một đám người khiêng vài người chạy vào, Cách Lôi thầy thuốc nhìn thoáng qua đám người hôn mê, chỉ thấy sắc mặt của người bệnh có một chút chuyển sang màu xanh, miệng không ngừng rên rĩ. Chứng trạng của mấy người này khiến Cách Lôi thầy thuốc thần kinh co quắp một lúc. Tần Thiên, ở một góc, chứng kiến chứng trạng của mấy người đó, trong lòng chấn động. Trừ cái Tử Ngọ sanh tử tán trong tay có thể đưa người vào chỗ chết, và chính mình cũng không có để trong cấm chế độc được trí mạng gì, nhưng bộ dáng của những người này đích thực là trúng độc trí mạng. Chẳng lẽ Mê hồn tán, Dương thân phần, Nhuyễn cốt tán, hợp lại một chỗ sinh ra một loại độc được có thể lấy mạng người sao?

Cách Lôi thầy thuốc dù sao cũng là thầy thuốc, có được y đức chữa bệnh cứu người. Ông liền ổn định lại tâm tình mình một chút, quay đầu hỏi những người vừa đến: “Bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta cũng không biết! Bọn họ cả một nhà, vừa rồi ta qua cửa nhà của bọn họ, phát hiện bọn họ cả nhà cứ lần lượt ngã xuống trên mặt đất. Gần đây trong thành cũng không yên ổn, không biết bọn họ có phải đã trúng cái loại ôn dịch đáng chết kia không?!” Người tiến vào đem tình hình mình biết cho Cách Lôi thầy thuốc nói hết một lượt. Cách Lôi thầy thuốc nhìn mỗi người đó một lần nữa, ông phát hiện chứng trạng của mấy người này không giống với những người bị ôn dịch vô danh kia. Những người đó trừ hôn mê, vô lực, lại ngửa ở ngoài, còn thân thể không có biểu hiện chứng trạng gì cả. Những người này, hơi thở có một chút gấp gáp, tim đập có khi có có khi không, nước bọt từ miệng trào ra có một mùi không miêu tả được. Cách Lôi thầy thuốc xác định cả nhà này có thể đã bị trúng độc, nhưng trúng loại độc gì thì ông không biết rõ. Sự việc mấy ngày nay đã khiến cho Cách Lôi thầy thuốc cảm giác được y thuật của mình không có chỗ hữu dụng gì, hình như đã toàn bộ trả lại hết cho sự phụ rồi. Ông càng ngày đối với mình càng không có sự tự tin. Cách Lôi ngẩng đầu hướng tới hai vị lão nhân ma đạo sư và đại tể ti cầu trợ giúp.

Ánh mắt cầu trợ giúp của Cách Lôi thầy thuốc, hai vị đại nhân vật lập tức cảm ứng được “Đề chúng ta xem một chút!” Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư nói xong, làm cho Cách Lôi thầy thuốc thờ dài một hơi.

Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư cùng Tần An Táp đại tể ti đi tới trước quan sát những người bệnh một chốc. Hai người ngẩng đầu dùng ánh mắt ra hiệu cho nhau. Ánh mắt hai người tựa như đang thương lượng việc gì đó, rất nhanh Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư gật đầu nói: “Cách Lôi! Ngài nơi này có phòng trống không?”

“Có!” Cách Lôi thầy thuốc cũng vội vàng trả lời, không cần hai vị đại nhân vật động thủ, lập tức có người tiến lên khiêng mấy người bệnh đến cái phòng trống theo lời của Cách Lôi thầy thuốc.

“Ngươi tên là gì?” Tần An Táp đại tể ti quay đầu hỏi Tần Thiên đang đứng ở một góc. Mọi người người cũng đưa ánh mắt về phía góc mà Tần Thiên đang đứng. Trong lòng của rất nhiều người, bọn họ cho rằng Tần Thiên chỉ là một sỏ sã, cho nên không có bao nhiêu người chú ý sự tồn tại của hấn.

Bọn họ cũng không biết người gây cái tai nạn choáng váng hiện giờ lại chính là Tàn Thiên, người mà bọn họ cho là một sỏ tử. Nếu để bọn họ biết, thật không biết bọn họ nghĩ như thế nào. Việc này chỉ có trời mới biết thôi.

“Ta gọi là Tàn.. A! Ta gọi là Duy Sâm!” Tàn Thiên cho tới bây giờ chưa từng nói tên ở dĩ thế của hắn cho người khác, lúc Tân An Tạt đại tế ti hỏi, nếu không có phản ứng nhanh, chỉ sợ rằng hắn đã nói, hắn gọi là Tàn Thiên. Mặc dù Tàn Thiên thiếu chút nữa nói sai, nhưng mặt cũng vẫn mỉm cười không đổi sắc, và đứng ở đó.

Tân An Tạt đại tế ti không khỏi gật đầu, nói: “Duy Sâm, người có thể giúp ta và Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư một chút đi!” Cùng lúc, trong mắt của đại tế ti phát ra một loại tinh quang có thể xuyên thấu lòng người, trực hướng tâm lý của Tàn Thiên.

“Tốt! Ta phi thường vinh hạnh!” Tàn Thiên không có tự ti không phản kháng, hồi đáp.

Mọi người đều có chứng choáng đầu. Tạt Luân thần quan bọn họ cho dù không biết tình huống của Tàn Thiên, nhưng những người kia thì biết rõ Tàn Thiên, và chỉ một trận buồn rầu, muốn tìm thì cũng phải tìm Cách Lôi thầy thuốc chứ! Cái tên sỏ tử như thế có thể làm được cái gì? Nhưng tâm tư của đại nhân vật, mọi người lại không dám hỏi, không thể làm gì khác hơn là nhìn Tàn Thiên đi theo Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư và Tân An Tạt đại tế ti vào phòng. Mọi người còn lại ở bên ngoài cũng bắt đầu bàn tán.

“Duy Sâm! Người nói bọn họ sao lại có bộ dạng như vậy thế?” Tân An Tạt đại tế ti về mặt đầy thâm ý, nhìn Tàn Thiên mà hỏi.

“Bọn họ là trúng độc mới có bộ dạng như thế này!” Tàn Thiên căn bản mặc kệ thâm ý trên mặt của Tân An Tạt đại tế ti, trả lời thẳng.

Tàn Thiên nói, làm cho Tân An Tạt đại tế ti lấy làm kinh hãi. Ông cho rằng Tàn Thiên nhất định sẽ giấu diếm, nhưng ông không nghĩ Tàn Thiên lại trực tiếp nói thẳng ra cái nguyên nhân, cũng khiến cho đại tế ti sự đánh giá trong lòng đối với Tàn Thiên nâng lên một tầng. Vị đại nhân vật này không biết Tàn Thiên này một thân lẫn lộn nhiều năm trong đạo quang kiếm ảnh ở giang hồ. Trên mặt ông có một cỗ thâm ý đó, Tàn Thiên như thế nào không nhìn ra được. Cho nên hắn dùng một chiêu đơn đao trực tiếp, khiến cho Tân An Tạt đại tế ti có chút ứng phó không kịp.

“Ồ! Người dám khẳng định như vậy ư?” Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư nhìn Tàn Thiên hỏi.

“Đúng vậy! Ta vừa rồi đã xem qua mạch tượng của bọn họ. Mạch tượng của bọn họ lúc có lúc không, trong nội phủ lại có một chút dị thường. Tất cả gom lại chính là dấu hiệu trúng độc!” Tàn Thiên nói một hơi dài. Hắn đối với hai vị đại nhân vật có nhìn thấy hắn hay không cũng mặc. Dù sao hắn cũng là người từng trải, đối với nhân tính hắn hoàn toàn nhất định hiểu rõ. Nếu Tân An Tạt đại tế ti thật sự muốn hỏi, vừa rồi ở bên ngoài đã hỏi, cũng không để hắn tiến vào cùng mà nói nhiều lời như vậy.

“Vậy bọn họ trúng loại độc gì, người có biết không?”

“Ta bây giờ cũng không dám khẳng định. Nghe người ta nói, bọn họ là trong nhà bị trúng độc. Ta muốn đến nhà bọn họ một chút, có lẽ tìm được một chút manh mối!”

“Người muốn cứu những người này. Ta biết người có biện pháp!” Tân An Tạt tế ti trong mắt lóe sáng, nói.

“Ồ! Người tại sao cho rằng ta có biện pháp? Người phải biết rằng, ta chính là một sỏ tử!” Tàn Thiên hí hửng nói lại.

“Trực giác! Là trực giác của ta nói cho ta biết, người nhất định sẽ có biện pháp!” Tân An Tạt đại tế ti trong khẩu khí đều chứa đựng thâm ý không lộ ra.

Lòng hiếu kỳ của con người rất lớn. Tàn Thiên cũng là con người, cho nên hắn cũng không ngoại lệ. Tàn Thiên cũng muốn biết rốt cuộc là cái gì đã khiến cho cả nhà người này bị trúng độc. Hắn vừa cười vừa nói: “Ta nghĩ đến chỗ của bọn họ sống, có thể không?”

Tân An Tạt đại tế ti cũng cười một cái, đáp lại: “Tốt! Ta sẽ gọi người rõ tình hình nhất của những người này đi cùng với người!”

Đại tế ti nói được thì làm được, ông lập tức gọi một kỵ sĩ tới, ra lệnh: “Người đi tìm mộ người rõ ràng tình huống của cả nhà này, cùng Duy Sâm đến hiện trường trúng độc quan sát một chút!”

Tên kỵ sĩ kia mặc dù có chút kỳ quái, nhưng là một kỵ sĩ già cũng không có hỏi tại sao. Gã đi ra ngoài tìm người ở gần nhà gia đình này. Một chiếc xe ngựa cũng rất nhanh đến cửa. Tàn Thiên cùng người kia cùng nhau đi đến chỗ gia đình bị trúng độc.

“Ông khẳng định cái hài tử đó là người tạo ra trận tai kiếp này ư?” Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư mặc dù trong lòng cũng có ý đó, nhưng ông cũng không dám khẳng định. Bởi vì Tàn Thiên thoạt nhìn thật không lớn, hắn cũng chỉ hướng tới Tân An Tạt đại tế ti muốn thử một phen mà thôi.

“Cái này hết thảy thật là quá thần kỳ. Cũng như ông, ta cũng không có thấy qua một thế giới, một thế giới xa lạ. Nếu nó có thể trở thành một hệ thống, nó nhất định sẽ trở thành ma pháp và vũ kỹ khác ở tân thế giới kia! Sâm Ân Đặc, ông nói đi?” Tân An Tạt đại tế ti trong mắt chớp động với ánh mắt cơ trí nhìn thân ảnh của Tàn Thiên rời khỏi. Ông cũng không có trả lời Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư, mà còn hỏi ngược lại ông ta.

“Việc không rõ ràng đó thật sự làm người sợ hãi!” Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư nhìn cái người đối tác cơ trí này mà trả lời. Nói thật, đối với lão bằng hữu mấy chục năm này, Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư thật là không có biện pháp, người đó nói luôn làm người ta không thể hiểu rõ, muốn hỏi thêm một chút, ông ta cũng không muốn nói. Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư tin tưởng rằng, cho dù là ma thú, ông cũng có biện pháp khiến ma thú phải nói ra tính biệt của nó. Nhưng đối với Tân An Tạt đại tế ti, ông không có cách nào moi được nhiều lời từ trong miệng của ông ta.

“Không! Ông sai rồi! Việc chưa biết sẽ không con người tìm tòi không ngừng. Con người đều có người khác nhau. Có người làm ma thú không ngừng

trốn tránh và sợ hãi, có người không biết làm một trao đổi gì, không ngừng phát hiện ra những việc mới mẻ! Đây là chính là cái tự hào nhất của con người, cũng là nguyên nhân con người không ngừng tiến bộ! Lão hóa kẻ (bạn thân), ông nói có đúng không?” Tần Ân Táp đại tể ti khóe miệng có chút dân ra, trên mặt lại có nụ cười cao thâm khó lường

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Giải Độc

Nơi này là một khu dân cư phổ thông ở Cơ Đức thành. Cả nhà bị trúng độc đều là người ở đây. Xe ngựa dựa theo chỉ dẫn của người láng giềng đó đã rất nhanh tới được ngoài cửa của gia đình đó. Có thể là do mọi người vội vã cứu người, cửa lớn cũng không có đóng lại. Tần Thiên leo xuống khỏi xe ngựa, trực tiếp đi vào phòng khách của nhà cả gia đình đó.

Trong phòng khách có chút hỗn loạn, đều là do mọi người lưu lại dấu vết lúc khi gấp gấp cứu người. Trên bàn còn có bộ ấm trà cùng với mấy cái tách, trong chén trà còn có vài cúc hoa. Tần Thiên cầm lấy cái chén, thấy nó được tẩy rửa sạch sẽ, có thể thấy được cả gia đình này rất thích sạch sẽ. Tần Thiên lại đưa chén trà ngửi ngửi một chút, nước trà truyền đến một mùi vị của hoa cúc. Cũng không có vấn đề gì, cũng chỉ là một chén trà hoa cúc bình thường mà thôi.

“Ta có thể đi khắp nơi quan sát một chút được không?” Tần Thiên hỏi gã kỵ sĩ và người láng giềng tới đây cùng hắn.

Hai người gật đầu: “Do hai vị đại nhân đại ma đạo sư cùng đại tể ti đến nơi này, vì thế người có thể xem xét khắp nơi!”

Tần Thiên nhìn bốn phía một chút. Tại phía trên cái tủ có một cái hộp nhỏ được làm hết sức tinh tế. Tần Thiên đi tới phía trước cái hộp. Cái hộp này cũng được một tấm vải mềm mại bọc bên ngoài, tấm vải đó sờ lên rất mượt. Tần Thiên mở cái hộp đó ra, thấy bên trong có một cái tựa như là huân hương (lọ nước hoa tỏa mùi thơm). Hắn cầm lên ngửi một chút, từ cái huân hương truyền tới một mùi thơm. Tần Thiên hướng tới người láng giềng biết rõ nơi đây, mà hỏi: “Xin hỏi, đây là cái huân hương gì?”

Người láng giềng nhìn cái huân hương một lúc, trả lời: “Cái này là cái huân hương thường dùng cho tiểu nữ nhi của Thụy Lý Sâm, hình như là có mùi của hoa tử viêm. Bọn họ cả nhà đều rất thích cái mùi thơm này.”

“Bọn họ là ở chỗ này trúng độc! Lúc ấy tình hình là như thế nào?” Tần Thiên hỏi tiếp người láng giềng.

“Đúng rồi! Đúng rồi! Ta hôm nay như bình thường tiến vào nhà của Thụy Lý Sâm, chính là tất cả bọn họ ngã xuống đất. Ta liền vội đi gọi người tới đưa cả nhà bọn họ đến chỗ Cách Lôi thầy thuốc!” Người láng giềng kể lại việc mình chứng kiến.

Tần Thiên gật đầu có một chút khí thế ngang ngược, điều này khiến cho người láng giềng xem chút nữa lợm tròng mắt ra khỏi. Gã thật không hiểu, đại ma đạo sư và đại tể ti như thế nào lại phải một tiểu hài tử đến đây, hơn nữa tiểu hài tử này cũng chính là sỏ từ ở trong thành. Tâm tư của đại nhân vậy thật là làm cho người ta khó hiểu.

Tần Thiên nhìn trong tay một chút, tâm lý hắn bước đầu đã xác định được một việc. Tần Thiên có thể xác định là mình, cho tới bây giờ chưa có đi qua nơi này. Hắn cũng chưa từng hạ Cẩm Chế ở vùng phụ cận chỗ này. Hắn cũng loại trừ khả năng vì được phần hỗn hợp mà khiến cho cả gia đình này trúng cái loại độc đó. Tần Thiên đi xung quanh phòng khách một chút, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại ở phía trên cái chậu hoa Mỹ Nhân Kiều. Tần Thiên đi tới cái chậu hoa Mỹ Nhân Kiều ẩm ướt đó, cẩn thận xem xét một chút. Tần Thiên không biết vì lý do gì chợt choáng váng, cái này khiến hắn kinh hoàng. Chẳng lẽ là có liên quan tới cái chậu hoa Mỹ Nhân Kiều này. Hắn trong đầu suy nghĩ lại lần lượt những tiếp xúc vừa rồi. Tần Thiên giật mình, hắn nhìn cái chậu, ngạc nhiên phát hiện dưới cái chậu có dấu vết mới, hơn nữa lại còn cách đây không lâu. Hắn tiếp tục hỏi người láng giềng: “Cái chậu này là được đặt từ lúc nào?”

Người láng giềng tâm lý mặc dù không thoải mái, nhưng Tần Thiên dù sao cũng là người do đại ma đạo sư và đại tể ti phái tới, hắn hỏi cái gì thì liền trả lời lại, “Cái chậu hoa này ta ngày hôm qua còn không có thấy qua. Có thể hôm nay vừa mới được đặt ở chỗ này!”

Điều này Tần Thiên có thể xác định cho suy nghĩ trong lòng. Hắn bưng cái chậu hoa Mỹ Nhân Kiều đó, nói: “Chúng ta đi thôi!” Tần Thiên cũng mặc kệ người láng giềng dùng ánh mắt kỳ dị nhìn hắn, trực tiếp đi ra.

Xe ngựa rất nhanh tới cửa nhà của Cách Lôi thầy thuốc. Tần Thiên leo xuống xe, cùng cái chậu hoa Mỹ Nhân Kiều được gã kỵ sĩ và người láng giềng khiêng tới.

“Thế nào rồi? Có phát hiện gì không vậy, Duy Sâm?” Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư có chút nóng lòng liền hỏi Tần Thiên. Phía sau Tần Thiên, gã kỵ sĩ bỏ cái chậu Mỹ Nhân Kiều xuống, rồi xoay người đi ra ngoài. Không có lời gọi của hai vị đại nhân, gã không dám ở lại chỗ này.

Tần Thiên cũng không có trả lời đại ma đạo sư, mà đem đất từ trong cái chậu Mỹ Nhân Kiều bới ra, đem rễ và bộ phận bên phía trên đất tách ra. Tần Thiên đem Mỹ Nhân Kiều vào trong một cái chậu nước, rồi lấy cái chất lỏng của Mỹ Nhân Kiều đem nhỏ vào trong mấy cái chén. Tần Thiên đem cái chất lỏng này đưa vào trong miệng mỗi người của gia đình đó, sau đó đem cái rễ của Mỹ Nhân Kiều nghiền ra thành bột. Việc này hết thảy đều hoàn thành trong yên lặng.

Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư ngạc nhiên phát hiện, những người bệnh kia sắc mặt vừa rồi còn xanh, cũng từ từ hồng hào trở lại, hô hấp cũng đều lại.

Tần Thiên cũng bắt mạch cho mỗi người một lần, tim của bọn họ cũng đập lại bình thường. Những chứng trạng trong cơ thể lúc đầu cũng chậm rãi biến mất. Lúc này hẳn mới thở dài một hơi, nhìn lại cái phán đoán của mình quả không sai.

Tân An Táp đại tế ti về mặt mỉm cười nhìn lúc Tần Thiên đang vội vàng, trong lòng không người gật đầu.

Qua được một lúc, Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư hỏi: “Duy Sâm, người như thế nào phát hiện và làm được vậy. Thật là quá thần kỳ!”

“Ta tại trong nhà của Thụy Lý Sâm nhìn một chút, bọn họ sinh hoạt đều rất bình thường. Vấn đề xuất phát chính là từ có chậu Mỹ Nhân Kiều này!” Tần Thiên nói không nhanh không chậm.

Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư phát hiện lời nói của Tần Thiên cùng lão bằng hữu Tân An Táp đại tế ti đều giống nhau, khó trách đại tế ti trong giọng nói có thể nhìn ra ông ta rất thích cái tiểu hài tử này. Cái câu lúc này thật sự là nói không sai.

“Trà hoa cúc, hoa tử viêm, Mỹ Nhân Kiều, ba thứ đồ này bình thường không có độc tính gì, cho dù để hai cái cùng ở chung một chỗ cũng không có nguy hiểm nào. Nhưng mà cả ba vật này hỗn hợp lại cùng nhau sẽ biến thành độc dược!” Tần Thiên giải thích.

“Ta còn chưa từng có nghe qua việc như vậy!” Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư phân trần, rồi liếc về phía lão bằng hữu Tân An Táp đại tế ti, tựa hồ muốn nói, ông đã biết rõ, nhưng lại giấu đi, thật là quá lắm!

“Ta cũng lần đầu tiên chứng kiến sự việc như vậy!” Tân An Táp đại tế ti rõ ràng ý tứ của Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư.

“Bọn họ bây giờ không còn nguy hiểm gì, chỉ cần dùng chút bột phấn này sẽ khỏi lại thôi!” Tần Thiên tự nhiên nói, rồi xoay người rời khỏi. Tân An Táp đại tế ti gọi Tần Thiên: “Duy Sâm, người có thể tới hôm nay đến chỗ ở của ta được không, ta ở Cơ Lý Đạt lữ quán?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đồ Ước

Màn đêm như nước, Tần Thiên nằm trên giường mở to hai mắt nhìn những hoa văn. Mẫu thân Ngã Mễ một nhọc một ngày đã ngủ rồi. Tần Thiên trong bóng đêm nghe tiếng hít thở nặng nề của mẫu thân, nhìn khuôn mặt tái nhợt bởi vì một nhọc của mẫu thân. Chính mình đến nơi này đã lâu rồi, vẫn không thể làm được một cái gì cho mẫu thân với thân thể như nhược nhưng lại kiên cường. Bây giờ chính mình cũng không biết vì sao lại bị quý sư thân soa (quý sai thân khiển) lại gây một cái họa lớn như vậy. Hậu quả của cái họa này hẳn cũng rất rõ ràng. Chính mình không bị gì nhưng sẽ liên lụy đến mẫu thân, hiện giờ chỉ còn cách đi tìm biện pháp giải quyết mà thôi. Tần Thiên lấy tay nhẹ nhàng nhấn xuống giường một cái, một thân bay xuống giường. Hắn giống như một bụi rậm, lặng yên không một tiếng động từ trên giường nhảy xuống đất.

Tần Thiên cẩn thận mở cửa sổ, rồi từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

“Ra đi! Xá Nhĩ thúc thúc!” Tần Thiên vừa nhảy ra thì cảm giác được có một cỗ ba động hết sức quen thuộc. Hắn đối với thân ảnh đó nhẹ giọng gọi.

Xá Nhĩ thân ảnh vẫn còn trong bóng tối, trong lòng cả kinh. Với một thân thực lực ma pháp sư của y mà nói, ẩn nấp bình thường sẽ không bị người phát hiện được, huống chi lại đang ở trong một góc tối. Nhưng hiện giờ y lại bị Tần Thiên, một tiểu hài tử, phát hiện được. Xá Nhĩ cũng chỉ từ trong góc tối đó đi ra.

“Duy Sâm! Việc phát sinh gần đây ở trong thành hết thảy đều là do người là phải không?” Xá Nhĩ nhìn hài tử mà y đã thấy nó từ từ lớn lên, mà hỏi. Mặc dù y chứng kiến Tần Thiên nhảy từ cửa sổ ra, ông có cũng có thể khẳng định những sự việc gần đây ở trong thành nhất định có liên quan tới hắn. Nhưng y lại không dám tin vào đó. Y hy vọng từ trong miệng hắn sẽ nhận được một đáp án chối bỏ. Nhưng y lại bị thất vọng rồi.

“Đừng vậy! Mọi việc gần đây ở trong thành đều do ta làm! Nhưng ta không phải cố ý, ông phải tin ta!” Tần Thiên không muốn phải lừa dối cái nam nhân đối xử tốt với mẫu thân và hắn, trực tiếp trả lời.

“Ta tin người, nhưng người khác cũng phải tin rằng người không phải là cố ý mới được? Người có biết người làm như vậy nếu bị người khác phát hiện sẽ

có một kết quả như thế nào không?” Xá Nhĩ có chút lo lắng nói.

“Ta biết, nhưng chuyện đã xảy ra. Ta bây giờ đi gặp hai vị đại nhân kia. Chỉ cần bọn họ xuống nước, chuyện này sẽ có biện pháp cứu!” Tàn Thiên trên mặt hiện lên một tia tiếu ý, nói.

“Duy Sâm! Ngươi không thể làm như vậy. Hai vị đại nhân chính là người tốt! Bọn họ cũng là người ta tôn kính nhất. Nếu ngươi muốn đi đến đó để khai sự thật, ta sẽ không cho ngươi đi!” Xá Nhĩ trên mặt hiện lên một cỗ kiên quyết. Ánh mắt trên khuôn mặt của Xá Nhĩ cũng trở nên đăm chiêu hơn, mà pháp nguyên tố trên người y từ từ hội hợp ở bên ngoài.

“Ta cũng không còn biện pháp nào khác. Ta làm như vậy cũng là vì mẫu thân! Bất quá, người cũng không nên ngăn cản ta, cũng đã muộn rồi!” Tàn Thiên vẫn mỉm cười như cũ.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi đã làm gì với ta?” Xá Nhĩ cảm giác được lực lượng trong thân thể có điểm tiêu thất, mà pháp nguyên tố mới vừa tập trung bên ngoài thân của y cũng mất đi không chế. Việc khiến y kinh tâm nhất chính là ma lực của y không thể ngưng tụ được, ý thức cũng chậm rãi rời khỏi chính mình. Xá Nhĩ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết được.

Tàn Thiên thở một tiếng dài, rồi tiến lên phía trước đỡ Xá Nhĩ lên. Xá Nhĩ thật sự nặng, Tàn Thiên thiếu chút nữa phải té ngã. Hắn cố hết sức đỡ Xá Nhĩ vào lại góc bóng tối đó, rồi trong lòng thầm nói: ‘Xin lỗi! Tàn Thiên là một người dùng được, như một con phi điều bình thường biến mất tại chỗ.’

Lữ quán Cơ Lý Đạt là một lữ quán hạng trung bình thường ở trong Cơ Đức thành. Nơi này giống như các lữ quán khác không có gì đặc biệt. Thành chủ đại nhân có một chút không rõ, tại sao hai vị đại nhân lại không ở lại phòng thoải mái hào hoa ở trong phủ, mà muốn ở lại một cái lữ quán. Ngay cả khi ông phái người đến làm hộ vệ cũng bị hai vị đại nhân khước từ phải trở về. Lữ quán Cơ Lý Đạt có điểm khác biệt duy nhất chính là vào ban đêm nơi này người đi đường rất ít, cho nên cũng yên tĩnh không thể miêu tả được. Điểm này có thể được mọi người cho đó là nguyên nhân mà hai vị đại nhân chọn nơi đây.

Tàn Thiên chạy như điên dọc theo con đường, chỉ thấy hần dưng sức một cái, thì thân thể như một phi điều bay lên trời, như một viên đạn bình thường bắn ra. Nếu không vì nơi này ban đêm thưa thớt người đi lại, sẽ khiến cho người ta thấy được và tưởng rằng mình bị hoa mắt, còn không thì chính mình đang gặp quỷ.

Tàn Thiên thấy một phòng ở lầu hai của lữ quán lúc này vẫn còn thấp sáng, các phòng còn lại tất cả đều một mảnh tối mịt. Hắn ngưng thần cảm giác một chút, hắn phát hiện trong phòng có đèn sáng kia có hai cỗ năng lượng ba động cường đại. Đó tất nhiên cũng là phòng của hai vị đại nhân có địa vị cao, thực lực cường đại ở. Trong phòng khác cũng có vài cỗ năng lượng ba động không lớn, hẳn nhiên là người bảo vệ chỗ này cho hai vị đại nhân kia. Tàn Thiên nhìn mái nhà đối diện, ngừng một chút, đợi một trận gió ôn nhu thổi qua, hẳn như một mảnh lá rụng, phóng tới bên cạnh cửa sổ của căn phòng có thấp sáng. Trong lúc Tàn Thiên nháy mắt rơi tới bên cạnh cửa sổ, cánh cửa sổ cũng được mở ra.

“Ngươi thật đã tới!” Tân An Táp đại tể ti về mặt mỉm cười nhìn Tàn Thiên nhảy vào trong.

“Ngươi làm sao có thể nhảy vào được, ta không có cảm giác có ba động của ma pháp năng lượng?” Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư đối với khinh công của Tàn Thiên rất có hứng thú. Phi hành trên không trung là đặc sản của ma pháp sư.

“Vậy ông có từng nghe người ta nói qua, ta tại sao mỗi ngày phải cột bao cát bên chân để bước đi hay không?” Tàn Thiên hỏi lại đại ma đạo sư.

“Ta có nghe nói qua, cái đó chính là nguyên nhân để ngươi có thể phi hành trên không trung ư?”

“Không! Cái của ta không phải gọi là phi hành, mà gọi là khinh công, cũng có thể gọi là lục địa đẳng được thuật! Bất quá, mang bao cát chỉ là một loại luyện tập, cuối cùng còn phải có tâm pháp phối hợp nữa!”

Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư qua đầu nói với Tân An Táp đại tể ti: “Trách không được, ông vẫn nói trên người Duy Sâm có rất nhiều điều không rõ, xem ra là thật!”

Đại tể ti mỉm cười không nói. Điều này hết thảy cũng nằm trong vòng nhận thức của ông ta.

Tàn Thiên cũng không muốn nói nhiều, đơn giản trực tiếp nói: “Ông có phải đã phát hiện việc này là do ta làm đúng không?”

Tân An Táp gật đầu.

“Ngươi nếu đã biết vậy, sao ngươi còn dám tới đây?” Sâm Ân Đặc cố ý hỏi.

Tàn Thiên liếc nhìn hai vị đại nhân một cái, trả lời: “Ta đến đây không phải vì mình ta, mà là vì mẫu thân của ta. Mặc dù việc này ta cũng không phải là cố ý tình gây ra, nhưng ta cũng phải chịu trách nhiệm, cho nên ta muốn cùng hai ông đánh cược một phen!”

Tân An Táp có một chút ngạc nhiên, lên tiếng: “Ồ! Ngươi nói thử ta xem nào!”

“Các ông có phải muốn biết ta dùng biện pháp gì để làm được như vậy không!” Tàn Thiên nói đúng tâm lý của hai vị đại nhân. Đối với việc này hai vị đại nhân cũng muốn biết nguyên do! Chỉ cần là cho người ta cảm thấy có hứng thú, như vậy đối thủ của ngươi sẽ đáp ứng đánh cược với ngươi. Tàn Thiên trước kia thường xuyên làm như vậy.

Những lời này của hắn thật đúng với trong lòng của hai vị đại nhân.

“Vậy ngươi muốn đánh cuộc với bọn ta cái gì?” Sâm Ân Đặc rất có hứng thú hỏi, Tây Ân Tập thì chỉ ở một bên nhìn Tần Thiên.

“Chỉ cần các ông có thể phá giải cấm chế của ta, ta sẽ tùy ý các ông xử trí, miễn là không liên lụy đến mẫu thân của ta! Thế nào?” Tần Thiên vừa cười vừa nói.

“Cái đánh cuộc này rất có ý tứ! Ta đây thử xem một chút! Ta tiếp nhận đánh cuộc của ngươi! Nhưng mà, khi chúng ta tìm ra nguyên nhân, ngươi phải đem toàn bộ điều ngươi biết nói ra hết cho chúng ta!” Tần An Tập mỉm cười không cần suy nghĩ đã đáp ứng. Sâm Ân Đặc hình như có lời muốn nói, nhưng mà Tần An Tập lại đáp ứng quá nhanh, ông ta cũng không kịp nói ra khỏi miệng. Bất quá, Tần Thiên và Sâm Ân Đặc đều cảm giác được nụ cười trên khuôn mặt của Tần An Tập là nụ cười bình thường, hoàn toàn giống như nụ cười gian của một thân gian thương đã nắm chắc.

Tần Thiên cũng không quan, mỉm cười cũng được, cười gian chả sao. Hắn rất tự tin khiến bọn họ không thể tìm ra được nguyên nhân. Bởi vì nguyên liệu độc được mà hắn dùng để chế tạo, tất cả đều là nguyên liệu thông dụng. Cho dù bọn họ có đi điều tra được khổ cũng không có tra được gì đâu. Chỉ cần không gây phiền phức cho mẫu thân là được.

“Như vậy đa tạ! Ta thua sẽ thực hiện y như lời của ta vừa nói! Ta cũng phải đi rồi!” Tần Thiên thấy mục đích đã đạt được, vừa vỗ tay một cái liền biết mất.

“Ông nói chúng ta có phải bị hắn chơi rồi không. Chúng ta căn bản không biết hắn đã động tay động chân như thế nào! Chúng ta một điểm phần thắng cũng không có!” Sâm Ân Đặc nói với Tần An Tập.

“Ta cũng biết chúng ta không có bao nhiêu phần thắng! Ha ha!” Tần An Tập nói như vậy làm cho vị đại ma đạo sư thực lực mạnh mẽ phải há hốc.

Một hồi sau, Sâm Ân Đặc mới nói: “Nếu chúng ta không có bao nhiêu phần thắng, vậy sao ông lại thông khoái đáp ứng như vậy?”

“Bởi vì ta thấy được một thế hệ mới đã xuất hiện, cho nên ta mới thông khoái đáp ứng như vậy!”

“Ta biết ông trừ giáo hoàng ra, là người có thể câu thông cùng thần linh. Ông cho tới bây giờ vẫn chưa ra khỏi cửa. Nhưng lần này lại chạy đến đây cùng ta. Nhất định là thần linh đã nói cho ông một vài điều gì rồi! Ông nghĩ phương pháp đó thật sự làm ta không thể nào giải thích được!” Sâm Ân Đặc có một chút bất đắc dĩ nói.

“Việc này có thể là giải thích tại sao bệ hạ lại nhận ông. Một vị ma pháp sư cường đại, là một trung thần, mà cũng không cần không cần nói ra cái nguyên nhân phải không!” Đại ma đạo sư làm thật sự bị đại tể nói không thể hồi đáp.

“Chúng ta là bị hắn dụ xuống nước, bất quá ở trong nước này xung quanh chúng ta sẽ không bị loạn nữa. Hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của chúng ta!” Tần An Tập không biết là Sâm Ân Đặc đang nói gì, cứ lầm bầm trong miệng. Sâm Ân Đặc thật sự càng ngày càng nhìn không thấu cái lão bằng hữu nhiều năm của ông ta.

Tần Thiên lại nhớ tới tửu điểm, hắn đến cái góc tối nhìn một chút, phát hiện Xá Nhĩ vẫn còn ngủ ngon tại đây. Hắn nhảy lên cửa sổ, nhẹ nhàng rút xuống mặt đất. Mẫu thân vẫn còn ngủ say, căn bản vẫn chưa thức giấc. Tần Thiên xuống dưới lầu, mở cái cửa nhỏ của tiểu điểm, mang Xá Nhĩ tiến vào trong, cố hết sức mang y đặt lên bàn.

Tần Thiên trong lòng cũng tràn đầy suy nghĩ, cái đại tể ti này thoát nhìn thật không đơn giản. Ông ta cũng không cần nghĩ ngợi gì mà đã đáp ứng đánh cuộc với mình. Bất quá chỉ cần mẫu thân không có việc gì, không bị phiền hà lo âu, đưa tay ra cùng chơi đùa với các đại nhân vật kia cũng không sao! Cuộc sống bình lặng đối với một lão tử mà nói, thật rất không thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thâm Nhập Điều Tra

Xá Nhĩ từ trong hôn mê đã từ từ tỉnh lại. Y phát hiện y đang ngủ trên một cái bàn trong tửu điểm của Ngã Mễ, còn Tần Thiên thì đang ngồi ở trên một cái bàn khác mà nhìn chính mình.

“Duy Sâm, ngươi thật sự đã đi gặp hai vị đại nhân rồi ư?” Xá Nhĩ lăn xuống bàn, rồi từ từ đứng lên, hỏi Tần Thiên.

“Đúng vậy! Bọn họ cùng ta quyết định đánh cuộc một lần!” Tần Thiên gật đầu trả lời.

“Duy Sâm, ngươi tại sao lại biến thành cái bộ dạng như vậy? Ngươi trước kia không phải là bộ dạng như thế này đâu! Ngươi cũng không còn giống như

cái Duy Sâm trước kia nữa. Ngươi có nghĩ cho mẫu thân khổ mạng của ngươi hay không?” Xá Nhĩ có một chút đau lòng, trên mặt y, có thể rõ ràng bây giờ y rất là đau lòng.

Tần Thiên thấy vẻ mặt của Xá Nhĩ, trong lòng cũng thấy cảm động. Hắn đã từ rất lâu không có chứng kiến người như vậy nói chuyện với hắn. Hắn nghiêm chỉnh nói: “Xá Nhĩ thúc thúc, ta biết ngươi rất tốt với ta, chuyện bây giờ đã xảy ra rồi, nếu đã xảy ra, thì sẽ phải tìm biện pháp giải quyết. Ta cùng hai vị đại nhân đó đánh cuộc cũng vì mẫu thân. Ta có thể để mặc bọn họ tùy ý xử trí, nhưng không thể làm liên lụy đến mẫu thân được. Việc ta có thể làm chỉ có như vậy mà thôi!”

Xá Nhĩ thấy chuyện đã đến nước này rồi, y ngoại trừ thờ dài ra, cũng không thể làm được gì hơn!

“Xá Nhĩ thúc thúc! Nếu ta có chuyện gì xảy ra, cầu xin ngươi nhất định phải chiếu cố tốt cho mẫu thân của ta, ngươi có thể đáp ứng được không?” Tần Thiên có ý từ từ tiện một chút. Tối hôm qua, hắn suy nghĩ một hồi lâu, đối với đại tể ti cao thâm khó lường, còn có cặp mắt có thể động sát hết thảy của ông ta, khiến cho Tần Thiên cảm thấy một áp lực chưa từng có.

“Ngươi yên tâm, chỉ cần có ta, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt cho mẫu thân của ngươi!” Xá Nhĩ nói để cho Tần Thiên yên tâm hơn.

Từ trên lầu truyền tới tiếng bước chân nhẹ. Bọn họ biết là của Ngã Mễ. Xá Nhĩ và Tần Thiên cũng không muốn để Ngã Mễ biết được chuyện này, bọn họ hai người dừng cuộc nói chuyện lại.

Ngã Mễ dậy rất sớm. Nàng phát hiện không thấy nhi tử ngủ bên cạnh. Tần Thiên mỗi ngày cũng thức dậy rất sớm, nhưng mà mỗi lần đều do nàng gọi dậy. Hôm nay hắn lại thức dậy sớm hơn, khiến cho nàng có chút kỳ quái.

Ngã Mễ đi đến cầu thang thì thấy cửa lớn đã được mở ra, nhi tử thì đang ngồi trước một cái bàn, mà còn có một người khác khiến nàng có chút giật mình, Xá Nhĩ như thế nào lại đến đây sớm như vậy.

Ngã Mễ mặc dù ngạc nhiên, nhưng nàng vẫn đi tới, hỏi: “Xá Nhĩ tiên sinh, ngài tại sao hôm nay lại đến đây sớm vậy? Ngài thường không phải như vậy a?”

“Ta là vì ban đêm ngủ không được nên dậy sớm một chút. Nàng cũng nên nhìn nhi tử đi!” Xá Nhĩ cúi đầu nói, sắc mặt y không được tốt cho lắm.

Ngã Mễ nhìn nhi tử mình hỏi tiếp: “Duy Sâm, con hôm nay không cần đến chỗ của Cách Lôì thầy thuốc ư?”

“Hôm nay không có việc gì, con không muốn đi! Chỉ muốn ở nhờ giúp mẫu thân một ít việc thôi!” Tần Thiên đáp.

Trong được khổ của Cách Lôì thầy thuốc, Sâm Ân Đặc và Tân An Táp quan sát hết thấy được khổ một lần.

“Tân An Táp! Ông xem nơi này có nhiều thuốc như vậy, ông cho rằng ông có thể tìm được đầu mối chứ?” Sâm Ân Đặc có một chút không nghĩa khí mà hỏi.

“Cái nơi này là chỗ mà tiểu tử kia thường ở đây. Chúng ta cũng có thể tìm manh mối từ đây. Mặc dù rất mong manh, nhưng cũng còn có cơ hội!” Tân An Táp thư thả trả lời.

“Ta cũng đoán rằng tiểu tử Duy Sâm kia làm cái việc này nhất định có liên quan đến thuốc men. Ông cũng biết rồi ư! Khiến người ta cả người đều tê dại, chỉ điện hệ ma pháp hay là dùng ma pháp mới có khả năng. Nhưng lúc dùng ma pháp phải niệm chú ngữ, còn có ba động của ma pháp chỉ cần người phản ứng nhanh là có thể thoát khỏi. Duy Sâm khiến cho người ta bất tri bất giác mê đi mà không hay biết gì. Ta mặc dù rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra, chính ông cùng ta cũng không phải là chuyên gia ở phương diện này!” Sâm Ân Đặc đem suy nghĩ ở trong lòng một hơi nói ra hết.

“Nơi này là chỗ Duy Sâm thường ở đây, mặc kệ hắn làm cái gì, nhất định sẽ lưu lại một ít vật gì đó!” Tân An Táp dùng ánh mắt lợi hại của ông ta cẩn thận quan sát một lần trong được khổ. Ngay cả điểm nhỏ nhất ông ta cũng không bỏ qua. Nơi này được dọn dẹp rất ngăn nắp sạch sẽ, nhất định mỗi ngày phải được dọn dẹp một lần. Nhưng mà bất kể dùng có dọn dẹp như thế nào, cũng sẽ lưu lại một ít đầu mối. Đầu mối đó có thể đang ở trong mắt của ngươi, cũng có thể tại một ngõ ngách nào đó, chỉ cần ngươi có lòng thì nhất định có khả năng phát hiện.

Tân An Táp có vẻ rất hứng thú quan sát mấy cái đồ đựng được phẩn, phía trên còn để lại một ít bột phẩn. Sâm Ân Đặc nhìn hồi lâu cũng không phát hiện được gì. Ông lại chứng kiến Tân An Táp ngăn người nhìn mấy cái lọ đựng được phẩn.

“Ê! Lão hòa kê! Mấy cái lọ này có gì đẹp mắt đâu, ông cũng không cần phải thất thần như vậy!” Sâm Ân Đặc thật sự không rõ Tân An Táp nhìn mấy cái lọ đó làm cái gì?

“Xem ra đầu của ông chỉ dùng để nghiên cứu ma pháp mà thôi. Ông cũng không nghĩ tới việc, Duy Sâm muốn làm thuốc phải cần những cái lọ này sao? Ông nhìn xem, ở phía trên còn có lưu lại một ít phẩn mặt (hạt bụi). Nếu không nhìn kỹ sẽ không thể thấy được!” Tân An Táp không vội không vàng mà trả lời.

Sâm Ân Đặc tiến lên, vừa nhìn qua, quả thật có một ít phẩn mặt còn dính ở phía trên. Bất quá ông ta cũng vô lực nói: “Cho dù được phẩn có thể là do Duy Sâm làm thuốc, còn việc kia thì làm sao đây! Ông có thể biết hắn đã làm những loại thuốc nào không?”

“Ta dĩ nhiên không biết. Cầm lấy rồi đi hỏi Cách Lôì một chút, ông ta hẳn có thể biết chúng là cái gì? Bất quá, ta cảm thấy có chút quái lạ, Duy Sâm tại sao hôm nay chưa có tới, chẳng lẽ nó biết chúng ta sẽ tới nơi này của nó để tìm manh mối ư?” Tân An Táp lúc này cũng có cảm giác bị mắc lừa, xem ra đầu mối này không chừng là do Tần Thiên cố ý lưu lại. Việc này khiến ông ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú với hắn.

Cách Lôi thầy thuốc đem dược phần từ tay của hai vị đại nhân cẩn thận xem một lần. Ông cung kính nói: “Hai vị đại nhân, dược phần này là dược phần thường dùng, cũng không có gì đặc biệt cả!” Cách Lôi thầy thuốc không biết độc dược của Tần Thiên chính là dùng thứ nguyên liệu này mà làm ra. Cho dù Tần Thiên có nói ra, xem ra ông ta cũng không thể nào tin được.

“Ồ! Vậy đã làm phiền ông rồi. Nơi này không có chuyện gì nữa, chúng ta cũng không quấy rầy ông xem bệnh nhân!” Tần An Táp lúc còn ở trong dược khố cũng không có ôm hy vọng quá lớn về cái số dược phần này. Bây giờ Cách Lôi thầy thuốc đã chứng thật, ông ta cũng không cần ở lại chỗ này nữa.

Cách Lôi thầy thuốc cung kính nói: “Lưỡng vị đại nhân, đi mạnh khỏe!” Vừa nói vừa muốn tiễn hai vị đại nhân ra khỏi cửa. Sâm Ân Đặc nói: “Không cần đâu! Ông cứ lo việc của ông đi!”

Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư ra khỏi nhà của Cách Lôi, ông lại hỏi Tần An Táp: “Chúng ta đi đâu đây?”

Tần An Táp vừa cười vừa nói: “Nếu Duy Sâm hôm nay chưa tới đây, chúng ta cũng phải tới nhà nó xem một chút!”

Hai vị đại nhân tới nhà của Tần Thiên, cũng chính là cái tửu điểm. Hai vị đại nhân đi vào, mọi người đang uống rượu trong đó đều đứng lên cung kính hành lễ với hai vị đại nhân tôn quý này. Hai vị đại nhân về mặt hòa ái gật đầu đáp lễ. Điều này khiến cho cái khoảng cách giữa hai vị đại nhân và mọi người được kéo gần lại hơn.

“Hai vị đại nhân có thể quang lâm chỗ đơn sơ này, thật là vinh hạnh của ta đó!” Ngã Mễ đi tới hạ người hành lễ với hai vị đại nhân.

Lễ tiết hành lễ của Ngã Mễ khiến cho hai vị đại nhân ngạc nhiên. Bởi vì phương thức hành lễ của Ngã Mễ chính là lễ tiết của nữ quyền trong đại quý tộc ở kinh thành mới dùng tới. Mặc dù ngạc nhiên, hai vị đại nhân cũng chỉ cười nhẹ, rồi cũng dùng lễ tiết thường dùng của quý tộc mà đáp lễ. Điều này khiến cho Ngã Mễ cũng có chút giật mình.

Đã có người nhường cái bàn chính giữa cho hai vị đại nhân, Ngã Mễ hỏi: “Hai vị đại nhân muốn dùng gì?”

“Vậy cho một bình bồ đào nhẹ đi! Hết rồi!”

“Xá Nhĩ, một ma pháp sư mà sớm như vậy uống rượu, không phải là thói quen tốt đâu!” Sâm Ân Đặc nói với Xá Nhĩ vẫn còn đứng ở một bên.

“Vâng! Vâng! Ta nhất định sẽ nhớ kỹ lời của đại nhân!” Xá Nhĩ thấy đại ma đạo sư mà mình tôn kính lại nói chuyện với mình, khiến cho y vừa có chút kích động, vừa có chút xấu hổ.

Tần Thiên mỉm cười nhìn hai vị đại nhân. Tần An Táp không đầu không đuôi nói: “Mẫu thân rất đẹp! Cũng rất có giáo dục!” Vừa nói, thì liếc nhìn Xá Nhĩ một cái. Xem ra việc Xá Nhĩ mê luyện Ngã Mễ đều đã bị hai vị đại nhân biết rồi. Cái này khiến Xá Nhĩ có chút xấu hổ.

Tần An Táp nói tiếp: “Duy Sâm có hứng thú theo hai lão nhân chúng ta ra ngoài một chút không?”

“Được!” Tần Thiên vừa cười vừa đáp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đơn Giản

Con người là một trong những sinh vật yếu ớt trong tự nhiên, nhưng cũng là sinh vật cường hãn nhất. Loài người sẽ không bởi vì hoàn cảnh thay đổi mà tiêu vong, ngược lại luôn tìm ra biện pháp để thích ứng với hoàn cảnh mà sống sót. Cái này đại khái là nguyên nhân để con người đứng đầu vạn vật!

Cơ Đức thành, bây giờ mọi người đi trên đường đều cẩn thận. Bởi vì ai cũng không biết cái loại ôn dịch không tên đáng chết kia không biết lúc này sẽ lại dính lên người của mình. Trong số này, tuy nhiên lại có một người vui vẻ nhất. Người này không phải ai khác, y chính là thành chủ đại nhân của chúng ta. Mấy ngày nay bởi vì cái loại vô danh đó, không ít trọng phạm mà thành chủ không tốn chút lực nào đã bắt được, đương nhiên công lao cũng không phải là ít. Ít nhất là thành chủ đại nhân có thể lấy được lòng người. Việc này cũng khiến một đêm tại Cơ Đức thành, bọn đào phạm đều không muốn xuất hiện ở đây. Trị an ở Cơ Đức thành so với trước kia tốt lên rất nhiều lần.

Tại cửa thành, không ít người hoặc ngồi hoặc đứng ở đó, bọn họ nhìn kỹ cửa thành. Có một đoàn thương đội (đoàn buôn bán) xuất hiện, bọn họ sẽ có người đi tới để nói về chuyện tiền bạc với chủ nhân của thương đội, và những người đó sẽ một mình dẫn đường cho xa đội đó. Nhiệm vụ của hãn chính là dẫn thương đội đi theo một con đường an toàn. Điều này khiến gần đây xuất hiện thêm một nghề mới, hướng đạo viên.

Tần Thiên, hung thủ chính của cái việc này, vẫn vói về mặt thư thái cùng Sâm Ân Đặc và Tân An Tập đi trên đường. Xá Nhĩ cũng mù quáng đi theo phía sau, giống như một người hầu. Một ma pháp sư làm người hầu, trừ cho hoàng đế ra, cũng chỉ có đám quý tộc quyền cao chức trọng mới có đặc quyền này.

Thình thoảng có mấy người mang dây thừng đi trước mặt bọn họ. Đối với sự xuất hiện của những người này bốn người đều cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không có ai biết những người này tại sao phải mang dây thừng đi trên đường.

Lúc này, phía trước có tiếng người vang lên: “Có vài người bị ngất! Mọi người mau tới!”

Mấy người mang dây thừng cũng hướng về phía chỗ có người bị ngất xỉu mà đi.

“Chúng ta cũng nên đi xem thử!” Sâm Ân Đặc đối với những người này có một chút kỳ quái, bây giờ thấy bọn họ chạy đến chỗ có người bị xỉu, đương nhiên cũng muốn nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Bốn người cũng không có ý kiến. Bọn người Tần Thiên đi tới chỗ của người bị xỉu, chỉ thấy có người vì cái cấm chế của Tần Thiên mà bị ngất đi. Ba người kia đồng loạt nhìn Tần thiên, về mặt của hắn vừa nhìn là đã biết chuyện gì đã xảy rồi. Hắn chỉ có mỉm cười. Ba vị đại nhân thật sự không có cách nào hiểu được tiểu hài tử này.

Những người đó cỡi dây thừng trên lưng xuống, sau đó quăng ra giống như bắt ngựa. Những sợi dây thừng đó đều có thắt thòng lọng phía đầu, công phu của những người này cũng không tồi, đầu thòng lọng quăng ra đều rơi trên chân cũng những người đang bị ngất kia, sau đó bọn họ cẩn thận kéo những người đó lại. Sau khi kéo bọn họ tới, lại có một người quen đi tới, giao năm đồng tệ cho những người đó xem như là thù lao.

“thật thú vị, nghĩ không ra cái nghề này lại có thể kiếm được tiền!” Sâm Ân Đặc cảm thán nói. Ngay cả Tần thiên cũng không khỏi bội phục những người này. Việc như vậy mà có thể tìm ra được cơ hội kiếm chác, thật là làm cho hắn có chút cảm giác.

“Duy Sâm, đây là cái chỗ đặt cái cấm chế như lời ngươi nói ư! Ngươi có cách này cứu tính người kia không?” Tân An Tập hỏi Tần Thiên.

Tần Thiên thế nhưng lại nói với Sâm Ân Đặc: “Ngài có phải là dùng ma pháp thủy hệ không?”

“Đúng rồi. Nếu không ta làm sao trở thành đại ma đạo sư được chứ?” Sâm Ân Đặc có chút kiêu hãnh trả lời. Đại ma đạo sư trên đại lục thật không nhiều lắm. Sâm Ân Đặc đương nhiên là phải có chút hãnh diện rồi.

“Vậy mời ngài dùng một cái thủy hệ ma pháp, giống như ma pháp thủy cầu hay hạ vũ (trời mưa) đánh tới mặt của người bị ngất kia là được!” Tần Thiên mỉm cười nói với đại ma đạo sư.

“Ồ! Ta thử xem nào!” Sâm Ân Đặc vừa nói, thì bên cạnh đã có một thủy cầu bay ra đánh tới trên mặt người bị hôn mê. Kỳ tích xuất hiện. Cái người bị hôn mê gặp phải thủy cầu cũng đã tỉnh lại. Điều này khiến cho hai vị đại nhân và Xá Nhĩ trợn mắt. Người ở bên cạnh thấy có một thủy cầu đánh tới, người bị ngất liền tỉnh dậy, ánh mắt liền dồn về phía trên người của đại ma đạo sư. Cái này khiến cho ông ta có một chút không tự nhiên.

“Cái này là chúng ta đang thí nghiệm. Nếu có tiến triển gì mới chúng ta sẽ sớm báo cho mọi người biết!” Tân An Tập vội vàng giải thích, cứu nguy cho Sâm Ân Đặc.

“Có hai vị đại nhân ở đây, chúng ta sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa rồi, ha ha!” Có vài người bắt tri bắt giác cất tiếng khen ngợi hai vị đại nhân.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Chúng ta bây giờ cùng không sợ có người sẽ lại bị ngất nữa!” Vài người phụ họa theo.

“Hai vị đại nhân, nếu có thể giải quyết hai loại tình huống còn lại, vậy càng thêm hoàn mỹ rồi!” Vài người có hy vọng lên tiếng.

Tân An Tập về mặt hòa ái trả lời: “Dĩ nhiên, chúng nhất định sẽ hoàn toàn giải trừ. Các ngươi có thể yên tâm!” Đại tể ti nói, giống như cho mọi người ăn một viên tâm hoàn (thuốc định tâm). Chỉ cần có hai vị đại nhân, cái cấm chế ngất xỉu kỳ lạ kia cũng không còn đáng sợ nữa. Tần Thiên cũng cảm khái, lời của đại nhân vật thật hiệu dụng!

Dưới ánh mắt kính nể, Tân An Tập kéo Sâm Ân Đặc có chút thất thần rồi mỉm cười rồi khỏi. Ở phía sau, những người mang dây thừng cũng lại có những vật giống nhau, đó chính những cái xô đựng nước. Sau này, Tần Thiên biết được việc đó, cũng không khỏi kinh ngạc.

Khi Sâm Ân Đặc một lần thẳng đến tử điểm nhà của Tần Thiên, vẫn còn chưa khôi phục lại tinh thần. Hồi lâu ông ta mới lên tiếng: “Thật sự đơn giản như vậy ư?”

Tần Thiên có chút buồn cười: “Đúng vậy, chỉ đơn giản như vậy! Ông suy nghĩ đi! Nếu có người chuyển đến cho ông một bệnh nhân, ông có nghĩ đến phải dùng một bát nước lạnh cho bên nhân đó không? Ha ha!”

Tân An Tập nhìn vào mắt của Tần Thiên, nói: “Cao minh, thật sự cao minh. Xem ra cuộc đánh cá này phần thắng của chúng ta không lớn rồi. Vậy ta muốn hỏi một chút, có phải ngươi ở trong thành để lại rất nhiều đồ vật phải không?”

“Không có. Ta đã nói rồi, là ta vô ý. Đương nhiên sẽ không hạ rất nhiều cấm chế trong thành. Nếu không, người trong thành không thể đi ra ngoài đường được!” Tần Thiên vừa cười vừa trả lời.

“Ngươi có thể cho ta biết, cái vật của ngươi dùng những vật gì làm ra?” Tân An Tập hỏi.

Tần Thiên vừa cười vừa nói: “Đánh cược của chúng ta có còn đang tiến hành không? Ngài hỏi như vậy có phải là đã phản lại ước định của chúng ta rồi hay không?”

Tân An Táp cũng cười một chút, và nói: “Ta nói, nếu ngươi đã thắng cược rồi!”

Tần Thiên mỉm cười: “Đồ vật của ta dùng, chính là dược phẩm mà ngài sáng sớm đã phát hiện trong dược khố, ngài có tin không?” Cái này đại tể ti vừa mới nói mình đã thắng cuộc, vậy phải có khí khái lớn mới dám nói ra! Tần Thiên trong lòng càng thêm bội phục vị đại tể ti này. Hắn cũng không dấu diếm gì, trực tiếp nói ra.

“Thật sự đơn giản như vậy ư? Nhưng mà ta tin ngươi!” Tân An Táp nói.

“Đúng vậy! Hết thấy đều đơn giản như thế! Cảm ơn ngươi đã tin tưởng ta! Bất quá ông không phải là người đầu tiên là người nói tin tưởng ta!” Tần Thiên vừa cười vừa nói.

“Ồ! Vậy người thứ nhất tin ngươi là ai?” Tân An Táp rất hứng thú hỏi.

Tần thiên chỉ liếc mắt về phía Xá Nhĩ vẫn đang đứng ở đó. Tân An Táp nhìn Xá Nhĩ rồi gật đầu: “Tốt lắm! Tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bại Lộ

Thời gian thật sự trôi qua rất nhanh, thoáng một cái Tần Thiên cũng đã mười bốn tuổi. Thời gian cũng có thể làm phai nhạt vài việc, ít nhất là cái việc mà hắn trước kia đã dùng người trong thành đã thí nghiệm cảm chế, mọi người cũng từ từ quên lãng.

Tần Thiên bây giờ hết sức thoải mái, vắt tay mà ngả người nằm trên xe ngựa nhìn trời. Lúc này Cách Lôi thầy thuốc không có thời gian ra ngoài để mua dược tài (nguyên liệu làm thuốc), còn hắn ở phương diện này là một cao thủ, ông ta cũng yên tâm để cho hắn đi làm cái việc này. Hắn dựa theo những dược tài Cách Lôi cần mà thu mua. Lần thu mua này cũng phải đến ba cái xe kéo lớn, và đang ở trên đường trở về Cơ Đức thành. Việc thu mua dược tài lần này, có loại dược tài Tần Thiên cảm thấy rất hứng thú. Đó chính là thạch tín. Thạch tín có thể không nhiều người biết lắm, nhưng nói đến ‘tỳ sương’ người biết thì không hẳn là ít. Thạch tín là tài liệu chính để làm ra tỳ sương.

Cho tới nay, Tần Thiên chỉ có thể dùng những dược dụng bình thường nên không thể chế ra độc dược trí mạng. Cái này là bởi vì Cách Lôi chỉ là một thầy thuốc, không có phải cao thủ chế độc, dược khố của ông ta cũng không có mấy loại độc thảo (cỏ, hoa độc) hay độc trùng gì đó. Bây giờ có cái vật thạch tín này, Tần Thiên đương nhiên sẽ tự tác lấy một ít, dùng thạch tín so với độc thảo hay độc trùng cũng có điểm tốt. Lúc trở về cũng có được việc phải làm rồi.

Tần Thiên đang ngồi một chỗ suy nghĩ liên tục nhưng lại cảm thấy buồn bực. Hắn bây giờ thật muốn nghĩ đến cái lão Tân An Táp cao thâm khó lường và Sâm Ân Đặc có thực lực cường đại nhưng lại khiến người ta rất buồn cười. Nhưng mà, nói thật, một người chủ động nhận thua, là việc không hề dễ dàng gì. Và còn cái người nhận thua lại chính là người ở vị trí được mọi người sùng bái. Điều này khiến Tân An Táp có được sự kính nể từ trong mắt của Tần Thiên. Đối với vị Tân An Táp có địa vị như vậy, cũng phải cần biết bao nhiêu phách lực a! Tại lần đánh cược đó, Tần Thiên và Tân An Táp cũng kết giao tình. Hai vị đại nhân bởi vì cũng có việc cần phải làm, không thể ở lâu tại Cơ Đức thành được. Dưới yêu cầu của Tân An Táp và Sâm Ân Đặc, Tần Thiên cũng giải trừ cảm chế của hắn ở trong thành. Không phải bởi vì địa vị cao của hai đại nhân, mà là bọn họ dùng thân phận của bằng hữu để yêu cầu. Trên đại lục, có được yêu cầu dựa theo thân phận bằng hữu của hai vị đại nhân được sùng bái, là một chuyện rất hiếm có. Tần Thiên cũng là người có nghĩa khí, hắn cũng không cần nói nhiều, đã giải trừ cảm chế. Cơ Đức thành cũng khôi phục lại được sự yên bình như trước kia.

Bất quá, trước khi hai vị đại nhân rời khỏi, cũng đã nói vài lời với thành chủ đại nhân, ai cũng không biết được. Người ở phủ của thành chủ thấy được sau khi thành chủ đại nhân nghe xong, sắc mặt hết sức cổ quái. Những lời nói của hai vị đại nhân không ai biết được, cũng trở thành việc vui để mọi người đoán già đoán non với nhau trong lúc rảnh rỗi. Chỉ có Tần Thiên và Xá Nhĩ biết rõ nội tình mới có thể đoán ra được một ít. Tân An Táp lúc rời khỏi cũng đã nói một câu với Tần Thiên, nhưng mà khiến cho hắn suy nghĩ cho tới bây giờ cũng không hiểu rõ. Đại tể ti lúc rời khỏi có nói: “Duy Sâm! Độc dược của ngươi rất thần kỳ, nhưng nếu muốn nó trở thành một cái hệ thống mới, nó nhất định phải có tánh mạng!” Cái gì là tánh mạng, tánh mạng của độc dược là cái gì. Điều này khiến Tần Thiên suy nghĩ rất lâu mà không thể thông suốt. Trong lòng của Tần Thiên, hắn cũng nghĩ về mẫu thân đã lâu không gặp, hắn thật là muốn về nhà sớm hơn một chút.

Thân thể Tần Thiên nhúc nhích một chút, rồi hỏi người đánh xe bên cạnh của hắn: “Chúng ta chỉ còn vài ngày nữa là về đến nhà rồi!”

Người đánh xe sắc mặt ngưng trọng nói: “Chúng ta còn hai ngày nữa là có thể về đến nhà. Nhưng mà, nơi này hình như vẫn thường có cường đạo xuất hiện, hy vọng là không gặp chuyện không may xả ra!”

Tần Thiên vừa cười vừa nói: “Không có việc gì đâu! Chúng ta chỉ có một ít được tài, lại không đồ vật có giá trị, tất nhiên là không có việc gì!”

Người đánh xe lên tiếng: “Chỉ mong là được như vậy đi!”

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước như một con chim biển bay giữa đại dương khiến cho Tần Thiên cảm thấy có chút buồn ngủ vì chán. Một trận tiếng vỗ ngựa truyền tới, Tần Thiên lập tức quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy bên phải xe ngựa toàn là bụi bay mù mịt, sau đó một đám người cười ngựa xuất hiện trong mắt hắn. Dựa theo phương hướng của bọn họ đúng là hướng về phía xe ngựa của hắn mà phi đến.

“Trời! Là cường đạo!” Người đánh xe la lên vui thanh âm có một chút run rẩy.

Tần Thiên nhíu mày nhìn đám cường đạo mà người đánh xe vừa la lên. Đám cường đạo này rất nhanh đến rất gần xe ngựa, miệng hét lớn: “Dừng lại! Nếu không bọn chúng ta sẽ không khách khí đâu!”

Người đánh xe nghe đám cường đạo hét xong, sợ quá đến nỗi mặt tái mét, cũng nghe lời cho xe dừng lại.

“Phía trong là những gì, sao lại thấy nhẹ quá vậy?” Một tên cường đạo hỏi.

Tần Thiên nhíu mày đánh giá đám cường đạo này một chút. Bọn họ người không phải là nhiều, chỉ có khoảng hai, ba mươi người. Mỗi người cầm theo binh khí. Ngoài trừ mình ra, chỉ có ba người đánh xe không biết võ công, nếu muốn cùng bọn chúng xông lên, thì cũng nắm chắc phần thua. Vào việc chính, Tần Thiên trả lời: “Chúng ta chỗ này chỉ có chút được tài, không có gì đáng giá cả đâu!” Hắn vừa nói, tay cũng vừa động vài cái.

Toàn bộ cường đạo sững người, không nghĩ được rằng người trả lời bọn chúng lại là một đại hủ tử cũng chưa tính là thiếu niên. Nhưng mà như vậy cũng rất tốt, việc cướp đoạt cũng lợi thế hơn. Bọn chúng thấy ba chiếc xe ngựa không có người hộ tống, cũng chẳng có ai qua lại đây.

“Được tại phải không? Dù là được tài, đại gia ta cũng muốn lấy. Các ngươi còn không mau lên cho ta!” Một đại hủ tử thẳng thắn lớn tiếng quát. Những người còn lại cảm thấy vũ khí, một tiếng quát liền cùng xông lên. Cái tên đại hủ tử cầm đầu kia lại ngồi yên ở trên ngựa cười to. Ba người đánh xe đều đã sợ đến phát run. Tần Thiên thì mặt lại mỉm cười nhìn đám cường đạo xông lên. Cường đạo đúng là cường đạo, không cần phải nói nhiều lời.

Ba người đánh xe nhắm mắt lại. Bọn họ biết rằng khi đám cường đạo này xông lên, tính mệnh của bọn họ phải để lại ở nơi đây. Nhưng bọn họ lại nghe một trận âm thanh ‘bang bang’. Ba người liền mở mắt xem, chỉ thấy đám cường đạo xông tới hướng này, giống như nhau từng người một ngã xuống ngựa. Ngựa của bọn chúng cũng lần lượt khụy xuống. Có vài tên xấu số, ngã xuống ngựa, lại bị chính con người nặng nề đè lên người, kỳ quái chính là những tên này lại không có phát ra tiếng kêu thảm thiết. Điều này cũng làm cho ba người đánh xe trông mắt xem chút phải lọt ra ngoài. Tần Thiên mặt tươi cười nhìn tên cầm đầu đám cường đạo đang ở chỗ kia.

Trong khi tên cầm đầu đám cường đạo vẫn còn đang ngạc nhiên, thủ hạ của hắn sao lại tự nhiên ngã từ trên ngựa xuống, khiến hắn cũng thiếu chút nữa phải ngã khỏi ngựa. Điều này dưới ý thức của hắn lập tức biến thành sự thật. Một tiếng vang lên, hắn cũng ngã ngựa. Tên cầm đầu đám cường đạo chỉ cảm thấy cả người hầu như không còn một chút khí lực. Hắn nằm trên mặt đất, muốn đứng lên, mà cái động tác đơn giản như vậy đối với hắn giờ này là một việc khó khăn. Càng làm cho hắn kinh tâm chính là cái đại hủ tử vừa mới trả lời hắn hỏi này với vẻ mặt tươi cười lại đi tới phía trước mặt hắn.

Tần Thiên mỉm cười, nói: “Đánh cướp có thật là thú vị hay không, ta đây cũng muốn thử đánh cướp ngươi có được không?” Hắn vừa nói thì cũng động thủ tìm tòi trên người của tên cầm đầu đám cường đạo. Tên gia hỏa này cũng không có gì nhiều, ngoài một ít tiền bạc ra, cũng chỉ có thanh đao và một bình rượu.

“Ngươi sao lại như vậy, trên người cũng không mang đồ vật gì. Ta, đại gia ngươi, thật sự muốn cướp đoạt cũng cảm thấy không tốt!” Tần Thiên vẻ mặt vẫn còn đang tươi cười, vỗ vỗ vào cái mặt của tên cầm đầu, miệng thốt ra những lời khiến tên cầm đầu thiếu chút nữa phải tức đến hộc máu.

Tên cầm đầu nhìn Tần Thiên với khuôn mặt tươi cười, đại hủ tử này, so với chính mình càng thích hợp làm cường đạo hơn. Hắn thật sự muốn đánh ra một quyền, nhưng hắn không biết tại sao khí lực lại không có, chỉ còn cách là trừng mắt. Tần Thiên mỉm cười như vậy hình như đối với hắn là cười nhạo lớn nhất, khiến hắn muốn tức đến hộc máu.

Tần Thiên nhỏ giọng nói với tên cầm đầu: “Ta muốn cho ngươi hưởng thụ thêm một chút cảm giác tuyệt vời!”

Tên cầm đầu nhìn thấy nụ cười kia của Tần Thiên, liền phát run một trận. Hắn chỉ cảm thấy đó tựa như là nụ cười của ma quỷ. Lập tức hắn cũng được lãnh giáo cái cảm giác tuyệt vời hơn mà Tần Thiên vừa mới nói là gì. Một trận ngứa ngáy từ từ lan khắp thân người hắn, hắn muốn gãi tay lên đã gãi, nhưng một điểm khí lực cũng không có. Hắn muốn giãy dụa cũng chỉ phí công như vậy. Toàn thân hắn không động đậy được, chỉ có trận ngứa ngáy hành hạ thân kinh của hắn, khiến hắn nhịn không nổi phát ra những âm thanh quái dị.

“Ngươi nhớ kỹ, ta gọi là Duy Sâm! Ngươi không nên nghĩ đến trả thù, nếu không ngươi sẽ chết còn thảm hại hơn! Ồ! Lần sau đi ra nhớ đem theo nhiều đồ thêm, để cho ta cướp hết một lần, nếu không ngươi cũng bị chết rất thảm đó!” Tần Thiên vẫn tiếp tục lục soát trên người của tên cầm đầu, cùng lúc vừa mỉm cười nói.

Ba người đánh xe nhìn hết thấy vụ việc. Bọn họ vừa khiếp sợ vừa buồn cười. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy bộ dáng của tên cầm đầu, trong đầu lại nhớ tới một việc. Bọn họ đồng loạt nói với Tần Thiên: “Nguyên lai là do ngươi làm ra!”

Chương 16: Mỹ Nữ Sát Thủ (Thượng)

Thành Cơ Đức vẫn giống như trước kia bình lặng, cũng không có như Tần Thiên tưởng tượng, một đám người vây quanh bên ngoài tửu điểm, cùng nhau phản đối chính mình. Mặc dù việc kia đã làm rất nhiều người tổn thương, nhưng lại không có ai bị chết. Quan trọng hơn bởi vì mọi người đều không tin rằng một đứa sỏ mũi, một đứa sỏ mũi trong mắt bọn họ trước kia, lại là hung thủ gây ra cảnh huyền ảo trong thành trước kia. Ba người đánh xe cũng không có nói thêm gì cả, dù sao, nếu không có Tần Thiên, nói không chừng bọn họ cũng không trở về được. Hết thấy đều bình yên như vậy.

Thành chủ đại nhân cũng không muốn là cho chuyện hóa to ra. Ông trải qua sự đồng ý của cư dân trong thành đã tuyên bố. Tội của Tần Thiên được giảm nhẹ, chỉ phải bị ba tháng làm nghĩa công coi như là trừng phạt. Đối với điểm này, cư dân đã rất khoan dung rồi. Nếu Tần Thiên đã biết sai, và cũng đã nghĩ ra biện pháp giải trừ, cũng không có ai nhắc đi nhắc lại. Dân chúng vĩnh viễn là lương thiện, bọn họ chỉ nhớ đến người tốt, chứ không ai lại cứ truy cứu đến lỗi lầm của một người. Kết quả như vậy, cũng nói rằng, tại một xã hội văn minh, cũng cho phép một người dùng phương pháp khác để giảm bớt đi tội trạng. Điều này cũng có thể là nguyên nhân khiến con người không ngừng tiến bộ!

Tần Thiên mỗi ngày đều phải đi làm nghĩa công. Cách Lôi cũng tận lực giúp đỡ hắn. Ông tin tưởng rằng, đó chỉ là tính hiếu thắng nhất thời của hắn. Mà một hải tặc hiếu thắng cũng đáng được tha thứ. Xá Nhĩ cũng thường xuyên giúp đỡ hắn. Có được sự trợ giúp của hai người này, hắn cũng không vì thế mà bận bịu. Điều này khiến hắn rất cảm kích Cách Lôi thầy thuốc và Xá Nhĩ.

Bất quá, thành chủ đại nhân cũng cảm thấy hứng thú đến mấy vật của Tần Thiên. Nếu không có đại danh của hai vị đại nhân ở đây, nói không chừng ông ta nhất định sẽ dùng biện pháp mạnh để lấy được chúng.

Chiếc màn treo bên ngoài cửa sổ, lung lay theo tiết tấu. Tần Thiên mệt nhọc cả ngày ngồi xuống cái thùng đựng đầy nước nóng. Nước nóng mang đến cho luồng thoải mái kích thích tinh thần. Độ nóng trong nước cũng khiến cho hắn phải thở ra một hơi. Một ngày mệt nhọc phảng phất cũng biến mất không còn.

“Người đã ở chỗ này xem ta tắm rửa lâu rồi, vẫn còn chưa đủ sao?” Tần Thiên quay lại, hướng về nơi cái rèm cửa mà lên tiếng.

Rèm cửa run run một trận. Từ phía sau rèm cửa một thân hắc y chậm rãi đi ra, khuôn mặt cũng được bịt bằng vải đen. Trong tay của người đó còn cầm một thanh thủy thủ sáng loáng.

“Một đại cô nương núp ở nơi này để xem một nam nhân tắm rửa, việc tốt của ngươi quả thật rất kỳ lạ đó!” Tần Thiên mỉm cười nhìn hắc y nhân nói. Hắn dựa vào vóc người yêu kiều là lướt của hắc y nhân đó đã nhìn ra y chính là một nữ nhân, chính xác hơn là một tiểu cô nương so với Tần Thiên thì tuổi không lớn hơn là bao. Hắn cũng nhìn thấy được cô nương này tay cầm thủy thủ, chính là muốn gây phiền toái cho mình, rất có thể là đến lấy mạng của mình. Bất quá, hắn một điểm lo lắng cũng không có. Nếu là sát thủ hung ác chính thức, đã trực tiếp lao ra công kích chính mình, cũng không phải chậm rãi đi tới. Trừ phi nàng ta rất tự tin đối với khả năng của chính mình.

“Ngươi cũng thật thoải mái! Ta nhìn ngươi tắm rửa, ngươi định làm thế nào đây?” Cái hắc y nữ từ kia một hồi lâu, rồi mới cất giọng ngọt ngào của nàng.

Tần Thiên không khỏi ngẩn người. Nữ tử này nói ra, thật sự làm cho hắn đỡ khó khăn cười, trong lòng cũng không khỏi lắc đầu. Cái này là một người tới định giết mình, lại trong như một tiểu cô nương đang làm sai chuyện gì hướng người làm nũng. Thật không biết là ai đã để cho loại người này đến giết mình. Nếu là tìm mình để gây phiền phức, hẳn nhiên trước tiên sẽ dùng thanh thủy thủ trong tay bức trục mình rồi! Như thế nào lại còn ở phía xa đứng nói chuyện. Cái tiểu cô nương này cũng thật là hồ đồ. Nếu dựa vào giang hồ mà nói, thì chính là một người mới xuất đạo. Tần Thiên trong lòng thật sự là buồn cười, ở chỗ này mình hình như không có gây cừu chuốc oán với ai. Nhưng hắn đã quên việc lần trước hắn đã làm cho rất nhiều người phải nếm đau khổ. Trong thành Cơ Đức, cừu nhân với hắn quả là không ít đâu!

“Ồ! Như vậy à! Thì ra giống như vậy!” Tần Thiên dùng khăn lau người mình, vẻ mặt không màng đến gì, lên tiếng. Hắn cảm giác được tiểu cô nương hồ đồ này có thể làm vài việc hứng thú.

“Sao! Ngươi nói gì?” Hắc y thiếu nữ kia có chút ngượng ngùng hỏi. Tiểu cô nương này đúng là thành ma cũng muốn làm đối thủ của Tần Thiên. Nàng ta vẫn còn ngu ngốc hồ hồ đứng đó trả lời với hắn, căn bản vẫn chưa động thủ.

Một người sắp bị ám sát thường nhiều lời, còn người tới ám sát thì cũng không đột thủ, chỉ đứng đó trả lời chuyện không đâu. Điều này trong ghi chép về ám sát, cũng chưa từng xảy ra như thế này!

“Cái đó giống như vậy nè! Ngươi nhìn ta tắm rửa đã lâu như vậy, lần sau ngươi tắm rửa có thể để ta đứng bên cạnh ngươi nhìn lâu như vậy nha!” Tần Thiên vừa cười vừa nói. Trong lòng hắn thậm chí cười lên tới tận trời xanh. Đến đây đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp được người hồ đồ như thế này

Trong mắt của hắc y thiếu nữ lúc này, nụ cười của Tần Thiên quả thực giống như một nụ cười của một tên sắc lang. Đầu óc đơn giản của nàng cho rằng, Duy Sâm bây giờ đang tắm rửa, hẳn tất nhiên sẽ không thể làm ra trò gì, chỉ cần nàng cầm thanh thủy thủ xuất hiện, cái tên gọi là Duy Sâm này tất nhiên

sẽ sợ đến tái cả mặt. Rồi chính mình có thể ung dung đi ra phía trước dùng thủy thủ đặt trên cổ của Duy Sâm. Và hẳn cũng sẽ cầu xin mình tha thứ. Đến lúc đó mình muốn cái gì, hẳn phải cấp cho cái đó.

Chỉ là tất cả phát sinh không giống như nàng tưởng tượng. Cái tên gọi là Duy Sâm này chứng kiến mình xuất hiện cũng không có sợ đến tái cả mặt, ngược lại về mặt lại nói rằng mình nhìn hắn tắm rửa là một việc tốt. Điều này khiến cho chính mình cũng không biết làm sao. Nhưng khi nghe hắn nói tiếp lần sau mình tắm rửa, hẳn muốn ở bên cạnh nhìn, điều này khiến nàng có chút phát hỏa. Nàng giận dữ quát: “Ngươi...”

Mặc dù nhìn rõ thiếu nữ che mặt này, Tần Thiên cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt của nàng ta. Nhưng từ trong khẩu khí tức giận của nàng ta, hẳn có thể đoán được vẻ mặt của nàng là ra sao. Hẳn cũng không nói lời gì, chỉ lại nở một nụ cười nham hiểm. Cái thiếu nữ này thật sự quá thú vị đó.

Lúc thấy được vẻ mặt đó của Tần Thiên, nàng cũng tưởng chính là nở một nụ cười si mê. Cái tiểu cô nương hồ đồ liền nhớ tới mục đích chính của mình, nàng quát lên một tiếng: “Duy Sâm, ngươi đem mạng của ngươi ra đây!”

Hắc y thiếu nữ này cầm thủy thủ trong tay, vọt tới. Tần Thiên vẫn để vẻ mặt mỉm cười si mê nhìn thiếu nữ kia xông lên. Thiếu nữ vừa đi được hai bước, nàng cảm giác được thân thể của mình, không còn một chút khí lực nào cả. Nàng đến chết mở to hai mắt ra, nhưng con mắt cũng không tài nào mở ra được. Cái này cùng với cảm giác mà đồng bọn kể lại giống như nhau. Nàng trong lòng liền một trận sợ hãi. Cái tên gọi là Duy Sâm này không biết sẽ làm gì mình đây? Nhưng tình cảnh tệ hại nhất tự động như quang ảnh xuất hiện trong đầu nàng. Nàng liều mạng tránh né, nhưng hết thấy đều phí công. Lúc này trong đầu nàng đã chuyển qua một nỗi hối hận. Nàng cũng đồng thời mất đi tri giác, cái gì cũng không biết.

“Ngươi nghĩ rằng ta không mặc y phục là có thể giải quyết ta. Hừ hừ! Ngươi đã không uống nước rửa chân của lão gia ta rồi ư!” Tần Thiên một bên chậm rãi lau sạch thân thể, một bên nhìn thiếu nữ đã bất tỉnh, miệng lầm bầm.

Tần Thiên mặc y phục vào, rồi đi tới trước mặt thiếu nữ đó, tay ôm thiếu nữ bế lên. Thân thể của thiếu nữ này rất nhẹ, không giống như Xá Nhĩ, giống như voi so với heo mà thôi. Thân thể ấm áp mềm mại này cũng có cảm giác tốt hơn nhiều so với ôm Xá Nhĩ. Cảm nhận được mùi hương ở trong lồng ngực thật là không tồi. Từ trên người thiếu nữ đó truyền tới một mùi hương nhàn nhạt khiến Tần Thiên có chút kích động. Lúc này trong đầu hắn tưởng tượng tình cảnh thiếu nữ này đang tắm, thật là làm cho hắn có một chút không thể kiềm chế được. Bởi vì hẳn đích thị là một nam nhân, một nam nhân bình thường.

Tần Thiên đem thiếu nữ này nhẹ nhàng đặt lên giường trong phòng của mình. Hình như cũng sợ thiếu nữ nàng tỉnh lại làm khinh động. Hẳn xé cái khăn che mặt của nàng ta, liền xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp trước mắt hắn. Trên mặt thiếu nữ này mặc dù vẫn mang vẻ ngây thơ, nhưng nét xinh đẹp vô cùng kia cũng không có cách nào làm cho người ta phủ nhận được. Tần Thiên trong nhất thời nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp này, mà trở nên ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Mỹ Nữ Sát Thủ (Hạ)

Thiếu nữ bị hôn mê mắt nhắm lại. Đôi mi đáng yêu của nàng lại không ngừng động đậy. Cái miệng xinh xắn cũng vẫn chuyển động. Tựa hồ như là đang gặp phải ác mộng, làm tăng vẻ hấp dẫn kiều mỹ không thể miêu tả trên khuôn mặt ngây thơ của nàng. Tần Thiên đứng phía trước của nàng, nhìn bộ dáng đáng yêu kiều mỹ, nhất là cái miệng xinh xắn của thiếu nữ đó, khiến cho hắn thương thức một phen. Một thiếu nữ xinh đẹp đối một nam nhân bình thường thì phải thương thức rồi. Chỉ là khác nhau về góc độ thương thức của mỗi người mà thôi.

Cái thiếu nữ kia chỉ cảm thấy nhức đầu, thân thể lại cũng không có khí lực nào, liền dùng sức mở mắt ra. Xuất hiện trước mắt chính một đôi mắt thâm trầm, sáng ngời tựa như mặt hồ trong suốt. Trong đôi mắt đó có một tia thương thức, một tia kinh diễm không kiềm chế được. Lấy đôi mắt của mình chống lại ánh mắt đó, thiếu nữ chỉ cảm thấy ánh mắt đó như chính mình chút nữa chìm trong hồ nước. Nàng thấy được cái khuôn mặt đó đang nhìn chính mình, liền lập tức muốn la lên một tiếng. Nàng muốn la thật to, nhưng chỉ là một tiếng thì thảo nhỏ. Nàng muốn nhấc tay lên để che cái khuôn mặt đó trước mắt, nhưng vì sao lại khiến nàng không thể dùng lực được.

Lúc này nàng ta cảm thấy có chút không ổn. Nàng cũng nhớ ra việc quan trọng hơn. Nàng thật là rất mơ hồ. Thiếu nữ xem xét lại y phục của chính mình, phía hiện ngoài trừ cái khăn che mặt bị Tần Thiên kéo xuống, y phục trên người vẫn còn y nguyên. Nàng như trút được gánh nặng, thở một hơi. Tần Thiên ở bên cạnh nhìn không được chỉ lắc đầu, đây thật đúng là một tiểu cô nương hồ đồ đầu a!

“Ngươi rốt cuộc đã làm gì với ta? Ta tại sao lại không có khí lực nào cả? Ngươi có phải muốn ta...” Thiếu nữ hỏi dồn dập. Khi nàng nói ra lời cuối cùng, thì thấy có chút không đúng, nàng cũng liền ngưng ngừng, mặt đỏ bừng lên, lộ ra hình dáng một nữ nhi đang thẹn thùng.

“Thật sự rất xinh đẹp!” Tần Thiên không trả lời, chỉ cảm thán một tiếng.

“Cái tiểu sắc quỷ ngươi mau thả ta ra, nếu không ta sẽ la lớn đó!” Ánh mắt của Tần Thiên khiến thiếu nữ không tự nhiên, nàng không thể làm gì khác hơn là dùng lời đe dọa sẽ la lớn lên. Về cái lời đe dọa này không có hù được Tần Thiên. Thật sự chỉ còn do ý trời mà thôi.

“Đúng không? Vậy ngươi có thể lớn tiếng la thử một lần xem. Chỉ cần ngươi có thể la lớn bảo đảm sẽ đi ra được!” Tần Thiên vừa cười vừa nói. Hắn cảm thấy rằng trêu ghẹo nàng ta một lúc thật hứng thú. Còn cái nụ cười của hắn trong mắt nàng vừa rất kinh ngạc, vừa đáng sợ như vậy.

“Ngươi.. ngươi nghĩ.... muốn gì đây?” Thanh âm của thiếu nữ hơi run rẩy. Nàng không tên kia đã làm gì trên người của mình, khiến cho mình muốn động cũng động không được nữa. Nàng thật sự hối hận trong hoàn cảnh nguy khốn này.

Lúc này, giọng của Ngã Mễ truyền đến, “Duy Sâm, ngươi còn chưa ngủ sao?” Thiếu nữ nghe được cái giọng nói đó như là nhìn thấy cứu tinh. Hai mắt nhìn chăm chú về phía cánh cửa. Nàng thật sự hy vọng chủ nhân của giọng nói đó có thể tiến vào đây, như vậy mình cũng sẽ không bị tên gia hỏa kia làm gì.

Tâm tư của thiếu nữ, Tần Thiên sao lại không biết, hắn nhỏ giọng nói với thiếu nữ đó: “Ngươi tốt nhất là không nên lên tiếng, cũng không nên muốn người bên ngoài đến cứu ngươi, nếu không ngươi sẽ rất hối hận hơn đó!” Thiếu nữ nghe hắn nói xong, nghĩ đến cái việc mà hắn đã làm trên người của đồng bọn nàng, nàng thật sự tin rằng hắn nói ra đều sẽ làm vậy. Nàng cũng không còn cách gì khác hơn là nằm yên ở trên giường.

“Ta vừa mới tắm xong, một lát nữa ta sẽ đi ngủ!” Tần Thiên nói lớn, trả lời mẫu thân.

Ngã Mễ nói: “Vậy ngươi một lúc nhớ đi ngủ! Ta ngủ trước!”

“Mẫu thân, người mệt mỏi cả ngày rồi nên đi ngủ sớm! Sáng mai ta sẽ mở cửa cho!” Tần Thiên nhìn thiếu nữ kia, rồi to giọng đáp lại.

“Tốt rồi! Ta đi ngủ trước!” Ngã Mễ nói xong liền không còn tiếng động nữa.

“Ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi tên gì? Là ai phái ngươi đến nơi này của ta?” Tần Thiên cũng không nghĩ tới sẽ làm gì tiểu cô nương này, hắn chỉ muốn muốn một ý chuyện mà hắn cần phải biết.

“Ta không nói, ngươi có thể làm gì ta?” Thiếu nữ biết rằng sẽ không có người tới cứu nàng, cũng không còn hy vọng nữa. Nàng ngược lại cường ngạnh, tràn ngập nỗi oán hận nhìn thẳng vào ánh mắt của Tần Thiên.

“Nam nhân đối phó với nữ nhân có rất nhiều biện pháp. Ngươi nói, ta sẽ làm gì ngươi đây! Ha ha!” Tần Thiên mỉm cười nhìn thiếu nữ. Hắn xích lại gần mặt của thiếu nữ hơn, đến nỗi hơi thở của hai người có thể nghe được. Chỉ cần động nhẹ một cái hắn có thể hôn lên môi của nàng ta.

Thiếu nữ oán hận nhìn Tần Thiên rồi nói: “Ta động không thể động được, kêu không thể kêu được, ngươi như thế là lại muốn cái đó! Tiểu sắc quỷ ngươi! Ngươi nhất định sẽ là người đầu tiên đầu nhập địa ngục của mình vương đó!” Nói xong liền nhắm mắt lại, cũng đợi hành động của Tần Thiên, những giọt nước mắt trong suốt từ từ chảy ra khỏi mắt này. Hiện giờ chỉ còn lại cảnh một người không còn lực phản kháng, yên lặng mà chấp nhận số phận.

Chính là đợi một hồi lâu, thiếu nữ cảm giác Tần Thiên không có làm gì mình, âm thanh của hơi thở bên tai cũng không còn. Nàng liền mở mắt ra, chứng kiến Tần Thiên đang trực tiếp ngồi ở mép giường mà nhìn nàng chăm chú.

“Ngươi sao lại nhìn ta như vậy. Ngươi không phải muốn nói rằng ta đây hấp dẫn ư?” Về mặt của thiếu nữ có chút oán khí.

“Ngươi thật sự là kỳ quái! Ta đừng ngươi, ngươi nói ta là tiểu sắc quỷ. Ngươi nói, cái tên mình vương gì đó sẽ đem ta xuống địa ngục trước tiên! Ta không đừng ngươi, ngươi lại hỏi ta tại sao nhìn ngươi như vậy! Nữ nhân ở đây đều kỳ quái như vậy à!” Tần Thiên vừa nói, vừa nghĩ lại chuyện trước kia của hắn, trong giọng nói của hắn chứa ít đi sự hài hước, còn sự thâm trầm thì lại nhiều hơn.

Tần Thiên hồi tưởng lại chuyện xưa, thiếu nữ này lại có chút ngạc nhiên nhìn biểu hiện khác lạ của hắn. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, ai cũng không nói gì, chỉ có một mảnh yên lặng vô tận mà thôi.

Qua một hồi lâu, cuối cùng cũng chính là thiếu nữ kia phá đi sự tĩnh lặng. Nàng nhẹ giọng: “Ta gọi là Mạc Ny Toa, ta vì đồng bọn của ta mà tới!”

“Ồ! Đồng bọn của ngươi là ai?” Mạc Ny Toa nói ra liền làm cho Tần Thiên tỉnh người lại.

“Ngươi còn nhớ cái lần trước ngươi chở được tài về đây, trên được bị một đám cường đạo đến cướp không?” Mạc Ny Toa rốt cuộc cũng nói ra điều mà hắn muốn biết. Không phải vì sợ làm mẫu thân tức giận, hắn cũng thật muốn cười thật to lên. Mỗi lần hắn nhớ đến tình trạng thảm hại của tên đại hán bị hắn chinh đó, hắn thật muốn cười rất lâu. Và khuôn mặt của hắn cũng đỏ bừng quá mức rồi.

“Đích thật rất là thú vị! Một cường đạo định đánh cướp người khác, nhưng không nghĩ rằng lại bị cướp bởi người đó!” Mạc Ny Toa lạnh lùng cười, giọng của nàng một chút vui vẻ cũng không có.

“Nguyên lai ngươi vì bọn họ mà tới, có phải muốn ta giúp ngươi giả trừ ngựa ngáy trên người bọn họ không?” Tần Thiên vừa cười vừa nói.

“Đừng vậy! Chỉ cần ngươi có thể làm được, ngươi muốn cái gì cũng được!” Mạc Ny Toa nhìn thẳng vào hai mắt hắn. Nếu dùng cứng không được, thì chỉ còn cách là dùng mềm. Vì đồng bọn, nàng mới như vậy.

“Cái gì cũng được ư?” Tần Thiên bình tĩnh lại, xấu xa hỏi.

“Đúng!” Nàng ta kiên định trả lời.

Nàng vừa dứt lời thì miệng của nàng lại nóng lên. Tần Thiên hôn chặt đôi môi của nàng ta. Một cảm xúc như điện giật chạy khắp toàn thân nàng. Cái loại cảm giác này cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp qua. Thân thể nàng phát run, trong đầu chỉ toàn là phiền trắng xóa. Còn lòng của nàng lại có một nỗi sợ hãi không nói được. Mà trong sợ hãi lại có một tia hưng phấn không biết tại sao. Mặt của nàng cũng vì hưng phấn đó mà đỏ lên. Cũng không biết bao lâu, đối với Mạc Ny Toa mà nói thì rất lâu, môi của nàng và của Tần Thiên cũng rời khỏi. Chính tại trong lòng nàng lại có một cảm giác không giải thích được. Càng làm cho nàng kỳ quái hơn, khí lực của nàng cũng từ từ khôi phục lại.

Tần Thiên cười nói: “Chúng ta, hai người không nợ lẫn nhau. Đây là giải được, người cầm đi!”

Mạc Ly Toa tiếp lấy giải được, nghe hắn nói, trong lòng nàng nổi lên một cảm khác khó chịu. Nàng không dám nhìn hắn, dùng sức đứng dậy, rời khỏi giường, rồi đi ra phía ngoài.

“Đã trễ như vậy, người có thể đi đâu? Chờ trời sáng rồi hãy đi!” Tần Thiên gọi Mạc Ny Toa. Nàng có chút do dự. Thật sự, nàng cũng không biết sẽ đi đâu trong thành này.

Nhìn bộ dáng do dự của nàng ta, hắn nói: “Người yên tâm, ta sẽ không xâm phạm người nữa đâu!” Nói xong liền xuống giường, khoanh chân ngồi bất động trên mặt đất.

Mạc Ny toa đứng bên cạnh giường trù trừ hồi lâu. Nàng cũng chậm rãi ngồi lên giường, mê mang nhìn Tần Thiên đang ngồi ở dưới đất. Vừa rồi hắn như vậy đối với mình tựa như một sắc quỷ, bây giờ lại giống như một chính nhân quân tử ngồi bất động ở dưới đất, không có trở lại làm phiền mình. Người như thế này, nàng thật nhìn không thấu. Mặc dù hắn đối với mình như vậy, nhưng chính mình cũng có một tia hưng phấn không giải thích được, chính mình cũng không có nghĩ tới sẽ đẩy hắn ra. Hơn nữa lại còn có được một sự hưởng thụ rất hưng phấn, là do cái gì đây? Nghĩ nhiều như vậy, mặt của nàng lại đỏ lên.

Trên đời, có một vật, người ta một lòng muốn lấy được nó, nhưng lại không lấy được, mà nó cũng luôn tồn tại trong óc của người đó, tựa hồ như một cái lạc ấn. Khi hắn phát hiện ra cái lạc ấn ấy, hắn muốn vứt bỏ nó vĩnh viễn, nhưng sẽ không thành công. Đây chính là ma lực của tình yêu. Một người bất kể là cao quý đến cỡ nào, dễ tiến ra sao, cường đại thế nào, hay là suy nhược, cũng không thể kháng cự được ma lực đó!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hận Tựa Thị Ái

Trời tờ mờ sáng, một đêm cứ như vậy trôi đi. Tần Thiên từ trong giấc ngủ tỉnh lại. Hắn từ từ đứng lên, một bộ quần áo cũng từ trên người hắn rớt xuống. Không biết từ lúc nào, Mạc Ny Toa đắp bộ quần áo đó lên người hắn. Tần Thiên trong lòng cảm kích một hồi. Hắn đi tới trước giường, chỉ thấy nàng ta vẫn còn ngủ, và hơi thở nhịp nhàng. Đôi mày của nàng nhíu lại, cái miệng nhỏ nhắn vẫn hiện, một bộ dáng đáng yêu không thể tả. Mà đáng yêu nhất chính là cái miệng nhỏ nhắn đó, khiến Tần Thiên không nhịn được, khẽ hôn nàng một cái.

Đột nhiên, Mạc Ny Toa mơ ngủ, liền ôm chặt lấy Tần Thiên. Hai người vì thế đồng thời hôn nhau rất chặt. Mạc Ny Toa trong mộng mơ thấy Tần Thiên giống như tới hôm qua hôn mình một cái. Một cỗ hưng phấn không tả được bùng cháy trong lòng của nàng. Mặt của nàng cũng vì cỗ hưng phấn đó mà đỏ bừng lên. Loại cảm giác này vừa là chân thật, vừa hư ảo. Cái loại cảm giác vừa huyền hoặc vừa chân thật, khiến cho Ny Toa ôm chặt Tần Thiên. Nàng dường như thầm nghĩ là muốn nắm được cái gì. Mà cái đó nàng cũng không biết là cái gì. Trong lòng nàng chỉ hy vọng cái mộng này vĩnh viễn không phải tỉnh dậy, chỉ vĩnh viễn như vậy mới tốt!

Qua một lúc lâu, Mạc Ny Toa cảm giác được trên người mình có một chút ngứa ngáy. Mà cỗ ngứa ngáy đó khiến nàng từ trong mơ tỉnh dậy. Nàng mở mắt ra, phát hiện mình đang ôm chặt Tần Thiên. Môi của hai người tiếp xúc sát với nhau. Còn đôi tay của Tần Thiên thì đang vuốt ve trên người mình. Cái loại cảm giác trên người của mình đến như vậy, không giống như cái cảm giác lúc Tần Thiên hôn nàng. Cái loại cảm giác ngứa ngứa khó chịu. Nàng biết rõ Tần Thiên đang muốn làm cái gì. Nhưng bướng vào bản năng của một nữ hài tử, một cỗ lực không biết từ đâu mà có, nàng dùng hai tay bắt nạt đẩy Tần Thiên ra.

Bị ôm bất chợt, Tần Thiên cũng mơ hồ. Đôi môi ấm áp của thiếu nữ kia, cùng với thân hình mềm mại đó, mùi hương xù tử từ thân hình truyền tới, hơi thở như mùi hoa lan, khiến cho Tần Thiên như đang bay bổng trên mây. Hắn không kiềm chế được, liền vuốt ve thân người của thiếu nữ đang ôm chặt mình. Với tấm thân mềm mại dưới đôi tay, Tần Thiên cảm giác có một cỗ nhiệt khí từ đan điền trùng lên. Dục vọng của nam nhân đối với một nữ nhân ẩn sâu trong lòng của hắn tựa như núi lửa phun trào ra. Hắn bây giờ không phải không còn là Tần Thiên nữa, mà chỉ là một nam nhân, một nam nhân rất cần nữ nhân. Đang lúc hắn nghĩ từng bước tiến hành hành động, Mạc Ny Toa đang ngủ mơ đột nhiên tỉnh lại. Nàng dùng sức đẩy hắn ra xa, cũng làm cho ý thức trầm mê của hắn chợt thanh tỉnh.

“Thật là xin lỗi! Ta không phải cố ý!” Tần Thiên ngượng ngùng nói với Mạc Ny Toa. Mặc hắn tận lực xuất ra nụ cười để làm dịu đi, nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy lẫn hưng phấn. Điều này khiến cho hắn rất khó khăn mới có thể lộ nụ cười xấu hổ.

“Đừng lo! Ta không có trách ngại!” Mạc Ny Toa cúi đầu nói. Cảm giác trong mộng vừa rồi lại chính là cảm giác thật sự, khiến cho nàng rất thích thú. Nhưng vì là một thiếu nữ, nàng không dám nhìn thẳng vào Tần Thiên, cũng như cái việc nội tâm của nàng đang thực sự nghĩ đến hắn. Nàng là một nữ hài tử, tâm sự của mình sao có thể nói ra được cơ chứ?

Yên lặng, trong lòng chỉ một mảng yên lặng. Hai người không nói gì cả, chỉ có bất động ở một chỗ.

Qua một hồi lâu, Tần Thiên phá tan sự yên lặng, “Trời đã sáng, ngại cũng nên trở về đi!” Tần Thiên nhìn Mạc Ny Toa, nói.

“Ồ!” Mạc Ny Toa hình như từ mộng lớn đã tỉnh lại, nhẹ giọng đáp.

Tần Thiên nắm tay của Mạc Ny Toa đi xuống phía dưới, tới thính đường. Hắn mở cửa ra, rồi nói: “Ngươi có thể đi!”

Mạc Ny Toa chỉ có đứng tại chỗ, nhẹ giọng nói: “Ngươi sẽ đến tìm ta chứ?”

“Xem đã! Ta có cơ hội, sẽ đến tìm ngươi!” Tần Thiên có một chút không yên lòng trả lời. Hắn cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác như vậy. Hắn cũng không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ về cái gì.

Mạc Ny Toa chậm rãi đi ra khỏi cửa. Thân hình quyến rũ của nàng cũng từ từ biến mất, chỉ có lưu lại tiếng bước chân và ánh nắng của buổi sớm khiến cho Tần Thiên tốt hơn một chút. Nhưng, tâm của hắn lại có một chút mất mát. Trong lòng của hắn nổi lên một cảm giác vô danh. Hắn cũng không biết tại sao mình vừa rồi lại không an tâm. Hắn thật sự không nỡ để thiếu nữ này bỏ đi. Lạc ấn của tình yêu đó cũng bắt tri bất giác khắc sâu tận đáy lòng của hắn.

Tần Thiên lặng yên nhìn thân ảnh của Mạc Ny Toa rời khỏi. Hắn rất muốn gọi nàng trở lại, nhưng không biết tại sao lại không mở miệng được. Một trận tiếng bước chân dồn dập hướng nơi này chạy tới. Mạc Ny Toa vừa mới đi không lâu, đã quay lại. Tần Thiên không khỏi khản trương lẫn vui mừng, lại kích động, và tất cả cảm giác hưng phấn cũng xuất ra.

Mạc Ny Toa chạy đến trước mặt của hắn, nàng thở gấp nói: “Duy Sâm, ta muốn báo cho ngươi một việc!”

Tần Thiên không khỏi hưng phấn, hắn đang rất chờ mong nàng tác rớt cuộc sẽ nói cái gì.

“Ngươi có nhớ cái việc mà ngươi đã từng làm ra ở trong thành này không?” Mạc Ny Toa hỏi.

Hắn nghe nàng ta nói đến chuyện này. Tâm của hắn cũng từ từ trùng xuống, nhưng hắn vẫn trả lời: “Nhớ chứ. Nếu không, ta cũng không phải bị đi khám bệnh miễn phí trong ba tháng đâu!”

Sắc mặt của Ny Toa có chút lo lắng, nàng nói: “Ngươi có biết không, bởi vì cái việc của ngươi gây ra, có rất nhiều trọng phạm trong mắt của đám quan gia bị bắt giam trong thời gian đó. Bằng hữu và thù hạp của bọn chúng đã liên hợp lại, muốn cùng nhau đối phó ngươi. Ngươi phải cẩn thận một chút nha!”

“Ồ! Có chuyện này sao? Vậy tại sao ngươi lại nói cho ta biết vậy?” Tin tức này có chút bất ngờ khiến Tần Thiên hơi khiếp sợ. Hắn muốn biết tại sao nàng ta lại biết chuyện này.

“Chúng ta làm cường đạo, cũng tính là người cùng đường với bọn chúng. Như vậy tin tức đó chúng ta cũng có thể biết được một ít!” Mạc Ny Toa giải thích cho Tần Thiên.

“Ngươi nói cho ta biết bởi vì cảm kích hay là quan tâm ta!” Tần Thiên nhìn thẳng hai mắt của Mạc Ny Toa, nói.

Hành động là ngôn ngữ tốt nhất để giải thích. Tần Thiên chỉ cảm thấy một thân thể mềm mại phóng đến trong lòng ngực của mình, còn có đôi môi ôn hương dán lên trên miệng của mình. Thân thể mềm mại trong lòng ngực đó khẽ run rẩy.

Đó là lần đầu tiên Mạc Ny Toa chủ động hôn một nam hài tử. Tâm lý nàng ngượng ngùng không thôi. Nàng cũng không biết chính mình tại sao chủ động hôn Tần Thiên. Mặc dù động tác của nàng vẫn chưa thành thực, nhưng hành động biểu hiện cảm tình trong lòng này, khiến cho Tần Thiên cũng thấy đủ rồi. Tâm của hắn tràn nở tung nổi hạnh phúc. Đối với sự ép buộc Mạc Ny Toa với tâm tình ngượng ngùng và sợ hãi của một thiếu nữ, cái tia hưng phúc kia lại xuất hiện trong đầu của nàng. Hai người thiếu nam thiếu nữ đứng tại một chỗ ôm nhau. Bọn họ căn bản không để ý đến người nào khác có thể chứng kiến tình cảnh này. Tiếng hơi thở của cả hai, khiến cho con tim của hai thiếu niên này cũng đồng thời dán chặt vào nhau.

Mạc Ny Toa dùng sức đẩy Tần Thiên, rồi nói: “Ta hận ngươi!” Nàng xoay người lại, rồi chạy như bay, chỉ để lại Tần Thiên ở tại đây thật lâu nhìn nàng biến mất, đáy lòng thờ dài một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tiếp Cốt Thần Thủ

Trong thành Cơ Đức xuất ra một tiểu thần y, chỉ cần người bệnh gặp được hần là có thuốc trị bệnh, người bên đến đây dĩ nhiên không bó bệnh nào trị không hết, mà quan trọng nhất bây giờ chính là chữa bệnh miễn phí! Trong lúc nhất thời, thanh danh của tiểu thần y truyền ra rất xa. Thanh danh này cũng đã truyền tới kinh thành, thành Lạp Duy Đặc.

Thân thể của tiểu thần y này cũng làm cho rất nhiều người có hứng thú. Hần trước lúc bảy tuổi chỉ là một sỏ tử không biết gì, nhưng không biết vì cái nguyên nhân gì, hần sau đó lại trở nên rất thần kỳ. Đối với y thuật là thiên tài, bệnh gì chỉ cần để hần xem qua là có thể chữa khỏi. Mà người đến mộ danh càng ngày càng nhiều hơn, còn có những người không phải là dân trong Cơ Đức thành. Cái này cũng làm cho số người trong Cơ Đức thành tăng lên, không ít lữ quán cũng đầy nghẹt khách khứa. Việc này khiến cho tiểu thần y thật sự rất bận rộn.

Tần Thiên có chút uể oải, tựa lưng vào ghế. Chấn bệnh vừa rồi khiến hần rất mệt. Xem ra việc nổi danh quá cũng là rất cực khổ. Một học đồ trong được điểm của Cách Lôi thầy thuốc cung kính bưng một tách nước. Tần Thiên nhẹ giọng nói: “Đa tạ!”

“Ngài ngàn vạn lần không nên nói như vậy. Có thể phục vụ cho ngài là vinh hạnh của ta rồi!” Cái gã học đồ kia khẩu khí vẫn cung kính mà đáp lại. Tần Thiên và hần cũng đồng thời với thân phận học đồ như nhau, nhưng trong lòng hần Tần Thiên là một thần y so với y thuật của Cách Lôi thầy thuốc còn cao minh hơn. Và việc tự mình phục vụ cho Tần Thiên cũng coi là việc thiên kinh địa nghĩa rồi.

“Duy Sâm! Ngươi nghỉ ngơi trước một lúc đi! Người bệnh hôm nay cũng thật nhiều a!” Cách Lôi thầy thuốc vốn là chủ nhân của nơi này, ở một bên đang lau mồ hôi, và nói. Thật sự, người đến rất nhiều, Cách Lôi thầy thuốc mặc dù chỉ ở bên cạnh hỗ trợ, cũng đã một đầu toàn mồ hôi.

“Cách Lôi thầy thuốc, thật là ngại quá. Ta dùng chỗ của ngài, mà vẫn còn phải làm phiền ngài nữa!” Tần Thiên nhè nhẹ cười, rồi nói.

“Duy Sâm! Ngươi lại nói như vậy sao! Chỗ của ta để cho ngươi sử dụng, đều là ta tự nguyện. Bất quá, nói trở lại, mấy ngày nay ta nhìn thấy không ít phương pháp mới của ngươi ở đây. Ta chính là được lợi không ít đó! Ha ha!” Cách Lôi vui vẻ nói.

“Ngươi cũng đã chiếm được tiện nghi, còn lên mặt a!” Xá Nhĩ vừa đi vừa lên tiếng.

“Ngươi cũng rảnh rồi quá! Không có việc gì đến nơi của ta làm chi?” Cách Lôi thầy thuốc ám chỉ hỏi.

“Ta đến gặp Duy Sâm thôi!” Xá Nhĩ có ý giả ngây ngô trả lời.

Tần Thiên nhìn Xá Nhĩ và Cách Lôi thầy thuốc, nói: “Xá Nhĩ thúc thúc, Cách Lôi thầy thuốc, ta có một ý này!”

Xá Nhĩ và Cách Lôi thầy thuốc hai người đồng thanh hỏi: “Ý gì vậy?”

Tần Thiên nói: “Không biết có được không. Ta muốn sau này người đến chữa bệnh miễn phí, chúng ta dựa theo người đến trước đến sau mà phát cho bọn họ một số thứ tự. Như vậy nơi này sẽ không còn hỗn loạn nữa. Ta cũng không có mệt mỏi như thế này nữa!” Người trong hai ngày vừa rồi đến thật sự rất nhiều, Tần Thiên không thể làm gì khác hơn là mượn tạm cái phương pháp của y viện ở thế giới kia.

Xá Nhĩ gật đầu: “Ý kiến hay! Chuyện này để ta làm cho, dù sao ta cũng là người của thành chủ phủ!”

Như vậy, từ rày về sau, người đến chữa bệnh miễn phí ở chỗ của Tần Thiên sẽ được phát số thứ tự. Cái này sau này trở thành truyền thống trong giới y thuật.

Lúc này từ ngoài cửa có vài người tiến vào đây, một người trẻ tuổi có một chút lo lắng đi ở phía trước. Về mặt những người này trong rất mệt mỏi, hình như là rất vội vàng chạy đến. Nhưng tiếng bước chân của bọn họ rất chỉnh tề, trên mặt còn có một cỗ khí gan dạ. Việc này cũng làm cho Tần Thiên không nhận được thâm hiểu kỳ.

Tần Thiên có chút bất đắc dĩ, khi bệnh nhân đến chữa bệnh, người trong y đạo phải có được cái tâm. Tần Thiên đứng lên, rồi nói: “Xem ra thời gian nghỉ ngơi đã hết rồi, giờ bắt đầu công việc tiếp tục thôi!”

Vài người nghiêng cái người đó tới đây. Tần Thiên quan sát người đó. Đó là một người trung niên bình thường. Chân của người đó hình như có vật gì lòi lên khiến cho da thịt bị xanh lại, vừa nhìn thôi cũng biết đó là xương đã bị lòi ra. Cái chỗ xương lòi ra đó hiện ra một màu đỏ đậm kỳ lạ, làm cho người khác nhìn qua mà phải kinh tâm. Mặt của người đó nhăn nhó dường như rất đau. Mặc dù cái người trung niên đó rất gắng gượng không có thốt ra tiếng, nhưng thỉnh thoảng người trẻ tuổi ở phía trước giúp y lau mồ hôi trên trán. Điều này khiến cho Tần Thiên rất bội phục người trung niên, cái loại xương bị lòi ra rất đau, phải cần rất nhiều nghị lực mới có thể nhận được nỗi đau đến ấy!

Tần Thiên đi tới, Cách Lôi thầy thuốc và Xá Nhĩ cũng đi theo. Bọn họ muốn nhìn xem hần rốt cuộc sẽ chữa ra sao. Cái gã học đồ cơ trí kia vội vàng lấy một ít vài vật dùng cần thiết. Xá Nhĩ bất chợt thấy người trung niên đó hơi quen mặt, hình như đã từng gặp y ở đâu rồi, nhưng lại không nhớ rõ được.

Tần Thiên lấy tay nhẹ nhàng sờ vào cái nơi bị gãy xương, cũng không đợi người trẻ tuổi nói gì, tự mình lên tiếng: “Tốt rồi, chỉ là gãy xương bình thường thôi, xương không bị nát vụn! Nhưng mà thời gian bị thương lại kéo dài hơi lâu! Nếu để thêm vài ngày nữa, chỉ sợ phải phế cái chân này luôn!”

Người trung niên bởi vì Tần Thiên đụng vào chỗ đau, nhận không được phát ra tiếng rên nhẹ. Tần Thiên cười cười: “Đúng là rất đau rồi, nhưng mà ngươi

không cần lo, lập tức sẽ tốt hơn!” Nói xong là một việc bình thường phải biết đối với người trong võ lâm.

Chỉ thấy tay của Tần Thiên cử động với tốc độ đến nỗi mắt thường không thể nhìn rõ. Một trận tiếng xương chạm nhau vang lên, người trung niên phát ra tiếng kêu thảm thiết, còn người trẻ tuổi thì lớn tiếng kêu lên: “Người có phải đang chữa bệnh hay không? Phụ thân ta mà có gì không tốt, ta nhất định muốn người nhìn coi ‘đẹp mắt’!” Người trẻ tuổi đến cùng người trung niên này ở phía sau làm ra một bộ dáng nếu không trị khỏi, sẽ lập tức tiến tới.

Tần Thiên chỉ mỉm cười, tiếp nhận đồ vật từ tay của gã học đồ. Tại vết thương của người trung niên bôi lên một lớp dược cao, sau đó lấy cái nẹp gỗ để cố định chỗ xương bị gãy. Sắc mặt của người trung niên đã tốt hơn rất nhiều, gã nhẹ giọng nói: “Không được vô lễ với thần y. Bây giờ ta đã khá rồi. Các người còn chưa đến tạ lỗi!” Thanh âm tuy nhỏ nhưng lại mang theo một cỗ uy nghiêm không nói rõ được.

Cái tên trẻ tuổi rất nghe lời liền đi tới trước mặt Tần Thiên và hành lễ: “Vừa rồi thành thật xin lỗi!”

Tần Thiên nhếch miệng cười: “Không cần khấn trương, người cũng vì quan tâm nên mới như vậy thôi! Mỗi gia đình của bệnh nhân đều hy vọng thân nhân của mình mau khỏe lại, nóng nảy cũng sẽ khó tránh khỏi!”

Về mặt thương thức của người trung niên nhìn về phía Tần Thiên, rồi lên tiếng: “Tốt! Tuổi còn nhỏ mà không kiêu ngạo lẫn nóng vội. Khó trách người lại có thể trở thành thần y!” Người trung niên kia trên mặt hiện lên một cỗ uy nghiêm không tả được. Chỉ có người ở tầng lớp trên mới có lại uy nghiêm này, khiến cho bọn người Tần Thiên không nhận được âm thầm kêu kỳ quái.

Tần Thiên nhẹ nhàng nói: “Vết thương này cần phải một trăm ngày mới lành. Thế nên trong một trăm ngày tới người ngàn vạn lần đừng để vết thương có bất cứ cử động mạnh nào, nếu không sẽ rất phiền phức đó. Ta sẽ ghi cho người một ít dược vật, người chỉ cần chiếu theo phương pháp dùng thì sẽ rất nhanh lành lại!”

Người trung niên gật đầu: “Đa tạ!” Người trẻ tuổi phía sau y lấy một khối kim tệ lớn đặt vào tay của Tần Thiên. Tần Thiên liền nói: “Ta đây là chẩn bệnh miễn phí, không có thu tiền, vậy người hãy cầm trở lại đi!”

“Tốt! Tốt! Người cứ nhận lấy đi, cái này chỉ là chút tâm ý của ta mà thôi!” Người trung niên thành khẩn nói.

“Ta không muốn phá lệ! Bởi vì việc chẩn bệnh miễn phí này là sự trừng phạt do ta đã làm sai một việc. Tiền ta sẽ không nhận đâu!” Tần Thiên kiên quyết đáp lại.

“Người là thầy thuốc nổi xương tốt nhất mà ta từng gặp qua. Có thể nói là một tay thần thủ. Tiền này người có thể nhận lấy!” Người trung niên thương thức nhìn Tần Thiên rồi nói.

“Thần thủ thì không dám nhận. Ta chỉ làm theo bổn phận của một người thầy thuốc mà thôi, không cần phải gọi như vậy!” Tần Thiên khiêm nhường.

“Ta chỉ muốn tỏ ra một ít lòng thành của ta. Tiền này người có thể nhận lấy để mua một ít dược tài, như vậy người được cứu trị sẽ nhiều hơn!” Người trung niên trịnh trọng nói.

Tần Thiên cũng không còn cách để chối từ, bèn nhận cái kim tệ lớn đó. Hắn sẽ dùng kim tệ này đi mua thêm dược để có thể cứu trị nhiều người hơn.

Những người kia đồng thời khiến người trung niên nhân rời khỏi. Y vẫn nằm trên đó nhưng cũng hướng Tần Thiên làm ra một cái thủ thế cảm ơn.

Xá Nhĩ nhìn người trung niên kia rời khỏi, kêu lên: “Ta biết hắn là ai rồi!”

Tần Thiên nhìn người trung niên rời khỏi và nói: “Ta chỉ biết hắn không phải là một người bình dân, hơn nữa là một người có quyền lực!”

Xá Nhĩ lớn tiếng nói: “Hắn chính là Long soái Kiệt Văn Tư!”

Bởi vì Tần Thiên giúp Long soái Kiệt Văn Tư chữa lành xương gãy, rồi được y khen ngợi. Và cũng vì cái từ ‘thần thủ’ của Long soái đã khiến cho Tần Thiên từ nay về sau trở thành một thần thủ về nói xương.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ác Ý Đích Điều Nan

Bên ngoài thành Cơ Đức, một trang viên rộng yên tĩnh được ánh nắng rọi vào những cái cây ở đó tạo thành bóng râm. Nơi này là sản nghiệp của Tái Đắc Nhĩ thương hội ở Cơ Đức thành. Còn người chủ phía sau của Tái Đắc Nhĩ thương hội chính là gia tộc Nặc Mễ Lý Á, là bá chủ thổ địa lớn nhất của đế

quốc Lạp Duy Lợi Đặc.

Ánh nắng nhu hòa chiếu vào trong phòng, khiến trên mặt đất có một cái bóng thật dài. Một cái bàn lớn màu vàng đặt ngay trung tâm của phòng. Bên bàn đã đầy đủ người ngồi ở đó. Tại một chỗ ngồi ở gần cái bàn đó, có một nam nhân có đôi môi mỏng, mặt dài, hai con mắt nhìn như rất nham hiểm ác độc. Nam nhân đó dùng một giọng già dặn, nói: “Các ngươi đã biết rõ kế hoạch của Phí Nhĩ Nam rồi! Các ngươi có ý kiến gì không?” Nam nhân đó nói xong, bên miệng xuất hiện một nụ cười nham hiểm.

Cái chủ ý của Phí Nhĩ Nam Đa không tồi. Hẳn vì có thể cứu những người vì Tần Thiên mà bị bắt ra, đã nghĩ một phương án có thể nói là hoàn mỹ. Cơ Đức thành cũng không phải là một nơi quan trọng về quân sự, cho nên số lượng binh lính cũng không nhiều lắm. Chỉ cần phái một nhóm người tạo ra vài vụ cướp bóc ở khắp nơi, sẽ gây ra cảnh hỗn loạn. Như vậy, thành chủ nhất định sẽ phái quân đội ít ỏi ra trấn áp. Những người còn lại thì có thể thừa lúc quân đội nhất thời vắng mặt từ những nơi lân cận của ngục giam, nhanh chóng chạy vào, cứu những người bị bắt ra. Nếu có cơ hội tiện tay bắt luôn Tần Thiên. Vì trong tay hắn có cái loại độc gì đó, mà nhiều người muốn có. Nếu vật đó tới tay, đúng là như hô hấp cánh. Đừng nói là trở thành bá chủ thổ địa ở Lạp Duy Đặc đế quốc, mà là bá chủ cả đại lục cũng không phải là việc khó!

Mạc Tang Khoa làm lão nhị trong Nặc Mễ Lý Á gia tộc, cũng có bất mãn đối với gia trưởng, Phí Nhĩ Nam Đa, không cần tại trước mặt nhiều người nói thẳng ra! Nhưng mà, trong lòng những người này lại mừng thầm. Xem ra hai huynh đệ bọn họ cũng không phải đồng tâm. Nếu có thể để cho bọn họ tranh đấu, nhưng vậy gia tộc của những người kia lại có cơ hội trở thành bá chủ thổ địa lớn nhất.

Mạc Tang Khoa dùng hai con mắt nhỏ xú của hắn quan sát. Hắn thấy mọi người không có ý kiến nào nữa, liền nói: “Cứ quyết định như vậy đi. Các ngươi mau đi chuẩn bị đi!”

Mọi người vừa nghe xong, lần lượt rời khỏi. Mạc Tang Khoa đột nhiên gọi: “Tát Duy Khắc, ngươi chờ một chút!”

Gia trưởng của Lý Sâm Đặc gia tộc, Tát Duy Khắc, dùng bước, quay người lại, hỏi: “Không biết nhị gia trưởng còn muốn dặn dò gì nữa?”

Mạc Tang Khoa đưa tay ra, rồi nói: “Ngồi đi, ngồi đi. Chúng ta ngồi xuống rồi nói!”

Tát Duy Khắc không biết Mạc Tang Khoa gọi y lưu lại có việc gì. Y không thể làm khác hơn là ngồi xuống trước.

Mạc Tang Khoa xích lại gần Tát Duy Khắc, thì thầm: “Việc lần này đều do cái tên đáng chết gọi là Duy Sâm gây ra. Hôm nay hắn còn có được thanh danh là thần y, thật sự khiến ta nghĩ tới mà tức tối!”

Tát Duy Khắc nghe Mạc Tang Khoa nói xong. Y cũng không biết hắn thật sự muốn làm gì, trong lòng suy nghĩ vài lần, rồi nói: “Vay ý tứ của ngài ra sao?”

“Chúng ta nên nghĩ biện pháp đánh bẽ cái chiêu bài của tên tiểu vương bát đần kia!” Mạc Tang Khoa vẽ mặt cười gian, nói.

“Chúng ta làm gì để đập bẽ chiêu bài của tên tiểu vương bát đần kia?” Tát Duy Khắc cảm thấy không ổn, nhưng chỉ còn biết giả bộ không hiểu.

“Cái tiểu vương bát đần kia không phải là thần y hay sao? Chúng ta có thể khiến một vài người bệnh gần chết, rồi giao cho hắn. Nếu hắn không trị khỏi, như vậy hắn... hắc hắc!” Mạc Tang Khoa cất một tràng cười nham hiểm. Hắn ra hiệu cho một người đứng bên cạnh hắn. Tên đó hiểu ý, liền đi xuống.

Tát Duy Khắc trong lòng càng ngày càng thấy bất an. Y cuối cùng cũng minh bạch hết thấy.

Mạc Tang Khoa cũng không đợi y trả lời, giành nói: “Lần này, Lý Sâm Đặc gia tộc các ngươi xuất lực ít nhất. Chuyện này để do gia tộc các ngươi làm đi!”

“Lão đại Phí Nhĩ Nam Đa nói rằng, chúng ta chỉ cần cứu những người bị bắt mà thôi. Việc sau này để sau này hắn tính, không nên gây thêm rắc rối!” Tát Duy Khắc đã biết ý tứ của Mạc Tang Khoa, y không thể làm gì khác hơn là lấy Phí Nhĩ Nam Đa ra, hy vọng có thể khiến hắn từ bỏ chủ ý.

Tát Duy Khắc thật không muốn nói đến Phí Nhĩ Nam Đa. Y phải nói ra như vậy, khiến Mạc Tang Khoa cũng không có thể làm gì, chỉ còn biết than một tiếng: “Lời của tên gia hỏa kia thì nghe theo. Mẹ nó, lời cũng ta cũng không nghe!” Mạc Tang Khoa nói xong, phất tay áo rời khỏi, chỉ còn bỏ lại một Tát Duy Khắc ngẩn người ở đây.

Tát Duy Khắc vô lực đi ra ngoài, thì một người gấp rút chạy tới chỗ y, lớn tiếng nói: “Gia trưởng! Chuyện không tốt! Có chuyện xảy ra!”

Tát Duy Khắc vô lực hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Người đó một lời cũng không nói ra được, chỉ có khóc rống lên mà thôi. Tát Duy Khắc biết rằng việc này nhất định không phải nhỏ, y nắm lấy áo của người đưa tin, lớn tiếng quát: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Người ấy vẫn cứ tiếp tục khóc, và nói: “Ngài mau đi xem một chút đi! Người của Mạc Tang Khoa đã đem huynh đệ chúng ta...”

Tát Duy Khắc không đợi người đó nói xong, liền rất nhanh chạy ra cửa lớn. Trước mắt y xuất hiện việc mà khiến có y thiếu chút nữa phải phát hỏa. Chỉ thấy đám thủ hạ của y bị người của Mạc Tang Khoa biến thành dạng muốn chết không được, muốn sống cũng không xong. Sau đó giống như những con voi, cùng nhét vào một chiếc xe ngựa sơ sài. Tát Duy Khắc trong lòng như lửa đốt không ngừng. Y phóng tới nơi tên tâm phúc của Mạc Tang Khoa, Kiệt Cáp, đang vui vẻ chỉ huy ở đây, mà hỏi: “Các ngươi muốn làm gì?”

Kiệt Cáp không màng tới, trả lời: “Không có ý tứ gì cả! Gia tộc Lý Sâm Đặc các người lần này xuất lực ít nhất. Nếu ở chỗ này không ra chút sức, thì tìm việc khác mà làm! Đừng có muốn làm trái lệnh đó, còn không mau đi? Muốn chết thì cũng phải chết ở nơi của tiểu thần y kia. Hắc hắc!” Gã đánh xe liền giật mình quát roi, xe ngựa lập tức hướng thành Cơ Đức mà chạy.

Tất Duy Khắc biết rõ với lực lượng của gia tộc mình, không có bất cứ biện pháp ngăn cản chuyện này. Y chỉ có việc đứng tại một chỗ nắm chặt tay, trong lòng thề rằng, một ngày nào đó y sẽ đòi lại hết thầy cả vốn lẫn lời!

Trong nhà Cách Lôi thầy thuốc, bệnh nhân ở đây được nhận một thẻ bài từ Xá Nhĩ, sau đó theo số thứ tự trên thẻ bài, mà đến chỗ của Tần Thiên để xem bệnh. Vì thể hiện giờ cũng không còn cảnh hỗn loạn như trước, tất cả đều rất trật tự. Tần Thiên cũng do vậy mà có thể chuyên tâm chữa bệnh. Cách Lôi cũng không cần phải cực nhọc duy trì trật tự đến nỗi phải đổ mồ hôi.

Một chiếc xe ngựa cũ kỹ ngừng lại trước cửa lớn. Kiệt Cáp nhảy xuống xe ngựa, vẻ mặt lo lắng chạy vào, lớn tiếng kêu lên: “Thầy thuốc có ở đây không? Chúng ta bị cường đạo đánh cướp, có mấy người bị thương. Xin giúp bọn ta chữa trị một hồi đi!” Trên mặt Kiệt Cáp mặc dù là lo lắng, nhưng trong lòng lại thầm cười một phen, thần y người lập tức sẽ mắc sai lầm đây, hắc hắc!

Người từ trên xe ngựa được khiêng xuống, khiến cho rất nhiều người ở đây bị hù dọa một lúc. Những người từ trên xe ngựa đó, các thương tích đều không giống nhau, đặc biệt là người bị một cây đinh sắt đâm thủng vào mắt, máu tươi chảy ròng ròng. Điều này khiến cho mọi người cũng không nhịn được phải hít một hơi, cái này là trọng thương ư? Hoàn toàn là điểm trí mạng. Toàn bộ người ở đây cũng đều đưa ánh mắt nhìn Tần Thiên. Bọn họ không biết hẳn thật có biện pháp cứu những người này hay không.

Đôi mắt của Tần Thiên co rút một trận, không tưởng tượng được rằng lại có người độc ác như thế. Từ thương thế của đám người này, căn bản không thể do cường đạo gây ra. Cường đạo chỉ biết giết người, chứ không có hành hạ người. Nếu các người muốn đến làm khó dễ ta, ta đây sẽ tiếp nhận, và cho các người biết cái gì gọi là y thuật chính thức, cái gì gọi là thần y chân chính!

“Đem những người này vào trong phòng đi. Ta trước tiên chuẩn bệnh cho những người trọng thương, các bị có thể bài có thể chờ đợi một chút hay không?” Tần Thiên nhíu đôi mắt, và lên tiếng.

“Ngài cứ việc cứu bọn họ trước đi! Bọn ta có thể chờ đợi!” Những người có thể bài khoan dung nói. Bệnh của bọn họ chỉ chờ một chút thì không có việc gì cả, còn những người này mới là người cần được chữa trị trước nhất.

“Xem ra những người này không phải do cường đạo gây nên. Có phải có người nào đó cố ý muốn gây khó dễ cho người hay không?!” Xá Nhĩ và Cách Lôi nhẹ thì thầm với Tần Thiên.

“Bình đến thì tướng đánh, nước tới thì đất cản.” Tần Thiên vẻ mặt tự nhiên đáp lại.

“Duy Sâm! Người thật sự có biện pháp cứu bọn họ ư? Đây chính là những vết thương trí mạng đó!” Cách Lôi dù sao cũng là thầy thuốc, ông có thể nhìn ra thương thế của đám người này. Ông thật sự không có cách nào cứu những người này. Ông cũng sợ Tần Thiên gặp khó.

“Biện pháp ta có. Cách Lôi thầy thuốc, ta cần sự trợ giúp của người!” Tần Thiên gật đầu nói.

“Tốt! Chỉ cần người cần gì. Thuốc, người, tiền, đều cũng có!” Cách Lôi nói.

Mặt trời trên bầu trời từ từ lặn ở hướng tây. Tần Thiên vì gấp rút cứu những người này cũng phải mất một ngày. Người bệnh ở bên ngoài cũng không có ai rời khỏi. Bọn họ muốn biết, Tần Thiên có thể cứu những người này được hay không. Tâm lý của mỗi người cũng đều thầm chúc cho Tần Thiên. Chỉ có vẻ mặt của Kiệt Cáp khinh bỉ ở một bên. Hẳn đều muốn thấy Tần Thiên không thể chữa trị, đến lúc đó nhìn thấy cảnh Tần Thiên bị cười chê.

Học đồ của dược điểm thỉnh thoảng từ trong phòng chạy ra. Tần Thiên cần cái gì, bọn họ lập tức sẽ làm ngay. Cách Lôi cũng nghe kỹ mỗi một câu của Tần Thiên. Từng loại biện pháp toàn bộ đều ghi kỹ càng hết. Đây chính là tư liệu hết sức quý giá đó! Điều khiển cho Xá Nhĩ và Cách Lôi bội phục nhất chính là ánh mắt đầy tự tin của Tần Thiên. Chỉ thấy hán mệnh thì nói phương pháp trị liệu, tay thì không có rảnh rỗi do chữa bệnh. Những người bị thương này, cũng từ từ khỏi phục lại, người trong phòng đều cảm giác được như vậy là rất thần kỳ. Cách Lôi lại khiếp sợ hơn. Phải biết rằng những thương thế này đối với ông chính là chỉ có chết mà thôi. Ông không có cách nào chữa trị. Nhưng còn Tần Thiên lại rất thuần thục tìm ra phương pháp chữa trị. Nếu không có mấy chục năm kinh nghiệm, hoàn toàn không thể làm được. Tần Thiên bây giờ thoạt nhìn chỉ có bộ dạng của tiểu hài mười bốn mười lăm tuổi. Cách Lôi thầy thuốc thấy mình đã già rồi!

Yên lặng, sự tĩnh lặng không một tiếng động, từ trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, những người bị thương này cùng lúc ra khỏi phòng. Mặc dù khuôn mặt của bọn họ có chút mệt mỏi, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra được rằng, bọn họ được Tần Thiên kéo từ tử vong trở về. Điều này khiến những người được Tần Thiên cứu sống đều cảm kích hân. Bọn họ mặc dù là vì muốn gây khó dễ cho Tần Thiên, nhưng sự cảm kích đích thật xuất phát từ nội tâm. Kiệt Cáp thế nhưng lại choáng váng một lúc đứng tại một chỗ. Ngay cả hắn cũng thật không dám tin tưởng hết thảy sự việc xảy ra trước mắt là sự thật.

Một trận hoan hô đình tại nhức óc. Tiếng hoan hô khen ngợi ‘thần y, tuyệt đại thần y’ vang khắp nơi. Cái danh hào thần y của Tần Thiên không chỉ có ở nơi này, cũng không ở tại Lạp Duy Đặc đế quốc, mà còn tại những địa phương khác trên đại lục, đều vĩnh viễn truyền lưu cái truyền thuyết về Tần Thiên, một thần y trong truyền thuyết.

Mạc Tang Khoa có thể đang trong phòng ném vật nào đó. Hẳn phải người làm khó dễ Tần Thiên, nhưng lại không ra được chính mình như thể đem hòn đá nặng đập vào chân mình. Chẳng những không có gây khó dễ cho Tần Thiên, ngược lại còn khiến cho danh tiếng của Tần Thiên lên đến đỉnh điểm. Mạc Tang Khoa trong lòng vẫn nhớ lấy cái tên Tần Thiên này. Hẳn nhất định sẽ không để cái tên tiểu vương bát đản có một cuộc sống tốt, tuyệt đối không để hắn sống thoải mái được!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Âm Độc Địch Hồn Đản.

Bên ngoài tửu điểm Lâm Mễ Nhĩ.

Mạc Tang Khoa đứng ở bên ngoài Lâm Mễ Nhĩ tửu điểm quan sát một hồi, rồi nói với Kiệt Cáp sau lưng hắn: “Nơi này có phải là nhà của tiểu vương bát đản không?”

Kiệt Cáp gật đầu, cúi người đáp: “Đúng vậy!”

Ngã Mễ đang ở trong quán đón tiếp khách khứa. Nàng thấy Mạc Tang Khoa ở bên ngoài cửa, liền ra đón, vẻ mặt tươi cười chào hỏi: “Hoan nghênh ngài đến tửu điểm! Rượu của chúng ta ở đây nổi tiếng cả thành!”

Mạc Tang Khoa nhìn thấy một thiếu phụ trẻ tuổi mỹ lệ ra đón, nhất là khuôn mặt vui vẻ của nàng. Cái dáng dấp thanh thục khiến cho ngực của hắn như bị một cây búa lớn đập lên. Mắt của hắn phát ra một tia nhìn đầy nhục dục, hung hăng nhìn toàn thân của Ngã Mễ, tựa hồ như muốn lột hết y phục của nàng ta xuống. Hắn đang liên tưởng đến tình cảnh đẹp đẽ, đứng yên một chỗ, chỉ thiếu chút nữa là chảy nước miếng, hoàn toàn giống như lão trư.

Ngã Mễ cũng cảm giác được ý tứ trong ánh mắt của Mạc Tang Khoa. Nàng không nhịn được nhú mày một cái. Mặc dù có rất nhiều người dùng một loại ánh mắt thương thức nhìn nàng, nhưng cái ánh mắt như vậy chính là lần đầu tiên. Cũng vì sinh ý, nàng không thể lộ ra bộ dáng tức giận cái ánh mắt đó. Nhưng mà, lúc Ngã Mễ nhú mày, trong lòng nàng rất là tức giận.

Kiệt Cáp vẫn đứng sau Mạc Tang Khoa, vội vàng lấy tay khê đẩy hắn một cái. Hắn lúc này mới từ trong mộng tỉnh lại, và nói: “Lão bản mỹ lệ, nàng vừa hỏi gì đó?” Con mắt hắn vẫn cứ dính chặt trên người của Ngã Mễ, thật không có rời khỏi. Nếu không bây giờ có nhiều người đi lại, nói không chừng hắn đã động thủ động cước rồi.

Ngã Mễ kiên nhẫn hỏi lại: “Xin hỏi là ngài có phải muốn ghé vào tửu điểm không?”

Mạc Tang Khoa luôn miệng đáp: “Đúng! Đúng! Ta quả thật muốn vào quán của nàng ngồi một lúc. Lão bản nàng, xin mời!” Hắn làm ra động tác mà hắn cho là rất lịch sự, đưa tay mời Ngã Mễ đi trước.

Mạc Tang Khoa ngồi xuống ở một bàn. Ngã Mễ rất nhanh đem loại rượu ngon nhất của quán, nói một tiếng mời dùng. Sau đó nàng đi tiếp đãi vị khách khác.

Kiệt Cáp rót một chén rượu cho Mạc Tang Khoa. Hắn uống một hơi cạn sạch, lại còn hô lên, ‘rượu ngon’. Thật ra trong lòng hắn đúng là rượu ngon, còn người cũng thật đẹp!

Hắn nhìn Ngã Mễ vội vội vàng vàng, rồi quay lại nói với Kiệt Cáp: “Ả nữ nhân mỹ lệ này chính là mẫu thân của tiểu vương bát đản ư. Nó may mắn thật!” Nói xong thì tham lam nhìn thân thể của Ngã Mễ vài lần nữa, cùng lúc thì nuốt vài ngụm nước miếng.

Kiệt Cáp vẻ mặt cười cười, nói: “Nghe nói tiểu vương bát đản không có phụ thân. Mẫu thân của nó đến bây giờ vẫn còn lẻ loi!”

Mạc Tang Khoa từ họng phát ra một trận cười bi ối: “Vậy tiểu vương môn buổi tối không cô đơn hay sao? Hắc hắc!”

Kiệt Cáp cũng không có ý tốt gì, vừa cười vừa nói: “Nói không chừng ả ta còn có không ít tình nhân! Hắc hắc!”

Mạc Tang Khoa trong lòng vừa động, lên nói với Kiệt Cáp: “Người nói như vậy, ta nên ‘tiến hành’ với ả nữ nhân này, khiến cho ả theo sát ta, đến lúc đó vật trong tay của tiểu vương bát đản kia còn không tới tay phải không? Hắc hắc!”

Kiệt Cáp vẻ mặt xu nịnh cười cười: “Đúng là một ý kiến hay. Vừa lại có thể thu được vật của tiểu vương bát đản, vừa lại có được một mỹ nhân. Chỉ là...” Kiệt Cáp làm ra vẻ không muốn nhắc lại. Nói thật, lấy bộ dạng của Mạc Tang Khoa mà nói, Ngã Mễ khẳng định sẽ không để vào mắt. Trừ phi nàng ta là một người dễ dàng, hay một nữ nhân tham lam, còn có thể có chút hy vọng. Nhưng nàng ta lại không phải là hạng nữ nhân như vậy.

Mạc Tang Khoa có một chút mất hứng, nói: “Ta biết người muốn nói cái gì! Hừ!” Trong lòng hắn cũng rất tức giận. Đều do cái lão hồn đản đã chết kia, ông trời lại cấp cho mình một bộ dạng như thế này. Còn nữa tất cả thứ tốt đều đưa đến trên người của Phí Nhĩ Nam Đa, và hắn lại còn làm gia trưởng. Mạc Tang Khoa dùng sức bóp chén rượu, như thể chén rượu đó là cái lão phụ thân đáng chết hay là tên Phí Nhĩ Nam Đa đáng chết vậy.

Kiệt Cáp thấy vẻ mặt không vui của Mạc Tang Khoa, vội vàng nói: “Ta không phải có ý như vậy. Ta muốn nói là, muốn theo đuổi một nữ nhân phải mất thời gian! Chúng ta ngày mai đã động thủ, ta sợ ngài không có thời gian để bắt đầu với nữ nhân này!”

Mạc Tang Khoa hừ một tiếng, rồi nói: “Không có thời gian, ta dùng biện pháp mạnh vậy. Buổi tối hôm nay ta sẽ ‘làm’ ả nữ nhân này. Hắc hắc!” Nói xong phát ra một tràng cười dâm. Trong lòng hắn tự bội phục chính mình không thôi. Chỉ tới tay được Ngã Mễ, bức nàng khiến Tàn Thiên giao ra vật gì đó trong tay, vậy là mình có thể trở thành gia trưởng rồi. Cái chức gia trưởng ở gia tộc Nặc Mễ Lý Á, phải nên là của hắn, người có huyết thống của Nặc Mễ Lý Á gia tộc, chứ không phải cái tạp chủng Phí Nhĩ Nam Đa kia. Hắn thật không biết cái loại huyết thống xa hoa kia chỉ là tượng trưng, không thể thay thế cho năng lực. Như việc hai huynh đệ Viên Thiệu, Viên Thuật thời tam quốc, chính là cho mình có thân phận cao quý. Huyết thống càng thuần, thì cuồng vọng càng cao. Nhưng bọn họ lại đồng thời thua bởi một người có thân phận thấp hèn trong mắt bọn họ, Tào Tháo, chỉ đánh xuống âm phủ vui chơi mà thôi.

Tàn Thiên bận rộn một ngày, rồi cũng về đến nhà. Mẩu thân Ngã Mễ thấy vẻ mặt của con mình mệt mỏi, thì đau lòng không thôi. Nhưng nàng lại không có cách gì giúp đỡ được, chỉ có là một việc duy nhất, là nấu một bữa ăn ngon để con mình ăn được nhiều hơn.

Tàn Thiên đóng cửa quán lại, có chút mệt mỏi nói với mẩu thân: “Mẩu thân, người đã mệt mỏi cả ngày rồi, nghỉ ngơi trước đi!”

Ngã Mễ nhìn đứa hài tử ngoan ngoãn của mình, trong lòng rất vui mừng. Nàng vén tóc phía trước lên, rồi nói: “Được rồi! Con cũng đi ngủ sớm đi!”

Lúc này, bên ngoài có một tràng tiếng gõ cửa. Một thanh âm lo lắng phát ra: “Nơi này có phải là nhà của thần y không?”

Tàn Thiên mở cửa, hỏi lại: “Ta đây, có chuyện gì?”

Một gã nam tử mặt lo lắng, nói: “Ngài ở đây thì tốt rồi. Chúng ta có một người bệnh nguy cấp, muốn mời ngài đi xem một chút!”

Ngã Mễ thấy ánh mắt người đó có sự lo lắng, liền nói: “Duy Sâm! Người bệnh rất nguy cấp, con hãy đi xem một lần đi! Cứu người quan trọng hơn!”

“Vậy người đi ngủ trước đi! Con sẽ rất mau trở về!” Tàn Thiên nói xong, liền lấy rượu thuốc, rồi đi.

“Duy Sâm, con cũng phải cẩn thận một chút. Cố gắng về nhà sớm nha!” Ngã Mễ mặc dù biết con mình đi chữa bệnh sẽ không có việc gì, nhưng nàng cũng không kiềm được mở miệng dặn dò.

Tàn Thiên đi theo phía sau người đó. Gã lại không có đi vội vàng nữa, chỉ có dẫn Tàn Thiên đi loang quanh thành. Hắn đoán rằng, nam nhân này nhất định có vấn đề, nhưng hắn cũng không có làm gì mà chỉ âm thầm giữ trong tay một mũi ám khí. Tùy thời, chỉ cần nam nhân này có dị động nào, lập tức sẽ chế phục gã. Gã nam nhân đi tới, rồi chuyển qua một cái hẻm nhỏ. Tàn Thiên cảm giác được hai bên cái hẻm đều có người mai phục ở đây, hơn nữa nhân số không ít. Hai mắt của hắn nhíu lại, thầm nghĩ: để xem người chơi trò gì! Tàn Thiên cứ đi theo gã nam nhân vào cái hẻm đó.

Bên ngoài Lâm Mễ Nhĩ tửu điểm, ba bóng đen từ từ đi đến gần cửa của tửu điểm, lấy tay nhẹ nhàng đẩy cửa tửu điểm ra. Ngã Mễ vì để cho Tàn Thiên dễ vào nhà, khi hắn rời khỏi cũng không có chốt cửa lại.

“Tiểu vương bát đần kia có đám người của Lý Sâm Đặc thu thập. Còn mẩu thân mỹ lệ của nó thì tới phiên ta. Hắc hắc!” Một bóng đen đắc ý, nói lên ý định.

“Như vậy chúc mừng nhị gia trưởng!” Hai bóng đen còn lại thì hòa theo xu hướng.

Ba bóng đen đi vào quán. Đi phía trước chính là gã hủn đản Mạc Tang Khoa, phía sau trừ Kiệt Cáp ra, còn người kia là Tang Đặc, cũng là tên không tốt lành gì.

Mạc Tang Khoa hưng phấn đi lên lầu. Kiệt Cáp và Tang Đặc đóng cửa lại, ngồi ở dưới lầu. Mạc Tang Khoa khe khẽ đẩy cánh cửa phòng của Ngã Mễ, rồi bước tới gần giường. Chỉ thấy nàng ta đang ngủ say, nhờ một ánh sáng từ phía ngoài cửa sổ rọi vào, lộ ra một khuôn mặt hơi hơi đỏ diễm lệ của nàng. Trong khoảng khắc lúc sáng lúc tối này, nhìn thật rất tuyệt vời. Trong con mắt của Mạc Tang Khoa, Ngã Mễ lúc đang ngủ xinh đẹp tựa như một vị thiên sứ. Trong con mắt của hắn, xuất hiện ngọn lửa nhục dục. Một mùi hương thơm chỉ có ở thiếu phụ xông vào mũi, khiến cho hắn rất nhanh mê say.

Hắn hơi run rẩy, vươn tay sờ lên khuôn mặt bóng loáng của Ngã Mễ. Trong lúc ngủ say, nàng không có phản ứng gì. Tình hình này của nàng lại càng khiến cho hắn hưng phấn thêm. Một cổ khí nóng tỏa ra từng thân thể của hắn. Mạc Tang Khoa cơ hồ giống như một con sói hung mãnh phóng lên giường của Ngã Mễ đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Nhĩ Tượng Châm Yêu Tử?

Tần Thiên đi vào trong hẻm, rồi đối diện với bóng tối, nói: “Các người ra đi!” Còn tay thì khẽ động vài cái. Nhưng từ trong bóng tối không có người nào bước ra. Còn gã nam nhân dẫn đường Tần Thiên thì cũng ngã xuống mặt đất.

Tần Thiên trầm giọng nói: “Các người còn không đi ra ư?” Từ trong tay một mũi ám khí được phóng ra. Người ở trong bóng tối sợ đến phát mồ hôi lạnh. Mũi ám khí ấy đứng ngay trước mặt gã, nhưng điều là gã kinh hãi hơn, chính là mùi mấy thủ hạ của gã im lặng không một chút động tĩnh. Gã không còn cách nào khác đành phải đi ra.

Tần Thiên nhìn thấy một trung niên từ trong bóng tối bước ra. Hắn nhún mảy lại, hỏi: “Người là ai? Người tại sao muốn đối phó với ta, nói đi!”

Cái gã trung niên đó vái Tần Thiên một cái, rồi đáp: “Thần y đại nhân, ngài đừng hiểu lầm. Kẻ hèn gọi là Tát Duy Khắc, là gia trưởng của Lý Sâm Đặc gia tộc. Ta ở đây muốn cảm tạ thần y đại nhân đã cứu người của gia tộc chúng ta!”

“Ồ! Vậy người đến gây khó dễ cho ta là người của người ư!” Tần Thiên trên mặt hiện lên nụ cười đặc trưng của hắn. Mỗi lần hắn nở nụ cười ấy, thì nhất định có người gặp phiền không may.

“Không! Tất cả việc này là cái hỗn đản Mạc Tang Khoa đáng chết của Nặc Mễ Lý Á gia tộc bức chúng ta làm. Nếu không phải ngài là thần y đại nhân, chỉ sợ người của gia tộc chúng ta đã chết hết rồi!” Tát Duy Khắc vẻ mặt cam phẫn nói. Dừng một lúc, gã buồn rầu than: “Chỉ có thể trách sức của gia tộc chúng ta quá nhỏ đi. Chúng ta chỉ có thể làm theo sự sắp xếp của người khác! Ài!”

“Vậy, nói cho cùng là các người bị bức làm ư! Tốt rồi, lần này ta cũng không làm khó dễ người, không có việc gì ta đi trước đây. Nếu người lần sau muốn tới báo thù thì cứ tới tìm ta!” Tần Thiên nói xong định rời khỏi.

“Thần y đại nhân, ngài chờ một chút!” Tát Duy Khắc gọi hắn lại.

Hắn quay người lại, và hỏi: “Chuyện gì?”

Tát Duy Khắc im lặng một hồi, rồi lên tiếng: “Hiện giờ, Mạc Tang Khoa... với mẫu thân ngài...”

Gã mặc dù chưa nói hết, Tần Thiên đã biết là chuyện gì. Cũng không thấy gã ra vẻ giả bộ, Tần Thiên trong nháy mắt, bóng dáng mất dạng. Tát Duy Khắc nhìn Tần Thiên biến mất trong nháy mắt, một cỗ hàn khí xuất quỷ nhập thần xuất hiện dưới chân hắn. Với thân thủ của hắn, cộng thêm vật thần bí vô hình lợi hại có thể đã thương người, Tát Duy Khắc biết rằng, Tần Thiên rời khỏi, thì Mạc Tang Khoa sẽ nhận được một kết quả không tốt rồi. Gã cũng đã quyết định sau này tốt nhất không nên đối địch với vị thần y đại nhân này!

Ngã Mễ đang ngủ thì cảm giác được có một thân hình nặng nề đè lên người của nàng, khiến cho nàng đang ngủ giật mình tỉnh lại. Theo ánh sáng từ bên ngoài, Ngã Mễ phát hiện cái tên đè lên nàng chính là cái tên có bản mặt như con heo lúc ban ngày tại cửa quán. Nàng không nhìn được phát ra tiếng kêu sợ hãi. Mạc Tang Khoa lấy tay bóp cổ của nàng, và phát ra một tràng cười dâm dục: “Người gọi đi! Tốt nhất là gọi lớn tiếng một chút, như vậy lão tử mới cảm thấy thích thú hơn, hắc hắc!”

Ngã Mễ khó khăn lên tiếng: “Nhi tử của ta lập tức sẽ trở về, đến lúc đó xem người đẹp mắt ra thế nào!”

“Hắc hắc! Hắc hắc! Nhi tử của người bây giờ còn không biết có trở về được hay không nữa? Người tốt nhất ngoan ngoãn vâng lời ta! Ta sẽ làm cho người đạt đến khoái cảm nhất! Hắc hắc!”

Ngã Mễ giờ mới biết rằng tất cả đều do tên này sắp xếp. Nàng trong lòng rất lo lắng cho an nguy của Tần Thiên, liều mạng giãy dụa. Mạc Tang Khoa vừa nắm chặt quần áo của nàng, vừa cười dâm dục: “Người cũng nên biết điều một chút. Người cũng đừng mơ tưởng sẽ có người đến cứu người! Hắc hắc!”

Khí lực của nữ nhân mặc kệ thế nào đều cũng kém hơn so với nam nhân, hơn nữa lại là một Mạc Tang Khoa như con sói lang này. Chỉ có nghe được âm thanh áo của Ngã Mễ bị hắn xé tách, lộ ra bộ ngực trắng tuyết ở bên trong. Nàng đưa tay lên ôm trước ngực, không cho hắn tiến vào sâu hơn. Nhưng này sao có thể là đối thủ của hắn. Ngã Mễ càng giãy dụa, càng khiến cho dục vọng trong não của hắn thêm hưng phấn. Nàng càng lúc càng không chống cự được.

Mạc Tang Khoa từ trong miệng thốt một hơi thở hôi thối, khiến nàng muốn ói. Thật sự không còn cách nào khác, nàng chỉ còn cách cắn vào tay của hắn một cái mạnh. Mạc Tang Khoa thét lên một tiếng, lửa giận trong lòng hắn nổi lên. Hắn nói lớn tiếng vào lỗ tai của Ngã Mễ: “Xú biểu từ! Mẹ kiếp, không biết trước kia người đã đầu tình với bao nhiêu hán tử rồi. Bây giờ đến lượt lão tử chơi người! Xú biểu từ!”

Âm thanh quá lớn rót vào tai của nàng, khiến cho nàng chỉ cảm thấy trần trần ong ong trong lỗ tai, lý trí cũng dần mê mờ. Khí lực trên người cũng dần biến mất. Trong đầu nàng dĩ nhiên hiện ra thân ảnh của Xá Nhĩ. Nếu có ý ở đây, chính mình sẽ không bị người này vũ nhục.

Mạc Tang Khoa nhìn Ngã Mễ không còn động đậy, vẻ mặt dâm dục, đưa bàn tay hướng đại lưng của nàng.

Kiệt Cáp và Tang Đặc hai người ở một chỗ nghe tiếng động ở trên lầu. Kiệt Cáp cười nói với Tang Đặc: “Cái ả thiếu phụ này thật **** mạnh mẽ. Nhị gia trưởng thích loại nữ nhân như vậy, ả này lại như thế! Hắc hắc!”

Tang Đặc cũng cười cười: “Đúng vậy! Đúng vậy! Nếu nhị gia trưởng cũng có thể để cho chúng ta thưởng thức một chút thì tốt quá. Hắc hắc!” Hai người đối diện cùng cười phá lên.

Một trận gió mạnh truyền đến, mang theo một thanh âm: “Phải vậy không? Các ngươi lập tức sẽ ném được tư vị cả đời cũng không quên được!”

Kiệt Cấp và Tang Đặc thân thể cứng ngắc. Bọn chúng phát hiện, hai người mình không thể động đậy được. Điều khiến bọn chúng sợ hãi nhất chính là Tàn Thiên, bị bọn chúng dụ đi khỏi, với một nụ cười trên mặt đang tiến đến. Cái nụ cười kia tựa như của tử thần, khiến hai con chó theo đuôi của Mạc Tang Khoa bắt đầu run rẩy.

Mạc Tang Khoa về mặt đề tiện, đưa tay đến nơi nút thắt ở bên hông của Ngã Mễ. Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại. Bây giờ nàng chỉ có nghĩ tới việc cắn lưỡi tự vận. Một tiếng nổ mạnh, cửa phòng ngủ bị đá một cú mở ra. Mạc Tang Khoa hết sức phẫn nộ, quay đầu lại quát: “Hai tên các ngươi...” Âm thanh của hắn bất chợt dừng lại, chân cũng bắt đầu nhũn ra. Hắn chứng kiến được Tàn Thiên về mặt mỉm cười bước vào.

Tàn Thiên lắc mình một cái đã đến bên cạnh của hắn, điểm vào huyệt đạo của hắn. Tàn Thiên sợ Mạc Tang Khoa trong lúc cấp bách sẽ làm mẫu thân bị thương. Khi Tàn Thiên thấy bộ dạng của mẫu thân ở trên giường, trong lòng nhất thời tự trách, âm thanh của hắn hơi nghẹn ngào nói với mẫu thân: “Mẫu thân! Con đã tới chậm, khiến người...”

Ngã Mễ thấy nhi tử của mình xuất hiện trước mặt mình, biết rằng nhi tử đã không có xảy ra việc gì như người nọ đã nói. Trận giãy dụa kịch liệt trước đó đã khiến nàng tiêu hao thể lực khá nhiều, giờ thấy nhi tử bình an vô sự, tâm tình thư giãn đi, chỉ thấy trước mắt tối sầm, rồi ngất đi. Tàn Thiên với hai con mắt đỏ ngầu thấy y phục của mẫu thân vừa bị Mạc Tang Khoa cởi ra, liền lấy cái mền đắp lên thân thể của mẫu thân. Hắn còn dùng tay lau đi những giọt mồ hôi trên mặt của nàng, vuốt lại mái tóc rối tung của nàng.

Tàn Thiên đã làm xong, quay đầu, cắn răng nghiêng lợi nói rõ từng câu từ chữ với Mạc Tang Khoa: “NGƯỜI MUỐN CHẾT!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Địa Ngục Đích Trừng Phạt

Tàn Thiên mang Mạc Tang Khoa vào phòng của mình. Đi vào và đóng cửa lại, quăng Mạc Tang Khoa như một bao cát xuống mặt đất. Mạc Tang Khoa làm cho Tàn Thiên nhếch miệng cười, cái nụ cười đặc biệt của Tàn Thiên, và rồi quay lại nói với Mạc Tang Khoa: “Ngươi rất may mắn! Thật phi thường may mắn!”

Mạc Tang Khoa nhìn nụ cười của Tàn Thiên, hắn cảm giác được mình thật không may, hoàn toàn có thể nói là xui xẻo.

Mạc Tang Khoa cũng không biết Tàn Thiên cười như vậy là có hàm ý gì. Nhưng khi hắn nhớ tới thể lực của gia tộc, lòng can đảm dâng lên chút ít, dùng khẩu khí có phần uy hiếp, nói với Tàn Thiên: “Ngươi tốt nhất nên thả ta ra, nếu không gia tộc của chúng ta sẽ không để cho ngươi có cuộc sống yên ổn!”

Tàn Thiên vừa cười và cũng không để ý gì, rồi nói: “Phải vậy không? Ta thật sự rất sợ đó!” Trong miệng Tàn Thiên thì nói sợ, nhưng mặt thì lại lộ ra bộ dạng không có chút sợ hãi nào.

Mạc Tang Khoa, cái tên ngốc nghếch này, lại không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tàn Thiên, còn làm ra vẻ đắc ý nói: “Ngươi biết sợ là tốt rồi! Chỉ cần ngươi thả ta ra, để mẫu thân hầu hạ ta thoải mái, rồi giao nộp cái vật trong tay ngươi, ta có thể xem xét lưu lại cho ngươi một mạng! Hắc hắc!”

Tàn Thiên mặc kệ Mạc Tang Khoa nói gì, chỉ hỏi ngược lại: “Ngươi biết tại sao ta nói ngươi may mắn không?”

Mạc Tang Khoa đối với câu này thật không biết trả lời, chỉ có lắc đầu.

Tàn Thiên mỉm cười rồi nói tiếp với Mạc Tang Khoa: “Ngươi may mắn bởi vì ta tại đây không có độc thảo, độc trùng hay cỏ trùng, cũng như tài liệu cần thiết khác. Ngươi vũ nhục mẫu thân ta như vậy, ta nếu có Bát Hoang Hòa Hợp Tán, ta sẽ nhất định cho ngươi thưởng thức một chút cái loại cảm giác khi huyết xông lên não, nhưng không thể phát tiết ra được, ha ha! Nếu ta có Dụ Sơ Đoạt Mệnh Tán, ngươi nhất định sẽ ném được cảm giác chết từ từ tuyệt vời này, ha ha! Tiếc là ta không có tài liệu để làm những thứ đó, ta cũng chỉ có thể cho ngươi cảm giác đến địa ngục bình thường thôi. Ta nghĩ ngươi nhất định sẽ rất thích!”

Mạc Tang Khoa nghe Tàn Thiên nói, một cỗ hàn khí từ chân của hắn chạy lên mặt. Một cảm giác không rõ xuất hiện trong lòng của hắn. Mạc Tang Khoa nhìn nụ cười của Tàn Thiên, chỉ thấy rằng cái nụ cười đó giống như là nụ cười của ma quỷ. Mà khi ma quỷ cười với con người, chính là lúc người đó sẽ gặp điềm dữ, có thể phải trả giá bằng tánh mạng. Mạc Tang Khoa như đã thú bị bức đến đường cùng, phát ra một tiếng quát lớn: “Không! Ngươi không thể như vậy! Ngươi không thể như vậy! Là ta sai rồi, van xin đại nhân ngài có rộng lượng bỏ qua cho ta đi!”

Tàn Thiên mỉm cười tiến đến gần Mạc Tang Khoa, và nói: “Ngươi không phải vừa rồi rất oai phong sao? Bây giờ sao lại mềm yếu vậy. Nếu ngươi vẫn tiếp tục cứng rắn, nói không chừng ta sẽ tha cho ngươi. Nhưng mà bây giờ ta không nghĩ sẽ tha cho ngươi. Ai bảo ngươi lại dám đối đầu với mẫu thân

của ta?” Tần Thiên dừng lại một chút, nói tiếp: “Ồ! Ta còn quên rằng ngươi còn có hai người ở dưới lầu. Ta không nghĩ rằng ngươi sẽ cô đơn, cho nên sẽ cho bọn chúng cùng đi theo ngươi, như thế đối với ngươi sẽ có cảm giác tốt hơn! Ha ha!”

Mạc Tang Khoa tuyệt vọng lên tiếng: “Ngươi cái ma quỷ này! Ngươi sau này chết đi sẽ phải xuống ma quỷ địa ngục!”

Tần Thiên vẻ mặt vẫn như cũ vừa cười vừa nói: “Ngươi cứ việc mắng! Nếu không chửi thì sợ đến lúc đó muốn chửi cũng không thể chửi được. Muốn nói xuống địa ngục, để xem ai xuống địa ngục đây!” Tần Thiên nói xong, rồi rời khỏi, chỉ để lại một Mạc Tang Khoa đang điên cuồng chửi mắng. Tay của Tần Thiên giương một mũi ám khí phóng ra. Ám khí đánh vào á huyết của Mạc Tang Khoa, “Ngươi quá ồn ào! Đừng làm phiền đến mẫu thân của ta!” Tần Thiên mở miệng nói một câu.

Một trận tiếng bước chân đi vào phòng. Tiếng bước chân đó tựa như bước chân của tử thần, cứ một bước là tim của Mạc Tang Khoa đập mạnh. Tiếng bước chân càng gần, hẳn cảm giác được chính mình và tử thần càng gần nhau. Cửa mở ra, Kiệt Cáp và Tang Đặc hai người với khuôn mặt như đưa đám bị Tần Thiên mang vào. Tần Thiên ném bọn chúng như hai cái bao cát lớn xuống đất, liền phát ra hai tiếng ‘pang pang’.

“Các ngươi cùng một chỗ rồi, cũng nên bắt đầu hưởng thụ một chút đi!” Tần Thiên lại lộ nụ cười chiêu bài của hắn, và nói với ba người bọn chúng.

Qua một lúc, Kiệt Cáp và Tang Đặc phát ra một tràng âm thanh ‘hừm hừm’ kỳ quái. Khuôn mặt của bọn chúng nhăn nhó không người, cơ thể thì cũng theo đó mà run rẩy, khiến cho người khác nhìn nghĩ rằng đó là một người cực kỳ xấu xí. Loại âm thanh ‘hừ hừ’ phát ra từ đáy lòng. Chỉ có khi đáy lòng không có cách nào chịu được thống khổ, mới có thể phát ra thứ âm thanh đó. Mạc Tang Khoa nghe thứ âm thanh này, thân thể lập tức cứng ngắc. Hắn đã bị Tần Thiên điểm á huyết, nên muốn kêu la cũng không được, và chỉ có nhìn về phía Tần Thiên trong ánh mắt tràn đầy nỗi sợ hãi, cầu khẩn, hy vọng. Tần Thiên nhìn hắn rồi nói: “Ngươi có biết ta hận nhất là loại người nào không?”

Mạc Tang Khoa lắc đầu.

Tần Thiên thu hồi nụ cười thường ngày của hắn, rồi lớn tiếng nói: “Ta hận nhất chính là người như ngươi, đồ đâm ô hủi trong sạch của người khác! Mẫu thân của ta mỗi ngày cực khổ vì ta, bà không có một cuộc sống tốt. Ngươi lại còn dùng phương thức đáng chết như vậy đối với bà, muốn hủy sự trong sạch của bà ta. Mặc kệ ngươi đối với ta như thế nào, ta cũng sẽ tha thứ cho ngươi. Nhưng ngươi lại làm ra việc không thể tưởng tượng đối với mẫu thân ta, ta sẽ không có tha thứ cho ngươi. Con đường duy nhất của ngươi chỉ có chết! Chỉ chết!” Cùng lúc nói ra những từ cuối, Tần Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, khiến cho người khác nghe xong cảm giác được trái tim rất lạnh lùng lúc này. Mạc Tang Khoa nghe Tần Thiên nói xong, không khỏi rung mình mấy cái.

Trên mặt Tần Thiên lại hiện ra nụ cười chiêu bài của hắn, rồi mở miệng nói: “Ta thật cao hứng nói với ngươi rằng, ngươi rất vinh dự là người thử độc được mới của ta. Ngươi sẽ lập tức hưởng thụ tư vị của Sanh Tử Phệ Tâm Hóa Cốt tán mà ta mới vừa chế ra! Ha ha!”

Mạc Tang Khoa tuyệt vọng vùng vẫy khỏi thân chết, nhưng hết thấy chỉ là phí công sức, tựa như Ngã Mễ mà hắn vừa rồi định đối phó. Hắn chỉ tro mắt nhìn Tần Thiên hướng mình khẽ phát tay vài cái, và chỉ có thể yên lặng chờ đợi. Điều này cũng khiến cho người ta không khỏi trách thầm, báo ứng thật đến quá nhanh! Diễm báo đó phải không tới, chỉ là chưa có tới, một thời gian, nhất định sẽ đến. Thật là nói không có sai một chút nào.

Một cổ ngứa ngáy tận xương tủy xuất hiện ở toàn thân. Mạc Tang Khoa phát ra trận âm thanh ‘hừ hừ’ kỳ quái. Lúc này hắn thật mới biết tại sao vừa rồi Kiệt Cáp và Tang Đặc lại phát ra thứ âm thanh đó. Cổ ngứa ngáy đó khiến cho người ta thật không thể nhịn được muốn gãi khắp người, để xua đi cơn ngứa ngáy. Nhưng chính mình lại không thể động dây được. Còn cơn ngứa ngáy ấy giống như ngàn vạn con côn trùng nhỏ làm loạn tại thân thể.

Cả người Mạc Tang Khoa cũng tha cơn ngứa mà run rẩy từng đợt. Những giọt mồ hôi lớn từ trên trán chảy xuống. Tất cả đều chưa phải là đáng sợ nhất. Mà đáng sợ nhất chính là trái tim cũng như có ngàn vạn con tiểu trùng đang làm loạn, khiến người ta hận muốn moi trái tim ra gãi gãi cho đỡ một chút. Máu cũng không còn di chuyển theo một vòng tròn như bình thường. Mặc dù thân thể bị Tần Thiên điểm huyết không thể làm gì, nhưng mà máu lại không thể lưu thông khiến cho Mạc Tang Khoa một trận co quắp cả thân người. Cảm giác này thật sự giống như gần bên địa ngục, khiến người ta nhìn mà phải phát sợ.

Con mắt của Mạc Tang Khoa không còn có bất cứ thần thái nào, chỉ còn đọng lại tro tàn tuyệt vọng. Trong lòng hắn, hắn hận nhất chính là không phải là Tần Thiên, ngược lại, chính là lão phụ thân đã chết của hắn đã truyền chức gia trưởng cho đệ đệ, Phí Nhĩ Nam Đa. Hắn hận rằng, tại sao phụ thân lại đem cái tạp chủng Phí Nhĩ Nam Đa từ bên ngoài về. Tất nhiên buổi tối hôm đó nên bán một phát cho y dính lên tường. Nếu không, chức gia trưởng bây giờ là của chính mình. Chính mình cũng sẽ không có một kết cuộc như thế này!

Tần Thiên dùng đôi mắt lạnh nhạt nhìn ba tên nằm trên mặt đất hưởng thụ cảm giác của địa ngục, vẻ mặt không có lộ ra điểm gì. Mặc dù hắn biết làm như vậy nhất định sẽ có phiền phức, nhưng khi làm không cần phải suy nghĩ nhiều, có chuyện gì thì cứ giáng xuống người của mình là được!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nhất Cáp Truy Sát Lệnh

Ánh nắng ban mai dịu dàng từ cửa sổ rọi vào, chiếu lên khuôn mặt của Tần Thiên. Trên khuôn mặt của hắn lại hiện ra một vẻ thần nhiên như không có gì xảy ra. Mẫu thân Ngã Mễ còn đang ngủ, những giọt nước mắt vẫn đọng lại trên khuôn mặt của nàng. Thịnh thoảng đôi mi khẽ động, khiến cho Tần Thiên có một cổ cảm giác thương xót không nói nên lời. Mẫu thân cả đời này đã rất cực khổ. Một vị nữ nhân nhu nhược vừa phải lo cho một hài tử, vừa phải lo sinh kế, đã là một việc rất khó khăn! Trong ký ức của Tần Thiên, mẫu thân rất ít khi trên mặt hiện ra một nụ cười thật sự, càng không có ngày nào sống thư giãn. Hôm nay lại bị cái tên chó trời đánh kia muốn ô nhục mẫu thân của chính mình, nếu mình không có lập tức trở về kịp, chỉ sợ... Hậu quả Tần Thiên dù khờ khạo cũng không dám nghĩ tới. Hắn chỉ còn biết nắm chặt nắm tay, phát ra những âm thanh của xương tay.

“Duy Sâm! Duy Sâm! Chạy đi, nguy hiểm!” Ngã Mễ kêu lên khi vẫn còn trong mộng. Tay của Ngã Mễ vẫn nắm chặt chiếc mền đắp trên người. Trên tay hiện lên những đường gân tay màu xanh. Những giọt mồ hôi không ngừng chảy xuống từ trên trán của nàng.

Tần Thiên thật sự đau lòng. Mẫu thân lúc này vẫn nghĩ tới mình. Hắn nhẹ nhàng vỗ vào người của mẫu thân vài cái. Ngã Mễ từ từ trầm tĩnh lại. Tần Thiên cũng an cần giúp mẫu thân lau mồ hôi, rồi đưa hai bàn tay của bà vẫn ở bên ngoài vào trong chiếc mền, sau đó đứng dậy rời khỏi.

Mạc Tang Khoa chủ tớ ba người vẫn còn hưởng thụ cảm giác ở địa ngục. Một đêm này đối với bọn chúng mà nói thật là dài, quả thật giống như là đã qua mấy ngàn năm rồi. Bọn chúng bây giờ mệt mỏi đến độ không thể nói ra lời, mồ hôi đã thấm ướt cả người bọn chúng, tựa như là mới vừa xuống nước xong. Cơ thể cũng từ từ cứng lại. Thông khổ không ngừng đó vẫn còn hành hạ thần kinh của bọn chúng, tánh mạng tựa hồ cũng dần tiêu tán đi. Tại giờ phút này, bọn chúng mới nhận biết được, cái gì gọi là địa ngục, cái gì gọi là thống khổ.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn ba con chó trời đánh kia. Nghĩ đến bộ dáng lúc này của mẫu thân, một trận lửa giận trong lòng bộc phát. Tần Thiên đi tới gần bọn chúng, và đá vài cú. Nhưng bọn chúng giống như người đã chết, một mực không có phản ứng gì. Sự hành hạ của thống khổ đã khiến bọn chúng cảm lạnh.

Lập Mễ Nhĩ từ điểm đã mở cửa, từ bên trong có ba người đi ra, nói chính xác hơn là ba người này bị quăng ra. Mà ba người này chính là Mạc Tang Khoa chủ tớ. Thân thể của ba tên này vừa rót xuống đất gặp chấn động, những huyết đạo và á huyết mà Tần Thiên đã điểm cũng được giải. Ba tên này đã có thể hoạt động được rồi. Động tác thứ nhất của bọn chúng không phải là lập tức đứng lên, mà là điên cuồng dùng sức gãi khắp thân người. Miệng phát ra những tiếng rống giống như những con dã thú.

Tất cả những người đi trên đường đều dừng lại, về mặt kinh ngạc nhìn chủ tớ ba người Mạc Tang Khoa vẫn nằm trên đất mà điên cuồng gãi. Rất nhanh mọi người bọn họ đều phát ra tiếng thét kinh hãi, chỉ thấy chủ tớ ba người Mạc Tang Khoa điên cuồng gãi ngứa, từ trên da bởi vì gãi nhiều quá đã hiện ra những vết máu. Vết mau đỏ tươi từ từ chảy ra, nhiễm lên y phục của bọn chúng biến thành màu đỏ đậm. Ba người bọn chúng không có để ý đến việc này, chỉ cứ việc điên cuồng gãi đông gãi tây, hận là không thể lột hết da trên người chính mình. Miệng thì càng phát ra những tiếng rống thống khổ. Mọi người đều có cảm giác bầu không khí trở nên lạnh đi. Trên mặt bọn chúng hình như thể hiện những giây dựa võ lực chống lại thống khổ bị bọn ác quỷ ở địa ngục từ thân hành hạ.

Nếu là bình thường thì người đi đường nhất định sẽ đưa bọn chúng đến nơi của thần y để cứu chữa. Nhưng mọi người nhìn chủ tớ ba người Mạc Tang Khoa, mà không có một ai bước tới. Bởi vì bọn họ thấy thần y Tần Thiên đang đứng tại cửa quán, và lại dùng ánh mắt đầy sát khí và oán hận nhìn ba người bọn chúng, như thể muốn lột hết da tất cả bọn chúng.

Đột nhiên, từ trong đám người, có vài người chạy đến trước mặt ba chủ tớ Mạc Tang Khoa, đỡ bọn chúng đứng dậy, rồi quay đầu hận hận liếc Tần Thiên đang đứng ở cửa quán một cái.

“Các người đứng lại!” Tần Thiên lạnh lùng nói. Vài người đó nghe được giọng của Tần Thiên, liền ngừng bước.

“Các người trở về nói cho gia trưởng của các người. Các người muốn đối phó với ta thì cứ việc tới là được! Nếu có người nào cả gan dám gây ra bất lợi cho mẫu thân của ta mà nói, ta sẽ dùng tánh mạng của ta mà thề, sẽ khiến hắn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, và hồi hận khi đã sinh ra tại thế giới này, phải dùng máu của hắn trả lại hết thảy, kể cả gia trưởng của các người cũng vậy. Các người nếu không tin, thì cứ việc tới thử, ba tên chó này là tấm gương cho các người!” Tần Thiên trầm giọng lên tiếng. Thanh âm của Tần Thiên lạnh lùng giống như con gió rét đến tận xương tủy. Nó thổi qua vài người, khiến bọn họ không khỏi phải run mình một cái.

Một thân ảnh như bay chạy vọt vào trong điểm và hướng lên lầu. Tần Thiên nhìn thấy được thân ảnh kia, và chỉ khẽ nhếch miệng cười. Mạc Tang Khoa được người tới dìu đi, những người đi đường cũng từ từ giải tán. Nhưng là trong lòng của bọn họ đã đoán ra được chuyện gì đã xảy ra. Bọn họ mỗi người trong lòng đều đối tốt với Ngã Mễ, hiểu được trong lời nói vừa rồi của Tần Thiên đã có điều không ổn. Ngã Mễ là một nữ nhân rất tốt, một mẫu thân rất chu đáo, còn đám người vừa rồi là một đám côn đồ du thủ du thực! Mà côn đồ thì sẽ không có ai ủng hộ. Tần Thiên vì mẫu thân của mình mà nói như vậy, tất nhiên là đúng.

Xá Nhĩ quỳ gối trước giường, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng. Y thấy được bộ dạng của Ngã Mễ, liền trong lòng có một cổ đau thương không nói nên lời. Tâm lý của y trách cứ mình tại sao lại vô dụng như vậy. Nếu sớm một chút cả gan biểu lộ với Ngã Mễ, nàng sẽ không có gặp sự việc phát sinh như vậy, và không có bộ dạng như thế nào. Xá Nhĩ hận như muốn tự giết mình đi, có như vậy trong lòng y mới cảm thấy tốt hơn một chút!

“Xá Nhĩ thúc thúc, người không cần phải buồn rầu. Mẫu thân chỉ là bị dọa quá mức, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ tốt hơn!” Tần Thiên mặc dù có chút không thích việc Xá Nhĩ có cảm tình với mẫu thân của mình, nhưng lại do dự biểu lộ ra, nhưng hiện giờ nhìn thấy y thương tâm như vậy cũng không nịn được mà lên tiếng an ủi.

Xá Nhĩ ngẩng đầu lên, về mặt kiên nghị, nói: “Duy Sâm! Ta cam đoan với người rằng, ta nhất định sẽ biểu lộ tình cảm của ta với mẫu thân của người. Mặc kệ nàng ta có đáp ứng hay không, ta cũng phải làm. Chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ dùng tánh mạng và cả đời của ta bảo vệ cho Ngã Mễ, sẽ không để cho nàng ta gặp phải một thương tổn nào nữa!”

Gia trưởng của Nặc Mễ Lý A gia tộc, Phí Nhĩ Nam Đa, lạnh lùng nhìn thi thể của ba người Mạc Tang Khoa, khuôn mặt không lộ ra cái gì. Mạc Tang Khoa bọn chúng mặc dù đã gài đến nỗi hủy hết da trên toàn thân, lộ ra cả một cơ thể chỉ là màu đỏ, không còn giống người nữa. Nhưng bọn chúng ta một khắc cuối cùng của tánh mạng cũng chỉ dùng sức lực cuối mà điên cuồng gãi. Những người đưa bọn chúng trở về cũng đem lời nói của Tàn Thiên thuật lại một lần. Lời nói của Tàn Thiên giống như một mũi dao nhọn không ngừng dao động tại trong lòng của Phí Nhĩ Nam Đa. Từ cái chết thảm của bọn người Mạc Tang Khoa, có thể thấy được Tàn Thiên nói thì nhất định sẽ không phải chỉ là một lời đe dọa. Nếu thật sự có người một lần nữa giống như gã Mạc Tang Khoa ngu xuẩn này xâm phạm đến mầu thân của Tàn Thiên, hẳn nhất định sẽ có một kết quả còn thảm hơn so với Mạc Tang Khoa. Phí Nhĩ Nam Đa bình sanh lần đầu cảm thấy một nỗi sợ hãi không thể tả. Về mặt của y không có lộ ra cái gì, nhưng còn trong tâm thì không giống như bề ngoài yên lặng.

Mọi người đều nhìn Phí Nhĩ Nam Đa. Trong đầu mỗi người suy nghĩ đều khác nhau, có người tức giận, có người thì vui mừng, lại có người không màng đến việc đó, tất cả đều không đồng nhất. Điểm chung trong suy nghĩ của mọi người là muốn xem bá chủ của nhóm người này sẽ xử lý việc này như thế nào. Dù sao, người chết chính là nhân vật thứ hai của Nặc Mễ Lý A gia tộc.

Phí Nhĩ Nam Đa lạnh lùng nhìn lại mọi người, rồi nói một câu năm chữ từng một từ: “NHẤT CẤP TRUY SÁT LỆNH!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Viễn Tẩu

Phí Nhĩ Nam Đa run cái chén rượu trong tay. Rượu bỏ đào màu nâu nhạt tại trong chén cứ chuyển động không ngừng. Phí Nhĩ Nam Đa trên mặt cũng không có sự bi thống như mọi người nghĩ, mà ngược lại là một tia cao hứng và hưng phấn. Một trung niên hơi già chấp tay đứng bên cạnh. Ánh mắt người trung niên này có một chút lạnh lùng nhìn Phí Nhĩ Nam Đa.

“Hán Tư! Ngươi đang trách ta tại sao phát ra là ‘nhất cấp truy sát lệnh’, mà không phải là ‘nhất cấp tuyệt sát lệnh’ phải không?” Phí Nhĩ Nam Đa từ ánh phản xạ của chén rượu thấy được diện mục lạnh lùng của Hán Tư, thì hỏi.

Hán Tư chỉ nhìn Phí Nhĩ Nam Đa, một câu cũng không nói, thật như là cam chịu.

“Ài!” Phí Nhĩ Nam Đa thở dài một hơi, rồi nói tiếp: “Ngươi có biết Mạc Tang Khoa lần này đã gây ra một cái họa lớn hay không? Ngươi xem vị nữ nhân tên là Ngã Mễ là một nữ nhân bình dân ư?” Hán Tư nghe Phí Nhĩ Nam Đa nói, nhìn thẳng vào con mắt của y, đồng tự liền một trận co rút.

“Nói cho ngươi biết! Phía sau của Ngã Mễ là đại nhân vật mà chúng ta không thể đụng chạm được. Cái tiểu tử gọi là Duy Sâm kia chính là kết quả của Ngã Mễ và cái người mà chúng ta không thể đụng tới. Ngươi nói xem, lần này Mạc Tang Khoa tự nhiên muốn vũ nhục Ngã Mễ, nếu không phải cái Duy Sâm kia khiến cho tên Mạc Tang Khoa ngu ngốc này không thành công, chỉ sợ cả gia tộc Nặc Mễ Lý Á của chúng ta sẽ không còn tồn tại ở thế giới này nữa!” Phí Nhĩ Nam Đa nhìn Hán Tư, và trầm giọng nói: “Điều này cũng chính là lý do tại sao ta chỉ phát ra ‘nhất cấp truy sát lệnh’, mà không phải là ‘nhất cấp tuyệt sát lệnh’. Nếu không, chỉ sợ rằng khi phát ra ‘nhất cấp tuyệt sát lệnh’ sẽ biến thành ‘nhất cấp tuyệt sát lệnh’ đối với gia tộc Nặc Mễ Lý Á của chúng ta!” Phí Nhĩ Nam Đa nâng chén rượu lên một hơi uống cạn. Nét mặt của Hán Tư vẫn không lộ ra điều gì, nhưng hai con mắt của gã cũng không còn lạnh như băng như hồi này.

“Cũng phải phải người chấp hành ‘nhất cấp truy sát lệnh’ thôi!” Hán Tư vẫn đứng chấp tay, miệng thì lên tiếng.

“Chỉ là thể diện thôi, làm thì vẫn làm, ngươi cứ đi phụ trách đi! Tốt nhất là không nên động thủ trong thành, chỉ cần hấn vừa ra khỏi thành thì...” Phí Nhĩ Nam Đa làm ra một động tác, rồi nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế.

Tàn Thiên đi mua vài da heo, mật ong, và bút lông rồi trở lại. Hắn phát hiện lúc mua đồ thì có một vài người theo dõi phía sau hắn. Tàn Thiên luôn mỉm cười đối với những người theo dõi hắn. Những người này là nghĩ muốn báo thù cho Mạc Tang Khoa vừa mới chết thảm, nhưng việc trên đã khiến bọn chúng bị Tàn Thiên hù dọa đến toát cả mồ hôi. Chỉ cần để Tàn Thiên phát hiện ra, thì sẽ dùng tốc nhanh nhất để chạy thoát. Bọn chúng sợ Tàn Thiên sẽ dùng thủ đoạn giống như đối phó với Mạc Tang Khoa.

Tàn Thiên đã thu thập đầy đủ đồ vật. Gia tộc Nặc Mễ Lý Á phát ra ‘nhất cấp truy sát lệnh’ đã đến bên tai của hắn. Hôm nay cũng là lúc hắn phải rời khỏi nơi này. Tàn Thiên thật sự không rời khỏi mầu thân, nhưng Xá Nhĩ cũng còn có chút can đảm, tại đám đông dân chúng đã cầu hôn Ngã Mễ. Trước sự cầu hôn chân thành của Xá Nhĩ và mọi người nhiệt liệt hoan nghênh, Ngã Mễ rốt cuộc đã chấp nhận lời cầu hôn của Xá Nhĩ. Điều này khiến Tàn Thiên yên tâm rất nhiều, ít nhất mầu thân cũng đã có được một người tốt chăm sóc!

“Duy Sâm! Con thật sự phải đi ư?” Mầu thân Ngã Mễ xuất hiện trước mặt Tàn Thiên, trên mặt tràn đầy nỗi lo lắng.

“Đúng vậy! Mầu thân! Nếu con không rời khỏi, con sợ người sẽ lại gặp nguy hiểm nữa. Việc kia hài tử thật sự rồi hối hận, phải xin lỗi người!” Tàn Thiên

nhìn mẫu thân, trái tim như một mũi dao nhọn đâm vào.

“Duy Sâm! Con đã trưởng thành, chuyện gì cũng có thể tự mình làm chủ! Mẫu thân cũng không có trách con. Bây giờ ta đã có Xá Nhĩ thúc thúc chiếu cố, con bên ngoài cũng không cần phải lo lắng nhiều, chỉ cần bảo trọng thân thể là được!” Một tình thương mẫu tử mãnh liệt từ trong lời nói của Ngã Mễ truyền vào trong tim của Tần Thiên. Tất cả những gì của mẫu thân cũng chỉ là như thế, các nàng không cần hài tử của mình làm người như thế nào, được vinh hoa phú quý ra sao, chỉ có sự bình an của hài tử, đó là cái quan trọng nhất của hầu hết các vị mẫu thân.

Một loại tình cảm đối với Tần Thiên mà nói đã quên rất lâu rồi. Một sự cảm động xuất hiện trong lòng hắn. Tần Thiên tiến tới, ôm thân thể của mẫu thân. Và loại cảm giác huyết mạch tương thân đã khiến cho hắn phải chảy nước mắt. Mẫu tử hai người cứ ôm chặt nhau một hồi lâu, và một sự buồn bã tràn ngập cả không khí. Xá Nhĩ vẫn đứng ở phía sau cánh cửa, nhìn hai mẫu tử, tay giờ lên nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt.

Qua một lúc lâu, Tần thiên nhẹ giọng nói bên tai của mẫu thân: “Mẫu thân! Người cũng phải bảo trọng, một ngày nào đó, con sẽ sẽ trở về!”

Ngã Mễ nhẹ nhàng vỗ vào lưng của Tần Thiên, rồi nói: “Duy Sâm! Mẫu thân và Xá Nhĩ thúc thúc nhất định sẽ chờ con quay về. Con cũng phải nhất định bình an trở về nha!”

Ngã Mễ buông Tần Thiên ra, và lấy bàn tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt của hắn, rồi nở một nụ cười, và nói: “Nam tử hán không nên rơi lệ!”

“Mẫu thân! Con sẽ không khóc nữa đâu. Con sẽ trở về!” Tần Thiên quay người đi, rồi kiên định bước đi. Tần Thiên hoàn toàn có thể không rời khỏi, chỉ cần hắn dụng độc được, thì Nặc Mễ Lý Á gia tộc sẽ trong một đêm biến mất. Nhưng hắn cũng không dám xác định thật sự một lần có thể toàn bộ giết hết người của Nặc Mễ Lý Á gia tộc. Nếu thật sự có người còn sống, thì những người may mắn đó, nhất định sẽ tìm Tần Thiên để trả thù. Nếu không thể đối phó với Tần Thiên, vậy mẫu thân Ngã Mễ sẽ là đối tượng trả thù thứ hai. Như vậy không bằng đem cái thân này rời khỏi, Nặc Mễ Lý Á gia tộc sẽ có kiêng kỵ hơn, và cũng không dám làm gì với mẫu thân, như thế mẫu thân mới an toàn. Tần Thiên suy nghĩ một lúc, rồi muốn quay đầu lại nhìn mẫu thân một lần nữa. Nhưng hắn không dám làm thế vì trong tim không chịu đựng được cảm giác đau đớn này.

Ngã Mễ vẫn đứng yên nhìn bóng lưng của Tần Thiên càng xa dần, nước mắt cũng không thể cưỡng lại chảy xuống. Xá Nhĩ bước tới, nhẹ nhàng ôm Ngã Mễ vào trong lòng. Nàng lúc nàng mới lớn tiếng khóc. Tiếng khóc đau thương khiến cho người nghe được đều cũng phải khóc theo.

Tần Thiên đi trên đường bắt gặp được rất nhiều người khả nghi. Bằng vào kinh nghiệm giang hồ trước kia của hắn, hắn biết rõ là có người đang theo dõi hắn. Tần Thiên lơ đãng quay đầu lại quan sát một chút, thật sự là có người đi theo dõi hắn ở phía sau. Tần Thiên chỉ mỉm cười một cái, rồi bắt chợt đi vào một con đường nhỏ. Một người phía sau cũng vội vàng đi theo. Nhưng khi gã vừa bước vào con đường đó, lại không thấy bóng dáng của Tần Thiên nữa.

“Người đang tìm ta ư?” Thanh âm của Tần Thiên truyền từ đỉnh đầu của người đó, người đó liền ngẩng đầu lên, phát hiện vẻ mặt tươi cười của hắn đang ở phía bức tường trên đầu gã. Người kia không khỏi rung mình một cái. Gã sợ Tần Thiên sẽ dùng phương pháp đối phó với Mạc Tang Khoa để xử lý gã. Trong lòng thật nhanh có ý muốn chạy gấp. Nhưng hét thầy đã quá muộn rồi, gã cũng không thấy Tần Thiên ra động tác gì, mà chỉ thấy choáng váng một mảnh tối sầm ập vào mắt, và không biết gì nữa.

Con đường mà từ nhỏ thường xuyên đã đi qua, trong đám đông cũng không còn thấy một người trẻ tuổi nữa, vẻ mặt của hắn nhìn bốn phía, mỉm cười, rồi con hẻm. Dọc đường, những người khả nghi vẫn đứng ở bên đường, nếu người nhìn thoáng qua cũng không có chuyện lạ gì. Nhưng khi ánh mắt của bọn họ thấy được bóng dáng của người trẻ tuổi, thì chỉ liếc thoáng qua một cái, rồi không ai quản tới hắn. Trước khi đi qua cổng thành, người trẻ tuổi quay đầu lại, quan sát cái thành mà hắn đã sống ở đây một khoảng thời gian, trong lòng thì thầm: “Mẫu Thân! Con nhất định sẽ trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Mạo Hiểm Tổ Hợp

Hai con mắt của Phí Nhĩ Nam Đa giật giật, và nhìn về phía Hán Tư, nói: “Hắn thật sự vô thanh vô tức không thấy bóng dáng ư?”

“Đúng vậy!” Hán Tư trả lời đơn giản.

“Vậy sau đó các người có đầu mối gì không?” Phí Nhĩ Nam Đa hỏi tiếp Hán Tư.

“Không có!” Hán Tư trả lời trực tiếp. Biểu tình của Hán Tư thực sự là khó chịu, đối với một cao thủ truy tung như gã mà nói, để cho mục tiêu biến mất cả dấu vết cũng không có, việc này đã phạm đến lòng tự tin của gã. Trong lòng của Hán Tư rất bội phục Tần Thiên. Nếu đổi lại là chính gã, thật sự có thể như Tần Thiên vô thanh vô tức biến mất không để lại một dấu vết nào không? Gã thật sự biết mình không thể làm được như vậy!

“Như vậy cũng tốt! Biến mất rồi, chúng ta cũng bớt một ít phiền phức! Người cho rằng có đúng không? Hán Tư!” Phí Nhĩ Nam Đa đối với việc biến mất

đột ngột của Tần Thiên rất kinh ngạc. Tiểu hài tử mười tuổi này thật là làm cho người khác nhìn không thấu.

“Ta nhất định sẽ tìm ra hần!” Hần Tư nhẹ giọng tự nhủ.

Tần Thiên dùng thuật dịch dung rất dễ bỏ qua truy đuổi của Nặc Mễ Lý Á gia tộc. Chỉ có một việc rất quan trọng trước mắt đối với hần, đó chính là hần một lần giúp Cách Lô thầy thuốc tới thành thì cách đó không xa để mua dược tài, còn lại mỗi ngày thì chỉ dạo quanh trong Cơ Đức thành. Đối với thế giới này, hần thật cái gì cũng không biết. Bây giờ hần thật sự không biết nên đi đâu. Hần nhìn thẳng về phía cuối con đường lon, suy nghĩ: Quên đi! Đi tới đâu tính tới đó! Trước kia, chính mình cũng không phải như thế? Coi như lại thêm một lần lịch lãm giang hồ. Không câu nệ cái gì đó chính là bản tính trời cho của lãng tử. Bất kể bọn họ đi đến đâu, bọn họ cũng đều cố gắng tìm ra biện pháp sinh tồn.

Được một vài ngày, một tòa thành thị cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt Tần Thiên, khiến hần không khỏi phấn khởi. Hần nắm vài cái lên chân, cuối cùng cũng tìm được nơi nghỉ ngơi tốt rồi. Cuộc bộ của hần cũng vì thế nhanh hơn.

Tần Thiên đi vào trong thành, tìm một lữ điểm sạch sẽ tiện nghi. Không có cách nào khác, tiền trên người của Tần Thiên không nhiều. Nhưng, hần dù ở lữ điểm nào cũng không sao. Tần Thiên rửa sạch mặt của mình, rồi quảng hành lý từ trên người vào phòng, và bước ra. Mặc kệ là chỗ mới như thế nào, cũng phải đi tham quan một chút, để cho có thể quen thuộc với hoàn cảnh hơn. Nếu có chuyện không may cũng còn có đường lui. Đây chính là thói quen có được từ khi Tần Thiên mới bước chân vào giang hồ trước kia. Dù sao, cẩn thận là trên hết!

Tần Thiên đi khắp nơi quan sát. Hần đi qua nhiều nhất chính là dược điểm. Mà đồ vật trong dược điểm cũng không khác gì với nơi của Cách Lô thầy thuốc. Tần Thiên muốn tài liệu để chế tạo độc dược, nhưng vẫn chưa có thu hoạch gì. Xem ra tài liệu cần đến lại không có trong dược điểm. Chỉ còn cách là tự mình đi vào rừng núi để tìm kiếm. Nếu vận khí tốt, nói không chừng có thể tìm được tài liệu tốt.

Tần Thiên nhàm chán giết thời gian, thì thấy một tòa nhà lớn. Ở phía trên cửa của tòa nhà, có ghi ‘Dong Binh hiệp hội’. Thình thoảng lại có vài người tráng kiện, đại hán cao lớn ra ra vào vào. Bọn họ giống nhau ở chỗ ai cũng cầm một loại binh khí. Lấy kinh nghiệm của Tần Thiên, với những đại hán và dong binh trước mặt, thì đã biết rõ rằng nơi này làm những gì. Nhất thời tò mò, Tần Thiên đi vào trong.

Đây là một đại sảnh với diện tích khá lớn. Hai phần năm đại sảnh được ngăn cách thành một chỗ. Ở đây có không ít đại hán ngồi uống rượu tán dóc. Mặc dù chỉ là một mảng ồn ào nhộn nhịp, nhưng chỗ này khiến cho Tần Thiên cảm nhận được cảm giác của giang hồ đã lâu rồi. Đúng! Nơi đây chính là cảm giác ở giang hồ.

Tần Thiên đi tới phía trước một cái quầy dược dụng bằng hàng rào hai bên. Bên trong có một thiếu nữ hơi thanh tú. Vị thiếu nữ này thấy Tần Thiên tới đây, dùng âm thanh thanh thủy của nàng hỏi: “Chào ngài! Xin hỏi ngài là đến giao nộp nhiệm vụ phải không?”

Tần Thiên mỉm cười với thiếu nữ đó một cái, nhìn cô ta và hỏi: “Người làm sao nghĩ rằng ta đến đây là giao nộp nhiệm vụ vậy?”

Mặc dù Tần Thiên đã dịch dung thành một bộ dạng rất bình thường, không thể nói là đẹp. Nhưng nụ cười và ánh mắt của hần khiến thiếu nữ đó không khỏi đỏ mặt. Một hồi lâu, cô ta lên tiếng: “Trên người ngài không có huy chương của dong binh! Nếu ngài muốn trở thành một dong binh, ngài có thể ghi danh với ta tại đây!”

“Vậy trở thành dong binh có chỗ tốt gì?” Trong Cơ Đức thành không có dong binh hiệp hội như vậy, Tần Thiên muốn biết trở thành một dong binh có phải là như hần tưởng tượng, là được người mướn và trả thù lao, hay không. Nhưng chuyện không biết rõ, hỏi thì không phải là việc xấu.

“Nếu ngài trở thành một dong binh, vậy ngài có thể tiếp nhận một nhiệm vụ thích hợp với ngài. Hoàn thành nhiệm vụ sau đó sẽ có thù lao tương ứng. Đương nhiên dong binh cũng có cấp bậc, và mỗi cấp bậc cũng có nhiệm vụ tương ứng, thù lao cũng không giống nhau. Nếu ngài không muốn tiếp nhận nhiệm vụ, mà là thích đi mạo hiểm khắp nơi, các phân hội của dong binh hiệp hội ở các nơi cũng có thể có trợ giúp giống nhau!”

“Thế thì đăng ký trở thành một dong binh!” Tần Thiên nghe thiếu nữ giải thích xong, đáp ứng là muốn trở thành một dong binh. Từ trong lời của thiếu nữ, có thể thấy rằng, thân phận của dong binh có thể kiếm được tiền. Tới được những địa phương lạ, còn có thể nhận được giúp đỡ. Đây chính là điều mà Tần Thiên muốn nhất. Tần Thiên dùng y thuật của hần thì cũng có thể kiếm tiền, nói không chừng sẽ là một núi tiền. Nhưng như vậy tung tích của mình sẽ rất nhanh bị bại lộ. Dùng thân phận dong binh làm một cái che đậy thì cũng không tệ!

Tần Thiên đăng ký trở thành một dong binh, nhưng chỉ là dong binh có cấp bậc thấp nhất, cấp E. Thiếu nữ hảo tâm nhắc nhở hần: “Gần đây không biết xảy ra chuyện gì. Rất nhiều người giống như ngài muốn tăng cường thực lực của chính mình, bọn họ đều tiếp nhận nhiệm vụ để tăng cường thực lực. Nhiệm vụ cấp E đã không còn nữa!”

“Vậy thì làm sao đây?” Tần Thiên hỏi.

“Ngài có thể đi tìm bọn họ. Bọn họ và ngài là dong binh cấp E. Bây giờ có rất nhiều người vì để có thể nhận được nhiệm vụ đã thành lập một tổ hợp mạo hiểm. Như vậy mà nói yêu cầu khi tiếp nhận nhiệm vụ cũng sẽ không cần phải cao!” Thiếu nữ chỉ về phía một góc cho Tần Thiên và nói.

Tần Thiên nhìn lại thì thấy có sáu vị thiếu niên, ba nam và ba nữ, đang ngồi ở một góc, hình như là đang nói về cái gì. Tần Thiên quay lại nói với thiếu nữ: “Đa tạ!” Rồi hần đi về phía sáu người kia.

“Chào! Ta gọi là Duy Sâm, là một dong binh cấp E mới vừa ghi danh. Xin hỏi ta có thể gia nhập nhóm của các người không?” Tần Thiên mỉm cười, hỏi sáu vị thiếu niên.

“Chào! Ta gọi là Mễ Thiết Nhĩ, là một ma pháp sư, cũng là đại tỷ của tổ hợp này! Hoan nghênh người gia nhập!” Một thiếu nữ có tên là Mễ Thiết Nhĩ mỉm cười, đứng lên rồi tự giới thiệu, cũng đưa tay ra chào hỏi Tần Thiên.

“Đa tạ các người đã cho phép ta gia nhập!” Tàn Thiên bắt tay của Mễ Thiết Nhĩ, năm thiếu niên còn lại cũng đứng lên đưa tay ra chào hỏi Tàn Thiên.

Sau này trên đại lục cũng trở nên nổi tiếng, trở thành ngẫu tượng của vô số dong binh, mạo hiểm tổ hợp truyền kỳ vĩnh viễn lại giới thiệu qua lại và bắt tay với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Quần Lang

Trên sơn lộ, bảy thiếu niên đang hướng tới mục tiêu của bọn họ. Đi đầu trước hết chính là thiếu nữ thân mặc một bộ trường bào ma pháp, trên tay áo có một viên màu đỏ. Dựa theo trang phục của nàng ta, có thể thấy nàng là một hỏa hệ ma pháp sư. Còn có một thiếu nữ thân mặc một bộ trường bào của mục sư, vẻ mặt có chút thẹn thùng. Ở sau cùng là một thiếu nữ có đôi mắt hơi lớn, thân mặc một bộ y phục của đạo tặc. Mà với một thân y phục màu đen của đạo tặc, làm cho vóc người của nàng ta nổi bật hẳn lên. Trên người ba thiếu nữ xinh đẹp này cũng không có mang theo vật gì nữa, dường như giống đi dạo thì phải. Tuy nhiên những đường mòn gấp ghe trên núi không phải là nơi tốt để đi dạo, huống chi, vẻ mặt của bọn họ rất nghiêm túc.

Bốn thiếu niên theo sát phía sau ba thiếu nữ. Trong đó có ba người với sắc mặt nghiêm túc, chỉ có thiếu niên đi sau cùng có vẻ mặt thoải mái hơn, và điều này cũng thật tương phản với sáu người đi phía trước hắn. Mặc dù vẻ mặt hắn tuy thoải mái, nhưng trên người hắn không hề nhẹ nhàng. Trên người hắn, ngoài trừ bao hành lý của chính hắn, còn có thêm ba bao nữa. Tuy hắn một người vác bốn bao, nhưng hắn không tỏ vẻ phải cố hết sức. Cái người thứ bảy đó chính là Tàn Thiên mới gia nhập tổ mạo hiểm này. Tàn Thiên là người mới gia nhập, cho nên việc nặng nhọc phải dành cho người mới như hắn làm. Ví dụ như là nhiệm vụ vác mấy bao hành lý này, Tàn Thiên phải làm. Mà việc giúp mỹ nữ mang bao hành lý không thoải mái như trong tưởng tượng, nhất là khi đi trên những con đường núi gấp ghe.

“Chúng ta nhận một nhiệm vụ cấp C, vậy cho hỏi đó là nhiệm vụ gì?” Tàn Thiên vừa mới gia nhập nhóm, liền cùng người sáng lập, cũng chính là đại tỷ lãnh đạo, Mễ Thiết Nhĩ, đi tìm tiểu tỷ tiếp đãi, để nhận nhiệm vụ. Nhóm của bọn họ hiện giờ bởi vì có hai ma pháp sư, cho nên được xếp cấp D. Mặc dù có thể nhận nhiệm vụ cấp cao hơn, nhưng cũng lắm chi có thể nhận nhiệm vụ cấp C.

Việc trên đời thường khiến người ta không được như ý. Tiểu tỷ tiếp đãi quay lại nói với Mễ Thiết Nhĩ: “Thật đáng tiếc! Nhiệm vụ cấp C không còn nữa! Nếu ngài muốn tiếp nhận nhiệm vụ, nơi này còn có một nhiệm vụ cấp D!”

“Cái gì? Chỉ còn nhiệm vụ cấp D? Các người làm việc như thế ư!” Mễ Thiết Nhĩ cau mày bắt đầu nói lớn tiếng. Tiểu tỷ tiếp đãi vừa tức giận nhìn Mễ Thiết Nhĩ, vừa cười gượng.

“Ha ha! Ta nghĩ các người chấp nhận nhiệm vụ cấp D này đi! Muốn nhận nhiệm vụ vượt cấp để nhanh chóng thăng cấp cũng không phải dễ dàng như vậy, hay là lưu lại cái mạng nhỏ để từ từ thăng cấp là tốt nhất! Ha ha!” Một đại hán đang uống rượu, chứng kiến bộ dáng của Mễ Thiết Nhĩ, cười lớn rồi nói.

“Đúng vậy! Một tiểu cô nương cũng nên quý trọng cái mạng của người, để còn lập gia đình nữa. Nếu thật sự muốn bỏ cái mạng thật sự quá đáng tiếc!” Một đại hán khác phụ họa nói theo. Và không ít người nghe xong đều gật đầu. Mễ Thiết Nhĩ hung hãn liếc những người này, rồi chỉ đôi lông mày cười càng lớn hơn.

“Vậy nhiệm vụ cấp B còn không?” Mễ Thiết Nhĩ nghe trận cười lớn đó, liền lớn tiếng hỏi. Mọi người lập tức nhìn về hướng của nàng ta. Nàng ta cũng liền liếc những người tên đại hán vừa nói về nàng.

“Xin lỗi! Ngài không thể tiếp nhận nhiệm vụ cấp B!” Tiểu tỷ tiếp đãi vẫn như cũ mỉm cười nói.

“Ta hỏi người có hay không? Có thì ta sẽ tiếp nhận. Ta gặp chuyện gì cũng không tìm người!” Mễ Thiết Nhĩ trừng mắt nói.

“Được rồi! Ở đây có một”

“Chúng ta tiếp nhận!” Mễ Thiết Nhĩ không quản gì, lên tiếng.

“Cái nhiệm vụ này....”

“Ta đã nói là tiếp nhận rồi, không cần phải nói dài dòng nữa!” Mễ Thiết Nhĩ cắt đứt lời nói của tiểu tỷ tiếp đãi. Cô ta không còn cách nào khác là cười bất đắc dĩ, rồi đưa bản nhiệm vụ cho Mễ Thiết Nhĩ. Nàng ta cầm bút, điền tên vào bản nhiệm vụ đó.

Mễ Thiết Nhĩ cẩn thận nhìn lại nhiệm vụ, thì có chút ngây người. Cái nhiệm vụ này chính là đến Dạ Lang cốc, để tiêu diệt đám ma lang chiếm cứ ở đó.

Tiểu tử tiếp đãi lớn tiếng đọc sơ lược nhiệm vụ một lần, khiến cho người ngồi ở trong dong binh đại sảnh nghe được nhiệm vụ ấy, đó chính là một cái nhiệm vụ chín phần chết chắc, thì tất cả ánh mắt đều nhìn về phía bọn họ.

Bọn người Mễ Thiết Nhĩ có thể từ trong những ánh mắt đó cảm nhận được trong đó có sự kính nể, kinh ngạc cùng lo lắng, mà nhiều hơn cả là sự nhạo báng và khinh thường. Mễ Thiết Nhĩ biết rằng, vì chính mình tức khí đã tiếp nhận một cái nhiệm vụ đối với bọn họ mà nói là không thể nào hoàn thành. Trong lòng nàng liền hối hận rất nhiều. Nhưng dưới rất nhiều ánh mắt chế nhạo và khinh thường hướng về phía nàng, khiến nàng không thể nhận nhịn, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ này. Bởi vì nếu đã tiếp nhận nhiệm vụ rồi lại từ chối, thì đó là một việc rất dọa người, cả đời sẽ bị sỉ nhục. Người trong đại sảnh nhìn bọn họ rời khỏi, không khỏi lắc đầu. Không biết được bảy thiếu niên này có thể trở về hay không nữa. Có người còn thở dài một hơi.

“Mễ Thiết Nhĩ tỷ tỷ, chúng ta thật sự phải đến Dạ Lang Cốc ư?” Hi Lý Á, một mục sư, vẻ mặt lo lắng hỏi Mễ Thiết Nhĩ.

“Việc này cũng đều do ta. Nếu ta nhất thời không nhận được sự chế nhạo của người khác, cũng sẽ không nhận cái nhiệm vụ này! Ta cho dù phải chết cũng không làm liên lụy đến các người, ài!” Mễ Thiết Nhĩ bất đắc dĩ cười một cái và trả lời.

“Mễ Thiết Nhĩ tỷ tỷ, chúng ta là một nhóm, chúng ta phải cùng tiến cùng lui!” Chiến sĩ Thụy Khắc vốc người trắng kiện, trầm giọng nói.

“Đa tạ các người! Hy vọng chúng ta có thể thuận lợi trở về là được. Như vậy mà nói, trong lòng của ta cảm thấy tốt hơn!” Mễ Thiết Nhĩ lo lắng không ngớt, nói. Nàng ta cũng không biết được, trong số những người này, còn có bao nhiêu người còn sống trở về. Nàng ta chỉ hy vọng trên thế giới này sự hối hận thật có thể bán được. Tàn Thiên đi một mình ở phía sau. Đối với việc tiêu diệt ma lang, thì hẳn một điểm cũng không lo. Trong bảy người, bình tĩnh nhất cũng chỉ có hắn.

Dạ Lang cốc đã xuất hiện ở xa xa trước mắt bọn họ. Địa điểm mục tiêu của bọn họ cũng đến rồi. Trừ Tàn Thiên ra, tâm của sáu người còn lại cũng từ từ trầm xuống, bởi vì khi đến được Dạ Lang cốc, thì cũng tượng trưng cho vận mệnh của bọn họ không hề được bọn họ nắm giữ, mà là do một đám ma lang nắm giữ. Dựa theo quy định của nhiệm vụ, bọn họ bảy người phải ở tại Dạ Lang cốc một ngày một đêm mới được rời khỏi. Sự an toàn trong khoảng thời gian đó đều chỉ do chính bọn họ tự lo.

Mễ Thiết Nhĩ tìm một cái địa phương theo mình là rất an toàn, rồi cho mọi người ngồi xuống. Tàn Thiên quan sát bốn phía. Dùng ánh mắt của anh, thấy được nơi này thoạt nhìn rất an toàn, bốn phía đều được núi đá bao vây, chỉ có một đường ra, nhưng lại không có đường rút về sau. Nếu thật sự đám ma lang này bao vây, thì mọi người đều không có cách nào chạy trốn được. Tàn Thiên phát hiện cách nơi này không xa, có một nơi còn an toàn hơn nơi này. Mặc dù ở phía trước là một khoảng trống trải, nhưng còn có một lỗ hổng nữa. Nếu dùng từ chính xác hơn, thì đó là nơi rất có lợi cho việc rút khỏi từ phía sau. Còn nếu không được, thì Tàn Thiên sẽ ở nơi đó bày ra cấm chế cũng có thể ngăn cản được một lúc. Như vậy sẽ có được một khoảng thời gian nhất định để chạy trốn. Mễ Thiết Nhĩ chọn lựa nơi có phòng ngự an toàn cũng không sai, nhưng lại phong bế quá mức. Nếu nói rằng, bọn ma lang bao vây lại, trừ có chết ra, cũng không có khả năng thứ hai. Đây là sự khác nhau giữ người chưa có kinh nghiệm và một cao thủ giang hồ, rất khó để có thể giải thích rõ ràng.

“Ta nghĩ rằng bên đó so với ở đây tốt hơn một chút. Chúng ta chuyển qua bên đó đi, được không?” Tàn Thiên chỉ vào nơi mà mình cho là an toàn, rồi lấy khẩu khí thương lượng với Mễ Thiết Nhĩ.

“Tại sao? Nơi này không được ư?” Mễ Thiết Nhĩ có một chút không hiểu, liền hỏi. Sáu người còn lại cũng nhìn về phía Tàn Thiên. Trong lòng của bọn họ, Mễ Thiết Nhĩ là đại tỷ đứng đầu, còn Tàn Thiên bất quá chỉ là một người mới gia nhập mà thôi.

“Không cần hỏi tại sao? Người tin ta là được!” Tàn Thiên dùng ánh mắt tự tin và trả lời Mễ Thiết Nhĩ.

“Tại sao chúng ta phải chuyển đến đó? Ta sao lại phải tin người?” Mễ Thiết Nhĩ không nghe câu trả lời của Tàn Thiên, vẫn bướng bỉnh hỏi ngược lại. Trong lòng Mễ Thiết Nhĩ, nàng cho rằng nàng ở đây mới là đại tỷ đứng đầu của mọi người, lời nói của nàng luôn luôn chính xác. Tàn Thiên bất quá chỉ là người mới gia nhập mà thôi.

Tàn Thiên có ánh mắt hơn người cũng có thể cảm thấy được ý tứ trong lời nói của Mễ Thiết Nhĩ. Hắn chỉ cười nhẹ một cái, rồi rời khỏi nơi mà nàng ta vừa chọn lựa. Tàn Thiên tiến hành lập ra thật nhiều cấm chế tại bên ngoài nơi mà hắn cho rằng an toàn. Nếu mình đã nói, nhưng Mễ Thiết Nhĩ bọn họ lại không nghe, vậy dựa vào khả năng của mình, nghĩ ra biện pháp bảo cứu. Mễ Thiết Nhĩ bọn họ nhìn thấy Tàn Thiên ở đây thỉnh thoảng huy động tay vài cái, nhưng thật không biết rõ hắn đang làm cái gì. Một nghi vấn thật lớn xuất hiện trong lòng của mỗi người.

Ánh trăng từ từ lộ dạng. Từ xa xa của Dạ Lang cốc truyền đến một trận sỏi tru lúc có lúc không. Tinh thần của mọi người đang căng thẳng. Một trận tiếng bước chân lung tung hướng về phía nơi này. Mọi người trộm ngẩng đầu lên để nhìn, tim đập mạnh hơn, máu chảy trong vòng tuần hoàn cũng nhanh hơn, trong lòng bàn tay là mồ hôi lạnh. Một đám ma lang số lượng rất nhiều xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ. Đám ma lang này đứng lung tung ở đây đất trống phía trước bọn họ. Chúng ngẩng đầu lên hướng về phía ánh trăng, rồi phát ra những tiếng sỏi tru. Điều này cũng đã khiến mọi người sợ hãi.

Ông trời thường hay trêu người. Vốn bọn người Tàn Thiên đang ở đầu gió, nếu chỉ cần bọn họ không có cử động lớn gì, buổi tối hôm nay có thể bình an trôi qua. Đột nhiên gió đổi chiều, bọn người Tàn Thiên từ ở đầu gió trở thành ở cuối gió. Bầy gió cũng bắt đầu rục rịch từ từ đến nơi mà bọn người Tàn Thiên đang ẩn nấp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 28: Sát Phá Lang

Đám ma lang từ từ tới gần nơi bọn người Tần Thiên ẩn thân. Tiếng bước chân có điểm giống như từ thần cứ đập vào tim của mỗi người. Những tiếng gầm gừ nhẹ lại giống như tiếng gọi của từ thần, khiến tim của mỗi người đập nhanh hơn bình thường vài nhịp, cả tóc gáy cũng dựng đứng lên. Mễ Thiết Nhĩ bọn họ cho tới bây giờ chưa từng gặp qua phải chuyện này, chẳng biết phải làm sao nữa. Sự sợ hãi đã nắm chặt tim của bọn họ, ngăn cản hết khí lực trên người của bọn họ, làm cho thần kinh của bọn họ không thể minh mẫn. Chỉ có Tần Thiên nhìn bấy sáo, con mắt giắt giắt. Đêm nay có thể bình an qua khỏi hay không, vẫn là một ẩn số.

“Các người làm gì vậy? Mau nhanh!” Tần Thiên lớn tiếng gọi. Mặc dù hắn là người mới gia nhập cũng không có được tín nhiệm của mọi người, nhưng thanh âm của hắn đã khiến cho mọi người từ trong sợ hãi tỉnh táo lại. Vừa mới khỏi phục được một ít, bọn họ không người nào còn so đo là Tần Thiên chỉ là một người mới gia nhập.

Bọn người Mễ Thiết Nhĩ lập tức đứng ngay lỗ hồng thành lập đội hình chiến đấu. Tái Đặc và Tập Lợi hai người chiến sĩ về mặt kiên nghị đứng trước đội ngũ. Chỉ là tay cầm vũ khí của hai người có chút run nhẹ. Mễ Thiết Nhĩ và Lạc Khắc hai người đứng sau hai chiến sĩ, miệng bắt đầu niệm chú ngữ. Ma pháp nguyên tố bắt đầu xuất hiện quanh người bọn họ. Hi Lý Á đứng ở sau cùng, một đạo thánh khiết màu trắng hiện ra trên người nàng. Từ tay của nàng phóng ra vài đạo màu trắng lên người của Tái Đặc, Tập Lợi, Mễ Thiết Nhĩ và Lạc Khắc. Đây chính là gia trì ma pháp thuộc quang hệ ma pháp. Còn Lan Na thì cầm chắc thanh đoản kiếm đứng bên cạnh ba vị ma pháp sư, chuẩn bị tùy thời ứng phó với những công kích lên ma pháp sư. Chỉ có Tần Thiên đứng ở một bên nhìn đám ma lang tới càng gần. Hắn trở thành người nhàn hạ không có việc gì làm.

Ma lang đột nhiên dừng cước bộ lại, hết thảy đều trở nên yên tĩnh. Nhưng không khí càng ngày càng áp lực, Một trận phạm âm giống như chú ngữ vang lên. Ngay trong đám ma lang một bức tường lửa cao được dựng lại. Vài ngọn gió rít gào bay hướng về phía đám ma lang. Đám ma lang cũng không cam lòng ở thế yếu, liền dùng hỏa cầu và thủy tiễn. Điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao tiêu diệt ma lang lại là nhiệm vụ cấp B. Một đám ác lang đã đủ khiến người khác phải sợ hãi rồi, hơn nữa đám ma lang này cũng biết ma pháp, vậy càng khiến người khác sợ hãi thêm. Nếu ma lực của ma lang không phải cường đại, nói không chừng vương giả trên đại lục này nhất định sẽ là ma lang mà không phải con người rồi.

Hai tiếng vang một trước một sau vang lên thật lớn. Trong đám ma lang phát ra một trận tiếng la thảm, Đội hình dày đặc của đám ma cũng đã có một khoảng trống lớn. Còn bọn người Tần Thiên thì cũng không tốt gì. Ma pháp của ma lang đánh tới phía trước mặt bọn họ, nếu không phải vì nhanh nhanh chóng nằm xuống, và phía trước lại có núi đá ngăn cản ma pháp, chỉ sợ rằng sẽ bị chết thảm thương trong vòng ma pháp này. Bọn người Tần Thiên bảo vệ được tính mạng, nhưng cũng phải trả một giá, khuôn mặt đã trở nên dơ bẩn.

“Mẹ kiếp! Ma pháp nhiều quá. Nếu một lần nữa đến, chúng ta thật sự xong đời!” Tái Đặc, vừa nhổ cái từ trong miệng ra, vừa than.

Không ai đáp lại lời của gã. Bởi vì bọn họ đã phát hiện ra, núi đá vốn che chắn phía trước bọn họ đã bị ma pháp của ma lang phá hết. Thân hình bọn họ cũng bại lộ trong mắt đám ma lang. Mà càng khiến bọn họ lo lắng hơn, chính là nơi này từ một nơi phòng thủ rất tốt, bây giờ đã biến thành một nơi mà ma lang có thể tùy thời tấn công, ngay cả đường lui cũng không có. Mọi người đều nhìn về phía Tần Thiên. Mễ Thiết Nhĩ biết rõ ý tứ của mọi người khi nhìn về phía Tần Thiên, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Ma lang mặc dù vừa rồi trong lúc đối kháng ma pháp có tổn thất, nhưng với ưu thế của số lượng cũng không để ý đến. Một tiếng hô, đám ma lang như thủy triều phóng đến. Bọn người Mễ Thiết Nhĩ vội vàng đứng thành đội hình, chuẩn bị nghênh đón tiến công của ma lang. Làm một đại tỷ đứng đầu, Mễ Thiết Nhĩ càng cảm giác được trong lòng là một nỗi vô lực. Bọn họ thấy hoa mắt, Tần Thiên chỉ một mình đã xông ra ngoài.

Tần Thiên thấy đám ma lang thế tiến hung mãnh, không thể làm gì khác hơn là một mình xông ra ngoài, đơn giản tại trong đám ma lang phóng ra vài đạo cấm chế, rồi bay nhanh trở về, và từ trong ngực lấy ra mấy viên được hoàn, nói: “Các người mỗi người ngậm một viên trong miệng!” Mễ Thiết Nhĩ bọn họ có chút nghi hoặc nhìn Tần Thiên, không biết hắn đưa được hoàn để làm cái gì, hơn nữa hắn cũng là mới vừa gia nhập, không khỏi đều chần chờ không quyết.

“Các người đã không còn lựa chọn nào khác! Nếu không muốn chết, thì phải làm theo lời của ta. Còn nếu muốn chết thì không cần nghe lời của ta!” Tần Thiên trên người tản ra một loại khí thế bức nhân, khiến bọn người Mễ Thiết Nhĩ không khỏi cứng đờ.

“Chỉ cần ngậm, ngàn vạn lần đừng nuốt!” Tần Thiên nhìn bọn người Mễ Thiết Nhĩ có chút chần chờ đưa được hoàn vào trong miệng, liền dặn dò. Bây giờ đã không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, tạm thời chỉ có nghe lời Tần Thiên một lúc. Trong lòng bọn họ cũng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Tần Thiên.

Ma lang phóng tới nơi đặt cấm chế của Tần Thiên, thân thể mạnh mẽ liền mềm nhũn nằm phục xuống đất. Đám ma lang phía sau không kịp ngừng cước bộ, dẫm nát những con ma lang ngã xuống phía trước vì bị trúng cấm chế. Giống như một dây truyền, thấy ma lang ngã xuống phía trước, đám ma lang phía sau cũng bất thành linh hồn loạn. Cảnh tượng xuất hiện trước mắt chính là cảnh mà cho tới bây giờ bọn họ từng chứng kiến qua. Chỉ là, tình hình hôm nay không phải là thời gian tốt để thưởng thức.

“Chạy mau! Đến chỗ kia!” Tần Thiên quan sát đám ma lang bởi vì cấm chế của mình tạm thời xảy ra hỗn loạn, đúng là một thời cơ tốt để chạy khỏi nơi này, liền chỉ vào nơi mà ban ngày hắn đã bày ra cấm chế, kêu lên. Bọn người Mễ Thiết Nhĩ theo Tần Thiên chạy ra ngoài, chỉ có Hi Lý Á thì quá chậm. Tốc độ của một mục sư đích xác không thể nhanh được. Tần Thiên xoay người đưa tay nắm lấy Hi Lý Á với tốc độ chậm chạp, cùng chạy tới nơi đã bày bố cấm chế trùng trùng điệp điệp.

Tần Thiên dẫn theo một người chạy về phía trước. Hi Lý Á thật không thể theo kịp tốc độ của hắn, không thể làm gì khác hơn là tựa vào khuỷu tay của hắn, tùy ý để hắn dẫn về phía trước. Bảy người chạy xuyên qua đám ma lang hung hiểm đang nằm trên đất. Rốt cuộc trước khi đám ma lang pháp được cấm chế đơn giản của Tần Thiên, đã đến được nơi hắn bày bố cấm chế trùng điệp. Cả người đều ngồi xuống thở hổn hển.

Lúc vài người vẫn còn chưa hết bàng hoàng, ma lang đã đuổi theo. Bọn người Mễ Thiết Nhĩ trong miệng ngâm được hoàn của Tần Thiên thuận lợi chạy đến đây. Nhưng đám ma lang đuổi theo thì không có may mắn như vậy. Chúng nó gặp phải cấm chế của Tần Thiên. Một màn kịch lúc này lại diễn ra trước mắt bọn họ, chỉ có điều không giống, chính là đám ma lang ngã xuống, thân thể lại co quắp một trận. Mọi người đều nhìn về phía Tần Thiên. Hắn cũng chỉ khẽ cười, nhưng không nói gì.

“Các ngươi có thể đánh ma lang ngã xuống đất không? Tần Thiên hỏi ma pháp sư Mễ Thiết Nhĩ và Lạc Khắc.

“Ta chỉ là một hòa hệ ma pháp sư. Còn Lạc Khắc là phong hệ ma pháp sư. Tất nhiên là có thể!” Mễ Thiết Nhĩ nhìn Lạc Khắc rồi trả lời.

“Ta dùng lối xoáy là được!” Lạc Khắc suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Được! Các ngươi, một người dùng hòa hệ ma pháp công kích ma lang, còn người khác thì thổi đám ma lang trúng cấm chế nằm trên mặt đất. Nếu không, thì bọn chúng sẽ chất đầy ở đây, chúng ta sẽ có nguy hiểm!” Tần Thiên vừa cười vừa nói.

Trong lúc nhất thời, trong mắt mọi người xuất hiện một tràng cảnh vừa kỳ quái vừa trắng lẹ. Chỉ thấy lối xoáy thỉnh thoảng thổi đám ma lang, khiến chúng bay đầy trời, còn hòa cầu, hòa tường đôi lúc xuất hiện trong đám ma lang. Tiếng la thảm trộn lẫn trong không khí, gây ra một vị khó chịu. Đám ma lang không làm gì được, cứ xông lên, rồi không biết chuyện gì xảy ra, ngã trên mặt đất. Còn khi chúng muốn lùi về phía sau, hai ma pháp sư ghé tòm kia phát ra từ trong tay một chuỗi ma pháp. Giống như lúc gặt lúa, thu hoạch tánh mạng của chúng. Thật là tiến thoái lưỡng nan!

Bên ngoài mặc dù không ít ma lang, nhưng không có một con có thể tiến vào. Tần Thiên bọn họ năm người lại ngồi tại chỗ nhìn Mễ Thiết Nhĩ và Lạc Khắc dùng ma pháp công kích ma lang. Hi Lý Á và Lan Na lúc rảnh rỗi ở nơi đây nhỏ giọng nói cái gì. Đối với Mễ Thiết Nhĩ và Lạc Khắc mà nói, tiêu hao ma lực mặc dù hơi mệt, nhưng có cấm chế của Tần Thiên che ở phía trước, không cần lo lắng ma lang sẽ xông lên, như vậy không có cố kỵ phóng ra ma pháp cảm giác thật thoải mái.

Mễ Thiết Nhĩ và Lạc Khắc cùng nhau dụng ma pháp đánh vào đám ma lang, một mỗi liên nghi ngại một hồi, khôi phục một ít ma lực. Chờ ma lang trước mặt chất thành đồng, một cái long quyền phong phóng ra quét sạch tất cả. Khiến cho Tần Thiên có chút dở khóc dở cười chính là Hi Lý Á và Lan Na tự nhiên ở đây mà ngủ. Tần Thiên nhìn hai tiểu nữ sinh này không khỏi lắc đầu.

Mặt trời chậm rãi mọc lên, ma lang tổn thất thảm trọng bắt đầu lui về sau, lưu lại thi thể ma lang đầy đất. Không có cố kỵ phóng ra ma pháp cảm giác thật thoải mái, nhưng mà tiêu hao ma lực cũng rất mệt. Mễ Thiết Nhĩ và Lạc Khắc uể oải thở hổn hển ngồi xuống đất.

Tái Đặc bọn họ giật mình nhìn vô số thi thể của ma lang. Bọn họ thật sự không tin hết thảy là sự thật. Bọn họ chỉ cảm thấy tất cả giống như trong mộng. Chỉ có Tần Thiên mỉm cười nhìn hết thảy trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Độc Đấu Lang Vương

Trong sơn cốc chung quanh toàn là thi thể của ma lang. Trải qua ma pháp tẩy lễ, trên mặt đất còn dư lại những đám khói nhỏ. Trừ Mễ Thiết Nhĩ, mọi người đều nhìn Tần Thiên, trong ánh mắt tràn đầy sự sùng bái, không có người nào để ý đến đại tỷ đầu lĩnh đang buồn bực ở bên cạnh. Ánh mắt của bọn họ, Mễ Thiết Nhĩ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

Mễ Thiết Nhĩ ngồi ở một bên, miệng không ngừng lẩm bẩm, trên trán xuất hiện vài nếp gấp, sắc mặt tái xanh thật sự khó coi. Mễ Thiết Nhĩ trong lòng nổi lên một loại cảm giác mất mát. Cho tới bây giờ, đều là đồng bọn do nàng chỉ huy, đều do nàng quyết định, nếu không phải vì sự háo thắng của chính mình, cũng sẽ không nhận cái nhiệm vụ không thể nào hoàn thành này được. Lần này nếu không có Tần Thiên mà nói, chỉ sợ là vài người ở đây không có được bao nhiêu người còn sống cho đến bây giờ. Chỉ là bây giờ Tần Thiên đã đoạt đi địa vị của mình trong lòng của đồng bọn rồi, ít nhiều gì cũng có chút không thoải mái.

“Ma lang nếu đã bị tiêu diệt hết rồi, chúng ta nên rời khỏi đây!” Biểu hiện của Mễ Thiết Nhĩ, Tần Thiên có thể nhìn thấy. Lấy ánh mắt của hắn, hắn có thể nhìn ra ý nghĩ trong lòng của nàng. Tần Thiên cũng vì thế mà để cho nàng một cố dễ xuống thang.

“Không! Ta còn muốn vào bên trong xem một chút! Nói không chừng bên trong còn có đồ vật tốt gì nữa!” Mễ Thiết Nhĩ không linh tình mà lên tiếng.

Dù sao Mễ Thiết Nhĩ là đại tỷ đầu lĩnh của nhóm, đối với lời của nàng thì người ở đây phải nghe theo. Nếu nàng muốn vào xem một chút, như vậy thì tiến

vào! Xem ra Tàn Thiên trong lòng bọn họ đã có chút địa vị, nhưng vẫn còn chưa làm dao động được vị trí đại tỷ đầu lĩnh của Mễ Thiết Nhĩ.

Bảy người lập tức hình thành đội hình chiến đấu cẩn thận bước vào trong Dạ Lang cốc. Dọc theo đường đi, bọn họ rất hiếm khi bắt gặp được bóng dáng của ma lang, mà chỉ là hai ba con tiểu miêu, vừa nhìn thấy bọn họ đã chạy trốn mất tiêu. Không chỉ người mới có sợ hãi, cả ma lang cũng biết sợ. Trận chiến buổi tối hôm qua thật sự đã hù dọa đám ma lang. Hết thấy đều thuận lợi như vậy, rất nhanh bọn họ phía trước huyết động do núi đá tạo thành. Nơi này hẳn tất nhiên là ổ của đám ma lang.

Bọn người Tàn Thiên tiến vào trong cái huyết động lớn nhất. Bởi vì ánh sáng mặt trời không thể chiếu vào đây, nên trong động rất tối. Huống chi ma lang đâu phải người, đâu cần đèn đóm gì. Bảy người cẩn thận tiến về phía trước, ước chừng nửa thời gian ăn cơm, đã đến được nơi cuối của thạch động. Tại nơi cuối thạch động có một vật gì phát ra một trận ánh sáng màu trắng chói mắt. Tàn Thiên vận khởi mục lực để nhìn. Hẳn phát hiện vật sáng đó giống như một cái trứng, mà không biết là trứng gì. Bọn người Mễ Thiết Nhĩ không có ánh mắt lợi hại như Tàn Thiên, trong mắt của bọn họ chỉ là một vật thể mờ hồ phát sáng mà thôi.

Trong động là một sự tĩnh lặng không thể tả, chỉ là Tàn Thiên có một loại cảm giác không nói nên lời. Một loại cảm giác được sự nguy hiểm mà chỉ có người đã từng trải qua đao kiếm mới có được. Tàn Thiên đưa mắt nhìn bốn phía. Bởi vì ánh sáng không đủ, nên không thể nhìn được rõ, chỉ là cảm giác được một tiếng hít thở. Tàn Thiên lập tức cảnh giác.

Một cái bóng đen thật lớn mang theo mùi của gió thổi tới. Tàn Thiên phóng ra hai mũi ám khí, quay lại một tay đẩy Hi Lý Á ở phía sau cùng ra khỏi. Cái bóng đen kia phóng vào không khí, miệng thở phì phò nhìn Tàn Thiên với ánh mắt hung ác.

Mọi người đều bị hoảng sợ bởi sự xuất hiện của bóng đen đó. Mà bóng đen đó kích cỡ so với ma lang còn lớn hơn – Ma lang vương.

Ma lang vương dùng hai móng trước sắt nhọn cào sạt mặt đất, dựng thân thể lên, miệng mở to ra, phát ra một mùi khó ngửi cùng từng giọt nước miếng chảy xuống đất. Cặp mắt hung ác to bằng chuông đồng nhìn Tàn Thiên đứng cách nó không xa. Ánh mắt đó hận như thể muốn đem hán nuốt vào trong bụng. Bởi vì trên nó vẫn còn dính ám khí mà hán vừa mới phóng ra. Trên ám khí của Tàn Thiên thường có một ít hóa công tán được hán bôi lên. Ám khí mà hán bắn ra mặc dù chỉ gây thương tích nhỏ cho ma lang vương, nhưng hóa công tán lại theo vòng tuần hoàn của máu tiến vào trong cơ thể nó, tiến vào kinh mạch toàn thân của nó. Ma lang vương phát hiện ma lực mà thường ngày vẫn hãnh diện đột nhiên biến mất. Nó hôm nay chỉ có thể dùng năng lực của thân thể để chiến đấu. Nó biết rõ là, hết thấy đều là do ám khí mà Tàn Thiên vừa rồi phóng lên người nó đã giở trò.

“Duy Sâm chạy mau! Ma lang vương lợi hại nhất chính là công kích ma pháp!” Tái Đặc đứng ở bên cạnh lớn tiếng la lên.

“Không cần sợ hãi! Nó bây giờ không dùng được ma pháp nữa. Một con cạp không có răng sẽ không còn làm người khác sợ nữa! Ha ha!” Tàn Thiên tự tin lên tiếng. Hán từ ánh mắt của ma lang vương nhìn hán đã biết hiệu quả của hóa công tán. Nếu không, hai cái ám khí kia của hán đối với thân hình quá cỡ của ma lang vương mà nói, chỉ là gãi ngứa mà thôi. Ma lang vương cũng không dùng ánh mắt hung ác như vậy nhìn hán.

“Nó lập tức muốn tấn công, các người trước tiên rời khỏi nơi này mau!” Tàn Thiên trầm giọng nói. Mà người khác biết rõ chính mình không thể đối phó với ma lang vương, đều từ từ hướng về phía ngoài lui ra. Lang vương chỉ lạnh lùng nhìn Tàn Thiên, hoàn toàn không có để ý những người còn lại. Chỉ có Mễ Thiết Nhĩ vẫn do dự đứng tại chỗ.

Tàn Thiên nhíu mày nhìn Mễ Thiết Nhĩ, rồi quát lớn: “Người thật muốn đem tánh mạng của mình ra đùa giỡn ư?” Mễ Thiết Nhĩ lúc này mới từ từ rút lui. Tàn Thiên thật không rõ, một nữ hài cổ chấp như thế tại sao lại có thể trở thành một đại tỷ đầu lĩnh của tổ hợp này. Tàn Thiên cũng không có thời gian để suy nghĩ thêm. Một cái lắc mình đã tránh thoát được một cú tấp của lang vương, tay lại phóng tiếp vài mũi ám khí. Trên mấy mũi ám khí đó có tâm mê hồn tán, nhuyễn cốt tán và sanh tử phệ tâm hóa cốt tán, phân lượng đều gấp hai, hy vọng mấy loại độc được đó có thể phát huy hiệu quả.

Lang vương chỉ cảm thấy trên người có chút đau đớn. Nó tự biết chính mình lần nữa trúng ám khí của Tàn Thiên, và càng như phát điên tấn công hán.

Lang vương đuổi theo Tàn Thiên với tốc độ như gió. Mà Tàn Thiên vừa phóng ra ám khí, vừa cùng lang vương du đấu. Tốc độ của lang vương rất nhanh, nhưng khinh công của Tàn Thiên cũng không vừa. Lang vương mỗi cú tấp bằng móng vuốt sắt bén đánh hụt Tàn Thiên, thì đều từ trong miệng phát ra tiếng rống giận, con người đều trở nên đỏ lên. Nếu không phải Tàn Thiên đã dụng hóa công tán trước đó khiến cho ma lực của nó biến mất, chỉ sợ hán không có dễ dàng như hiện giờ. Tàn Thiên một mặt cùng lang vương du đấu, chính là vì muốn máu trong người nó tuần hoàn nhanh hơn, như vậy độc được trên ám khí vừa phóng vào người nó cũng phát tác nhanh hơn.

Bọn người Mễ Thiết Nhĩ cũng không có rời xa, đều đứng nhìn Tàn Thiên đấu cùng lang vương. Trong mắt bọn họ chỉ toàn là hai thân ảnh bay lượn rất nhanh. Sáu người đều há miệng ngơ ngàng. Nếu như là đổi lại bọn họ đấu với lang vương, lấy tốc độ của lang vương, chỉ sợ trong sáu người bọn họ không ai có thể trụ được.

Lúc Tàn Thiên mới vừa gia nhập, bọn họ tưởng hán chỉ là một dong binh rất bình thường mà thôi, thái độ đối với hán cũng bình thường. Tối hôm qua, sự trấn tĩnh của Tàn Thiên ngay trong bảy sói, và những đồ vật thần bí mà người khác không hiểu được, đã làm cho mọi người có thể an toàn vượt qua hiểm nguy. Hiện tại, quan sát Tàn Thiên một mình đấu với lang vương, từ bộ dáng của hán xem ra còn nhiều điểm khác, không thể tưởng tượng được hán là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Tâm lý của Mễ Thiết Nhĩ càng dao động mạnh hơn. Cho tới nay, bởi vì nàng là một ma pháp sư nên người khác cũng nhượng nàng ba phần, và khiến cho nàng trở nên có chấp và bốc đồng. Lần này cũng chính vì tính cách đó của mình, mà tiếp nhận nhiệm vụ này, đem đồng đầu của mình thiếu chút nữa vào đường chết. Nếu không có Tàn Thiên, chỉ sợ mọi người hiện giờ đều nằm trong bụng của ma lang. Một loại cảm giác mất mát chưa từng có hiện ra trong đầu của nàng.

Thời gian từ từ trôi dần, độc được trong cơ thể của lang vương cũng từ từ phát tác. Lang vương chỉ thấy lực lượng của mình ngày càng ít, tốc độ cũng ngày càng chậm. Khiến cho nó cảm thấy ghê tởm chính là vẻ mặt tươi cười nhìn về phía nó, với đôi mắt tràn đầy sự hài hước. Mặc dù trong lòng lang vương hận như thể muốn nuốt Tàn Thiên, nhưng vì tác dụng của độc được, đã khiến cho lòng của nó có dư, nhưng lực thì không đủ. Nó không thể nói, chỉ có thể dùng tiếng gầm gừ để biểu thị sự phẫn nộ trong lòng của nó. Tàn Thiên chứng kiến tốc độ của lang vương ngày càng chậm, thỉnh thoảng nó

còn ngẩng đầu rít một tiếng. Hần thừa dịp lúc đó, vận nội lực, phóng thêm một mũi ám khí từ trong tay về phía cổ họng của lang vương.

Chỉ nghe thấy một âm thanh nhỏ, ám khí phóng đúng vào cổ họng của lang vương, một dòng máu nhỏ từ đó bắn ra trong không trung hình thành một huyết hoa vừa mỹ lệ vừa quý dị. Từ cổ họng của lang vương phát ra một trận rên rỉ vô lực, trong mắt nó toàn là cừ hận và không cam lòng, nó từ từ ngã xuống. Thân thể co quắp lại, tánh mạng cũng đã rời khỏi nó. Tàn Thiên thấy lang vương ngã xuống, liền vung tay phong ra hóa thi phân lên người của lang vương. Chỉ thấy từ trên người nó bốc lên vô số bọt nước. Trong ánh mắt kinh hoàng của bọn người Mễ Thiết Nhĩ, thi thể lang vương từ từ biến mất không còn, chỉ để lại một bãi nước màu vàng đại biểu cho một con lang vương từng tồn tại ở thế giới này. Cái này cũng là bằng chứng duy nhất mà lang vương để lại ở đây.

Trong động chỉ còn lại sự yên lặng, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở trầm trọng. Tàn Thiên nhìn thoáng qua bãi nước màu vàng mà lang vương lưu lại, rồi tự mình đi đến gần quả trứng phát sáng nọ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ly Đội (Rời Đội)

Tàn Thiên đi tới nơi quả trứng đang phát sáng kia, đưa tay sờ thử một chút. Lớp vỏ trứng rất bóng loáng, tản mát một loại cảm giác ấm áp. Hần còn có thể cảm giác được rõ ràng, bên trong có tánh mạng đang khẽ động đậy. Không biết quả trứng này là trứng gì. Tàn Thiên thấy nó to bằng nắm tay, rồi suy nghĩ.

“Trời! Đây cũng có một viên long đàn (trứng rồng). Long đàn sao lại xuất hiện ở đây cơ chứ?” Lạc Khắc nhìn thấy quả trứng mà Tàn Thiên đang sờ soạng, liền hét lớn tiếng.

Nguyên lai đây là long đàn. Tàn Thiên cầm quả trứng cẩn thận lên tay, rồi quan sát kỹ, trong lòng cũng có điều khó hiểu, Rồng cũng sinh ra trứng ư? Đây chính là cho tới bây giờ chưa từng nghe ai nói qua đó! Không biết làm cách nào mới có thể ấp quả trứng này nở ra. Khi nó nở ra, không biết con rồng này có thể lướt mây vượt mưa hay không! Cũng may là Tàn Thiên không có lên tiếng, nếu không mọi người sẽ ngắt đi bởi lời này của hắn.

Những người còn lại nghe được lời của Lạc Khắc, đây là một long đàn, liền tiến tới. Trong ánh mắt của mọi người đều tràn ngập sự tò mò và nỗi khát vọng, mà ánh mắt của Tái Đặc và Tật Lợi là cuồng nhiệt nhất. Rồng ở cái thế giới này đích thị là một tượng trưng cho lực lượng cường đại. Trong chiến sĩ, long kỵ sĩ rất hiếm thấy, chính là một trong một vạn người. Bây giờ lại xuất hiện một long đàn. Nếu trong bọn họ có người lấy được long đàn này, vậy sẽ có hy vọng trở thành long kỵ sĩ rồi. Tái Đặc và Tật Lợi đều rõ ràng, lúc này là toàn nhờ có Tàn Thiên, nếu không bọn hắn chỉ sợ rằng không biết còn có người nào có thể sống sót không nữa. Vậy người có tư cách nhất cũng chỉ có Tàn Thiên mà thôi. Tất cả đều đem ánh mắt nhìn về phía đại tỷ Mễ Thiết Nhĩ.

Mễ Thiết Nhĩ nhìn thấy ánh mắt của đồng bọn, tâm lý cũng chán trù. Trong lòng này cũng rất muốn có được long đàn đó. Nhưng Tàn Thiên lần này là người có công lao lớn nhất, long đàn cũng là do hắn tự có được. Mễ Thiết Nhĩ mặc dù tính tình hơi cổ chấp và tùy hứng, nhưng sự thật nàng cũng biết đạo lý. Mễ Thiết Nhĩ do dự hồi lâu, rồi nhỏ giọng lên tiếng: “Nhiệm vụ lần này, Tàn Thiên xuất nhiều lực nhất, công lao cũng lớn nhất. Vậy quả long đàn ấy cũng phải là của Tàn Thiên!” Mễ Thiết Nhĩ nói xong những lời này, nàng liền cảm giác muốn bỏ đi.

Tái Đặc và Tật Lợi nhìn long đàn trong tay của Tàn Thiên. Ánh mắt hâm mộ của hai người bọn họ, cho dù là người mù cũng thấy được. Hi Lý Á và Lan Na về mặt thì không có gì, còn về mặt của Lạc Khắc thì lạnh lùng. Nhưng mà mọi người nhìn lại đại tỷ Mễ Thước Nhĩ, nàng mặc dù nói long đàn là của Tàn Thiên, tuy vậy mặt nàng lộ vẻ tiếc nuối không ai không nhìn ra được. Mọi người thấy nàng không có làm gì, cũng không có đi lên chúc mừng Tàn Thiên một tiếng. Tàn Thiên nhìn rõ hết thấy mọi việc. Hắn rõ ràng biết rằng hắn mặc dù gia nhập nhóm này, cũng không có biểu hiện năng lực của hắn. Nhưng những người này đều không xem hắn thật sự một đồng bọn. Nếu không, lúc hắn và lang vương đấu nhau, mọi người cũng không phải là đứng một bên lãnh nhận bằng quan. Nếu thực sự xem hắn là người của mình, vậy khi Tàn Thiên được long đàn, bọn họ cũng vì Tàn Thiên mà vui vẻ, mà không phải vói vẻ mặt hiện giờ hắn chứng kiến được.

Tàn Thiên trong tâm không khỏi lắc đầu vài lần, thầm nghĩ: ‘Nếu như là ở lại chỗ này nữa cũng không có ý nghĩ gì. Vậy cũng là lúc rời khỏi bọn họ, để tự do tự tại như trước kia thôi.’

Qua hồi lâu, Mễ Thiết Nhĩ mới nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi!” Bấy người liền rời khỏi cốc Dạ Lang, dọc theo đường đi không ai nói một câu nào, chỉ một đoạn đường yên lặng.

Trong ánh mắt kinh dị của mọi người, nhóm bảy người Mễ Thiết Nhĩ về tới dong binh hiệp hội. Mọi người đều đánh giá cẩn thận bảy người bọn họ. Vốn họ cho rằng bảy thanh niên này không ai có thể trở về, cho dù trở về cũng phải ít đi vài người, hoặc là có người mất tay hay chân gì đó. Nhưng mà bảy người lại xuất hiện hoàn toàn không có bộ dáng bị thương trước mặt bọn họ, chỉ là sắc mặt mọi của bảy người hơi trầm một chút.

Tất cả nhìn bảy dong binh Mễ Thiết Nhĩ trong lòng cảm thấy kỳ quái. Hoàn thành một cái nhiệm vụ không thể làm được, là một việc khiến người ta vui

mừng và tự hào cỡ nào! Bảy người bọn họ tại sao lại với về mặt kỳ quá như thế. Mọi người đều thầm đoán chuyện gì đã xảy ra.

Mễ Thiết Nhĩ đi tới phục vụ tiểu tử, giao nộp nhiệm vụ, chỉ là trên mặt nàng không có sự vui vẻ khi hoàn thành nhiệm vụ.

“Chúc mừng ngài! Bởi vì ngài hoàn thành được nhiệm vụ cấp B, tổ hợp của ngài được thăng lên cấp C rồi!” Phục vụ tiểu tử mỉm cười thông báo với Mễ Thiết Nhĩ.

“Ồ! Vậy à?” Mễ Thiết Nhĩ hoàn toàn không để ý phục vụ tiểu tử nói gì. Trong lòng nàng rõ ràng là, nếu không có Tàn Thiên lần này, chỉ sợ rằng bọn họ không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này, nói không chừng cũng không ai có thể về được.

“Xin ngài điền vào đây một cái, vậy tổ hợp của ngài đã có thể thăng cấp!” Phục vụ tiểu tử mỉm cười đưa tờ giấy cho Mễ Thiết Nhĩ, nàng có vẻ hơi mất hồn nhận lấy rồi điền tên mình vào.

Phục vụ tiểu tử thu hồi tờ giấy, rồi đưa cho nàng huy chương cấp C tổ hợp. Nhìn huy chương trong tay, Mễ Thiết Nhĩ mới lộ ra một nụ cười. Tâm vốn đang buồn giờ có một chút việc vui, Mễ Thiết Nhĩ về mặt vui vẻ đi tới nơi Tàn Thiên bọn họ đang ngồi. Đưa huy chương trong tay ra, mọi người còn lại đều lớn tiếng hoan hô. Đám đông binh còn ngồi trong đại sảnh uống rượu cũng đồng loạt vỗ tay cổ vũ. Đối với tiếng vỗ tay của mọi người, trừ Tàn Thiên ra, ai cũng nhận lấy, nhưng trong lòng có một sự xấu hổ không nói được, còn Tàn Thiên thì về mặt lạnh lùng ngồi chỗ kia.

Một quả long đàn đưa đến trước mặt Mễ Thiết Nhĩ, mọi người đều ngác nhìn về phía Tàn Thiên.

“Ngươi đây là ý gì?” Mễ Thiết Nhĩ nhìn hấn rồi trầm giọng hỏi.

“Ngươi là đại tỷ, quả long đàn này tất nhiên là của ngươi rồi.” Tàn Thiên mỉm cười trả lời nàng. Hấn cũng khiến cho năm người còn lại ngỡ ngàng. Long đàn là vật không thể cần, có thể lấy được long đàn, là việc may mắn nhất, có ai lại đem long đàn tặng cho người khác? Trừ phi. ...

“Nếu long đàn cho ngươi, thì chính là thuộc về ngươi.” Mễ Thiết Nhĩ nhẹ giọng nói.

“Ngươi cũng nói thuộc về ta, ta đây cũng có quyền đem nó tặng cho người khác. Ta lấy nó tặng cho ngươi, chắc không có vấn đề gì chứ.” Tàn Thiên vẫn như cũ mỉm cười. Kỳ thật người khác thầm cho rằng hấn có ý đối với đại tỷ này. Ngay cả Mễ Thiết Nhĩ cũng đỏ mặt.

Tàn Thiên nhìn sắc mặt mọi người biết bọn họ ai cũng đã hiểu sai ý rồi, trong lòng thầm cười một trận, quay lại nói tiếp với mọi người: “Ta nghĩ là ta cũng phải đi rồi. Ta sẽ nhớ rõ kinh nghiệm kinh tâm động phách đêm đó của chúng ta!”

“Ngươi sao lại phải đi?” Mễ Thiết Nhĩ sáu người bọn họ đồng thanh hỏi.

“Khi muốn đi, thì không có lý do.” Tàn Thiên trả lời, rồi xoay người hướng cửa lớn đi.

“Chúng ta có thể gặp lại không?” Hi Lý Á luôn mặc cỡ lên tiếng hỏi.

“Nếu có duyên, chúng ta có thể gặp lại.” Tàn Thiên nói xong, liền rời khỏi dong binh hiệp hội, chỉ để lại sáu người ngơ ngác nhìn bóng lưng Tàn Thiên rời đi. Long đàn đặt trên bàn cũng bởi vì Tàn Thiê rời khỏi mà phát ra một đạo ánh sáng yếu ớt không ai phát hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Dị Loại Ma Pháp Sư.

Ánh nắng len qua những nhánh cây chiếu xuống mặt đất, tạo nên một bóng toàn màu xanh của lá.

Trong rừng, có một thiếu niên đang chậm rãi đi về phía trước, còn cẩn thận tìm kiếm cái gì đó. Thịnh thoảng hấn cúi người xuống, đào một rễ cây ơ trong đám cỏ xanh, giống như những lá cỏ bình thường. Hải lòng rồi quan sát thêm, cái mũi ngửi xong, rồi lấy tay đưa nó vào giỏ tre sau lưng.

Từ lần trước rời khỏi nhóm người Mễ Thiết Nhĩ, Tàn Thiên quyết định một mình đi vào trong rừng tìm kiếm tài lại làm thuốc. Thu hoạch của mấy ngày nay không tệ lắm. Trừ tìm được một ít độc thảo ra, cũng không tìm được được tài nào trân quý cả. Hôm nay chẳng những có thể chế ra độc được, còn có thể luyện ra một ít được chữa thương mà lúc trước khi còn hành tẩu giang hồ vẫn mang theo.

Tàn Thiên đang ngồi hưởng thụ trên cành cây mà hấn thích nhất. Từ trong không khí truyền đến một trận âm thanh như là rên rỉ, hấn liền bật dậy, vành lỗ tai lên cẩn thận lắng nghe. Nghe xong một hồi, hấn có thể xác định âm thanh là của một người phát ra. Xác định được xong phương hướng phát ra âm thanh, rồi thu thập đồ vật, hấn đưa tay vỗ một cái rồi phóng đi về phía phát ra âm thanh kia như một con linh điều bình thường.

Một nam tử thân mặc trường bào ma pháp thống khổ nằm trên mặt đất ẩm ướt. Chỉ là trường bào trên thân của y quá dơ không thể nhìn rõ là màu gì. Miệng của hắn phát ra những tiếng rên rỉ, một tia máu tươi chảy từ miệng y ra. Y muốn dùng sức đứng dậy, nhưng những đốt xương gãy thỉnh thoảng đâm vào phổi của y, khiến y lại học thêm một ngụm máu, hô hấp càng ngày càng khó. Một cổ mệt không thể tả bao trùm cả thân thể y. Mắt y cũng chậm chậm nhắm lại. Trong khu rừng hiểm người tối, bị thương nặng như vậy, nếu không có kỳ tích xuất hiện, chỉ sợ là chỉ còn để lại cái mạng ở chỗ này. Y liền mạng khiến mình không thể bị một mối chế ngự. Y không muốn cứ như vậy mà chết ở đây, không muốn trở thành bữa ăn cho đám dã thú nơi này. Nhưng cảnh tượng trước mắt cứ như vậy tiếp tục mờ đi, ý thức cứ từ từ mơ hồ.

Đột nhiên một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vết thương của y. Chỉ nghe một loạt âm thanh của xương. Nỗi thống khổ tồn tại ở phổi y trong nháy mắt biến mất không còn gì, một luồng không khí mới không ngừng tiến vào, thật là quá thoải mái. Ý dùng lực mờ mắt ra. Trong ánh mắt của y là một khuôn mặt đang mỉm cười. Tâm của hắn vì khuôn mặt đó mà thả lỏng. Nỗi mệt mỏi lại chiếm cứ người y.....

“Chào người! Ta tên là Khắc Lai, một ma pháp sư. Thật sự rất đa tạ người, nếu không ta đã chết ở đây rồi!” Khắc Lai tỉnh lại, y thấy đã tối. Thấy vị thiếu niên đã cứu y đang cho củi để đốt lửa, y liền cảm kích mở miệng.

“Ta cũng chỉ là may mắn, người không cần đa tạ ta.” Tần Thiên mỉm cười nhìn Khắc Lai nói. Từ trong lòng ngực lấy ra một củi, rồi dùng cỏ khô định châm lửa.

“Chờ một chút! Để cho ta!” Khắc Lai nhẹ giọng lên tiếng.

Tần Thiên kỳ quái nhìn Khắc Lai. Khắc Lai cũng chỉ mỉm cười, miệng thì niệm chữ ngữ, rồi trong tay y một quả cầu lửa bao đến đồng củi, hô một tiếng đã cháy sáng.

Tần Thiên nhìn thấy như vậy, rất hứng thú nói: “Thật hấp dẫn! Nghĩ không ra ma pháp có thể dùng như vậy. Người cũng lại sử dụng nó. Ta gặp qua mấy ma pháp sư, nhưng bọn họ cho tới bây giờ không có dùng đến nó. Thật là một ý kiến hay!”

Khắc Lai kinh dị nhìn Tần Thiên. Y thấy Tần Thiên không có dùng ánh mắt khác thường mà nhìn y, ngược lại còn nói biện pháp của y là rất hay, liền cười khò: “Thì cho tới nay ta đều bị đám ma pháp sư chính thống coi là khác thường. Bọn họ cho rằng ma pháp không thể dùng cho việc này, nhất là Sâm Ân Đặc đại ma đạo sư. Ta đã mắng ông ta một trận.”

Tần Thiên nghe Khắc Lai nhắc đến Sâm Ân Đặc, trong lòng buồn cười, hỏi: “Vậy có ai từng nói người không phải là khác thường không?”

“Chỉ có Tân An Táp đại tế ti nói ta làm không tệ, muốn ta tiếp tục thực hiện!” Khắc Lai nhìn về phương xa, rồi trả lời với vẻ mặt tôn trọng.

Tần Thiên nghĩ không ra Khắc Lai cũng biết hai vị đại nhân vật. Trong lòng hắn, Sâm Ân Đặc thật sự hơi cổ hủ, còn vị Tân An Táp đại tế ti kia thì khác. Tần Thiên hỏi ngược lại vị lão nhân hoà ái và cơ trí kia. Không biết chính mình có thể nhìn thấu ông ta không. Như lời của ông ta, độc được là có tánh mạng, trong lòng hắn vẫn còn nghi vấn.

Khắc Lai cảm thấy miệng có chút không, y liền tạo ra một thủy cầu rồi đưa lên miệng, chậm rãi uống nước từ thủy cầu. Tần Thiên nhìn thấy Khắc Lai làm như vậy, vừa cười vừa nói: “Cách này thật sự rất tiện lợi. Nếu sau này không có nước thì cũng dùng ma pháp là được!”

Khắc Lai nhìn Tần Thiên nói: “Chỉ có người nói ta làm không sai, nếu là ma pháp sư khác chỉ có cau mày nói ta không có chuyên nghiệp. Xem ra nười cũng tính là một người không giống người khác !”

“Chỉ cần có thể dùng thì bất kể nó cái gì chó má chính thông hay không chính thống. Đầu óc những người đó tại sao không có linh hoạt!” Tần Thiên khinh thường nói.

Trong lòng Khắc Lai rất vui. Tần Thiên chính là người thứ hai không xem hắn là khác thường. Chính là Tần Thiên cũng là một người khác thường. Trong vốn giang hồ võ lâm trước kia, người khác vẫn là nghĩ biện pháp để mình luyện đến võ công cao nhất, còn Tần Thiên chỉ chú tâm về độc được, khinh công, âm khí và dịch dung. Cũng bị người khác xem là người khác thường. Tần Thiên trong mắt mọi người là tà môn trong chốn giang hồ mà danh tiếng không nhỏ. Rất nhiều người nguyện ý đắc tội với cao thủ nhất lưu, cũng không ai dám đi đắc tội với Tần Thiên.

“Vậy người có thể dạy một chút ma pháp không?” Tần Thiên hỏi Khắc Lai.

“Được! Lần này nếu không có người, chỉ sợ ta chết ở đây rồi. Người muốn học ma pháp, không thành vấn đề, coi như ta báo đáp ân cứu mạng cho người!” Khắc Lai vừa cười vừa nói.

Tần Thiên muốn học ma pháp không phải vì muốn mình mạnh hơn. Hắn chỉ là vì sau này lúc chế độc được, không còn phải lo lắng về nước và lửa, như vậy chính mình cũng dễ dàng một chút. Mãi cho đến sau này thật lâu, người khác hỏi Tần Thiên tại sao muốn học ma pháp, mà chỉ học một ít sơ cấp ma pháp. Tần Thiên liền đem nguyên nhân hắn học ma pháp nói ra, khiến mọi người mở to mắt không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Ma Pháp Dĩ Thị Nghệ Thuật

Một cái hoá cầu từ từ hiện ra trên đầu ngón tay của cửa Tàn Thiên. Hắn nhìn thờ một hồi, dùng sức phóng, hoá cầu bay về đồng củi phía trước, chỉ nghe một tiếng ‘bang’. Đồng củi không có cháy sáng, nhưng là củi lại bay tứ tán khắp nơi. Tàn Thiên thở một hơi, đánh giá: “Thoạt nhìn thì dễ, nhưng làm thì khó thật!”

“Đó là đương nhiên rồi, ngươi vẫn chưa có không chế ma lực tốt. Chỉ cần không chế tốt ma lực là có thể đốt cháy đồng củi rồi, cũng không là củi bay loạn khắp nơi!” Khắc Lai vừa nói, vừa đứng bên cạnh quan sát Tàn Thiên. Khi y đặt tay vào trong giỏ tre, một loại cỏ đâm trúng ngón tay, y liền lùi về, miệng hút ngón tay đó.

“Ngươi nói là ma lực à! Ta thử lại xem.” Tàn Thiên nói xong, rồi nhắm mắt lại.

Thương thế của Khắc Lai nếu muốn hết cũng không phải một hai canh giờ. Tàn Thiên cũng nhân cơ hội này thỉnh giáo ma pháp của Khắc Lai. Cũng là những loại ma pháp mà Tàn Thiên cảm thấy hứng thú nhất. Hắn học ma pháp rất nhanh, chỉ là đối với khống chế ma lực vẫn còn thiếu một chút. Mỗi ngày hắn đều luyện tập rất lâu. Hắn hiện giờ cũng có chút nắm bắt được ma lực. Hắn trong vô số lần thất bại đã phát hiện ra, ma lực thật ra bắt nguồn rất giống với nội công trong võ công, chỉ khác là một cái lấy nội lực làm chính, còn cái kia thì lấy ma lực làm chính.

“Duy Sâm! Những thứ trong đó của ngươi là cái gì? Rất kỳ lạ đó!” Khắc Lai vẫn còn ngậm ngón tay, cũng hỏi Tàn Thiên.

“Ngươi đừng nói cho ta rằng ngươi đã thò tay vào trong đó nha.” Tàn Thiên quay đầu nói với Khắc Lai

“Ta vừa rồi hơi giật mình, nhưng cảm giác có vật gì đâm vào ta, sao thế?” Khắc Lai nhìn thấy Tàn Thiên, hỏi.

Tàn Thiên lấy tay ôm đầu, nói: “Vây chúc mừng ngươi!” Nói xong, hắn liền chạy đến trước mặt Khắc Lai, hỏi tiếp: “Ngươi vừa đụng đến loại nào?”

Khắc Lai như thế nào không hiểu lời nói của Tàn Thiên, chỉ vào một loại cỏ trong giỏ tre, nói: “Chính là nó, ta có việc gì không vậy?”

Tàn Thiên gật đầu, trả lời: “Ngươi rất may đó. Ngươi đụng chỉ là cỏ cốt thảo. Cái này còn xử lý được. Có ta ở đây, ngươi cũng không có việc gì đâu.” Tàn Thiên từ trong giỏ lấy ra một cây cỏ khác, rồi nói: “Ngươi mau ăn nó vào, nếu không mỗi hồi ngươi sẽ có chuyện đó.”

“Thật ư!” Khắc Lai tiếp nhận cây cỏ Tàn Thiên đưa cho, trong lòng không tin. Rất nhanh Khắc Lai đã tin lời của Tàn Thiên, một trận đau đớn không thể tả lan trong xương khớp của y. Sự đau đớn này trông như đâm vào tận xương tủy. Không nói thêm lời nào, Khắc Lai đem cây cỏ mà Tàn Thiên đưa cho y nhét vào trong miệng.

Trải qua hồi lâu, Khắc Lai hí hóp mắt nhìn Tàn Thiên, rồi nói: “Ta bây giờ đã biết ngươi là ai rồi. Không rõ là ngươi sao lại xuất hiện ở chỗ này nữa?”

Tàn Thiên vừa cười vừa nói: “Nếu ta nói cho ngươi biết, ta đến đây là tìm tài liệu để làm độc dược, ngươi tin không?”

“Nếu ta nói cho ngươi, ta là muốn cải biến một chút tật phong thuật trong phong hệ ma pháp mà bị thương, ngươi tin không?” Khắc Lai liếc Tàn Thiên một cái, rồi hỏi ngược lại.

“Khó trách thương thế của ngươi nặng như vậy! Ngươi có phải đã đụng vào nhánh cây hay không. Ta đã thấy tật phong thuật. Lấy đặc điểm của tật phong thuật căn bản là không thể nào phát sinh ra chuyện như của ngươi vậy, cũng không thể nào khiến cho ngươi bị trọng thương đến như thế này.” Tàn Thiên trước kia từng có kinh nghiệm khi Xá Nhĩ dùng tật phong thuật dẫn hắn, lúc đó rất an toàn.

“Ma pháp khiến nhân loại có thể bay trên không trung. Nhưng ta cuối cùng hiểu được là rất ngu ngốc, không thể linh hoạt giống như phi điều. Ta muốn cải biến một chút. Ai ngờ không cẩn thận trúng vào cành cây. Nếu không có ngươi, ta thật sự xong rồi... Hắc hắc!” Khắc Lai có chút kiêu ngạo kể lại.

“Ngươi muốn cải biến tật phong thuật, nhưng ngươi cũng không cần chạy đến chỗ này mà làm nha!” Tàn Thiên cười cười.

Khắc Lai lắc đầu: “Ngươi cũng biết ta bị người khác xem là khác thường. Nếu để cho người ta thấy sẽ nói này nói nọ. Và lại nơi này không có ai, ta mới chạy tới đây.”

Tàn Thiên lúc này chợt hiểu ra tại sao một cái ma pháp sư vô duyên vô cớ chạy đến rừng rậm, nơi hiểm nguy tới. Tàn Thiên mỉm cười một cái, rồi giậm chân xuống đất liền bay lên không trung. Hai chân thì dùng những cây đại thụ khắp nơi làm điểm tựa, giống như phi điều bình thường, khi thì phía dưới, khi thì lên cao, khiến Khắc Lai thấy vậy tròn mắt há mồm, cho đến khi Tàn Thiên rơi xuống trước mặt y, rồi mới lên tiếng được: “Vũ kỹ của ngươi là thứ gì? Ta từ trước đến giờ chưa từng thấy qua?”

Tàn Thiên cười xong, rồi đáp: “Cái này của ta gọi là khinh công. Có thể nói là một loại trong vũ kỹ!”

“Rất đặc sắc, cũng là một nghệ thuật đẹp mắt. Ngươi làm sao luyện được như vậy?” Khắc Lai hỏi Tàn Thiên tiếp.

“Ta là mỗi ngày đeo một cái bao cát thật nặng ở chân để đi. Luyện vài năm thì mới luyện được đến như thế này. Ngươi nói là một loại nghệ thuật đẹp, cái

này ta không hiểu đó?” Tàn Thiên kỳ quái hỏi. Cho tới nay người trong võ lâm đều xem khinh công như là một loại công phu dễ chạy, vẫn không có người nói qua khinh công là một nghệ thuật đẹp đẽ.

“Mọi người vẫn muốn bay lượn giống như phi điều, cũng phải là chỉ có bay, mà là có thể cảm nhận cảm giác khi bay, và thưởng thức những cảnh đẹp khi bay trên không trung.” Nói xong bứt một lá cây xuống, miệng niệm chú ngữ. Một đạo hào quanh màu xanh biển chiếu lên lá cây rồi biến mất. Tàn Thiên ngạc nhiên nhìn một tầng bạc bạc như sương mù bao phủ lá cây, màu xanh của lá cây càng trở nên đáng yêu thêm.

“Người thấy không?” Đây là hiệu quả khi dùng ma pháp, cũng là nghệ thuật của ma pháp. Nếu là một đóa hoa, thì sẽ hấp dẫn hơn nhiều.” Khắc Lai dừng lại một chút, rồi nói: “Người có phát hiện không, kỳ thật, ma pháp và vũ kỹ đều là một loại nghệ thuật. Chỉ bất quá mọi người tới nay đều cho rằng ma pháp và vũ kỹ chỉ là một cách dùng để công kích mà thôi. Chỉ có người rõ ràng mới hiểu được. Đến khi người rõ ràng ma pháp và vũ kỹ là thứ gì, người sẽ phát hiện bọn chúng cũng có tánh mạng. Chỉ có nước mới có thể rửa được hết thấy vết bẩn, nên phiến lá cây này mới trở nên đẹp mắt như vậy. Đây cũng chính là mấu chốt của thủy hệ ma pháp và tánh mạng.” Khắc Lai nhìn lá cây trong tay của mình.

Tàn Thiên từ trong lời nói của Khắc Lai, hiểu được một vài việc, rốt cuộc là cái gì, hần cũng không rõ. Hần chỉ từ trong lời của Khắc Lai nói mà biết, tuyệt đối y bề ngoài là một người không đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Ma Pháp Chế Được.

Ánh nắng ôn hoà lên qua những khe hở của mấy lá cây chiếu xuống, khiến cho khu rừng bị bao phủ bởi những tán lá rậm rạp có thêm sức sống, cũng thêm một phần âm áp từ những tia nắng mặt trời.

Một thủy cầu lơ lửng trong không trung, dưới ánh mặt trời, phản xạ thành bảy màu khác nhau. Bên trong thủy cầu, có thảo dược được bao bọc ở đó. Thủy cầu tại không trung không ngừng xoay tròn, thảo dược trong đó cũng xoay tròn theo thủy cầu. Từ thủy cầu vô số bọt nước được bắn ra, vừa như những hạt sương buổi sáng sớm, vừa như một viên trân châu phát sáng, đưa được thảo nằm trên mặt đất. Còn thảo dược trong thủy cầu càng ngày càng ít, màu sắc cũng càng xanh hơn.

Khắc Lai ngồi bên cạnh chứng kiến cảnh tượng trước mắt, không khỏi há to miệng ra. Trong lòng y, y thật sự bội phục Tàn Thiên. Mấy ngày này, chính mình chỉ điểm cho Tàn Thiên một ít, không tưởng là hần lại có phản ứng nhanh như vậy, tự nhiên biết dùng khả năng làm sạch của nước để rửa thảo dược.

Khắc Lai chính mình mặc dù một mực muốn cải biến ma pháp, nhưng vẫn chưa đến phạm trù siêu xuất ma pháp. Có ai lại nghĩ đến dùng ma pháp để rửa sạch dược thảo như thế. Trừ Tàn Thiên ra, chỉ sợ thật không có người nào dám làm như vậy. Một là bởi vì làm một thầy thuốc có vài người biết ma pháp, người biết ma pháp sao lại muốn làm như vậy chứ! Cho dù là vừa biết chữa bệnh, vừa biết, nhưng với tư tưởng cổ hủ trong đầu của mọi người, chỉ sợ không có nghĩ ra được nhiều việc như vậy. Khắc Lai biết rằng, y xem Tàn Thiên cũng giống như chính mình, một người khác thường, mà còn xem Tàn Thiên là một vị thiên tài. Chỉ có Tàn Thiên mới có thể nghĩ ra cái việc dùng thủy cầu để rửa sạch dược thảo.

Thủy cầu sau khi không ngừng xoay tròn, thể tích cũng ngày càng nhỏ. Thảo dược trong nó cũng ít đi. Tạp chất trong đó được thủy cầu không ngừng làm sạch khi xoay tròn tống ra ngoài. Dưới ánh nắng mặt trời, một khối thủy tinh cầu bao vây một khối dịch trong suốt như phi thủy xoay tròn tại không trung. Ngay cả Khắc Lai ngồi bên cạnh cũng không ngừng gật đầu và thở dài, cảnh tượng như vậy thật quá mỹ lệ.

Cuối cùng thủy cầu biến thành một viên khá lớn, thảo dược trong đó cũng xanh hơn. Thủy cầu từ từ rơi xuống cái lược đặt phía dưới. Nước từ lỗ của cái lược chảy xuống, chỉ để loại thảo dược đã được rửa sạch sẽ. Thảo dược vẫn còn ẩm ướt, muốn dùng phải làm khô nó. Tàn Thiên thở một hơi thật dài, lấy tay lau mồ hôi trên trán, về mặt hứng hờ nhìn thảo dược đã được rửa sạch. Mấy ngày nay, Tàn Thiên vẫn vì vấn đề rửa sạch thảo dược mà rầu rĩ. Chỉ có thảo dược sạch, mới có thể chế ra bất kể là lương dược cứu người chữa bệnh, hay là độc dược giết người vô hình, đều mới có thể phát huy dược tính đến mức cao nhất.

Tàn Thiên nghĩ ngợi một lát, rồi lại niệm chú ngữ. Chỉ thấy thảo dược đã được rửa sạch trong cái lược bị một bàn tay vô hình nâng lên. Một hoả cầu nhỏ xuất hiện phía dưới thảo dược. Một luồng hơi nước từ đám thảo dược bốc lên. Mồ hôi trên trán của Tàn Thiên cũng càng ngày nhiều. Tay cũng hơi run, khiến thảo dược cũng như hoả cùng động đập theo. Khắc Lai một bên chứng kiến Tàn Thiên đang ráng hết sức, tay liền vung lên một viên cầu nhỏ, xuất hiện phía dưới thảo dược. Tàn Thiên chứng kiến Khắc Lai ra tay giúp đỡ, liền thu hoả cầu của mình lại. Chỉ còn dùng ma lực đã không còn dư nhiều lắm, nâng thảo dược lên không trung, như vậy hần cũng đỡ tốn nhiều sức hơn.

Thảo dược lơ lửng trong không trung, hơi nước cũng ít đi. Tàn Thiên hướng Khắc Lai gật một cái. Khắc Lai đem hoả cầu thu về. Thảo dược từ từ rơi xuống cái lược. Tàn Thiên đi tới xem xét mấy cái lược khác, cái mà hần đã dùng để đựng thảo dược được rửa sạch mấy ngày nay. Tàn Thiên yên lặng đem thảo dược trong cái lược so sánh với đám hỗn hợp kia, rồi lấy ra một cái bao nhỏ để đựng độc dược lại. Trước kia một bao độc dược đều cũng rất lớn, bây giờ nếu có thể làm sạch hơn, vậy độc dược số lượng sẽ ít đi, nhưng uy lực lại mạnh hơn rất nhiều so với trước kia. Trên mặt Tàn Thiên hiện ra nụ

cười chiều bài của hần.

“Duy Sâm! Nếu ngươi là một ma pháp sư mà nói, vậy ngươi nhất định sẽ trở thành một đại ma đạo sư trên đại lục này. Ngươi có thật sự muốn học tập ma pháp không?” Khắc Lai cười cười, nhìn Tần Thiên hỏi.

“Nói thật, ta đối với độc dược hứng thú nhiều hơn đối với ma pháp. Ta tình nguyện bỏ ra nhiều thời để nghiên cứu độc dược, chứ không dùng nhiều thời gian để nghiên cứu ma pháp. Nguyên nhân ta học ma pháp chỉ vì để sau này chế thuốc cần thuận tiện hơn mà thôi, ha ha!” Tần Thiên mỉm cười trả lời Khắc Lai.

“Vậy thật đáng tiếc rồi!” Khắc Lai trên mặt có chút mất mát lên tiếng. Y từ mấy ngày nay nhìn ra được Tần Thiên có thiên phú về ma pháp. Nếu Tần Thiên chịu học ma pháp, nhất định có thể trở thành một đại ma đạo sư mới. Đáng tiếc chính là Tần Thiên là một cao thủ dụng độc cũng như một thầy thuốc, hần chỉ hứng thú với ma pháp vì tiện lợi cho việc chế thuốc. Điều này khiến Khắc Lai cảm thấy càng thêm mất mát cũng như tiếc nuối. Một thiên tài ma pháp như vậy lại bị chôn vùi rồi.

“Mỗi người đều có chí hướng và hứng thú khác nhau. Nếu một người học tập một cái gì mà hần cảm thấy không hứng thú, như vậy hần cũng sẽ không thể thật sự đột phá ở phương diện đó, như vậy cũng mai một một thiên tài. Thật sự gì không có gì đáng tiếc hơn!” Tần Thiên nhìn Khắc Lai có vẻ thất vọng, liền an ủi.

“Ngươi nói thật không sai! Ta còn muốn hỏi ngươi một chút. Dược liệu về chế ra có phải là độc dược như lời của ngươi vừa mới nói hay không?” Khắc Lai nhìn Tần Thiên rồi chỉ vào mấy cái bọc nhỏ, có chút tò mò hỏi.

“Nếu ta nói cho người là, dược mà ta chế ra có tên là Dấu sơ truy mệnh tán. Nó có thể trong vô hình khiến người ta trúng độc mà không hề hay biết. Khi màn đêm phủ xuống, thì sẽ phát tác...” Tần Thiên nói tới đây thì cố ý dừng lại, về mặt cười cười nhìn Khắc Lai.

Khắc Lai cũng không có giật mình, ngược lại còn hứng thú hỏi lại: “Sau đó thì thế nào?”

Tần Thiên mỉm cười nói: “Khi đó sẽ thất khiếu xuất huyết mà chết! Ha ha!”

“Thật sự có lợi hại như vậy ư? Ha ha!” Khắc Lai nhìn Tần Thiên cười to.

“Vậy ngươi có muốn thử một chút hay không? Hắc hắc!” Tần Thiên mỉm cười hỏi Khắc Lai.

Khắc Lai lắc đầu: “Quên đi! Muốn thử thì tự mình thử, ta còn phải đi nghiên cứu ma pháp của ta, ha ha!”

Tần Thiên ngồi xuống hỏi tiếp Khắc Lai: “Nói thật, dụng ma pháp để thuốc tinh thuần hơn thật rất tiện lợi, chỉ là tiêu hao ma lực khiến người ta ăn không tiêu. Ngươi có biện pháp tốt nào khiến ma lực tiêu hao chậm lại một chút, mạnh hơn một chút không?” Những việc chuyên môn thì nên hỏi chuyên gia đặc biệt về chuyên môn đó. Đối với phương diện ma pháp, hỏi Khắc Lai, một chuyên gia này, là rất đúng.

Khắc Lai ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, nhìn Tần Thiên đáp: “Có biện pháp khiến ma lực tiêu hao chậm và ít, chính là ma pháp trận!”

Tần Thiên nhìn Khắc Lai như thể đang chờ y trả lời từng bước. Hần cũng muốn biết ma pháp trận là cái quỷ gì. Nếu thật như Khắc Lai nói như thế, vậy sau này việc chế dược vừa nhanh vừa ít tổn lực rồi. Ma pháp thật sự có thể dùng để chế dược đó!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tự Linh Trận.

Nhân loại trong những năm tháng buồn chán đã phát minh ra trận pháp Trận pháp là sự kết tinh của trí tuệ nhân loại. Gia Cát vũ hầu làm ra bát quái trận đồ, còn trong quân thì có Thiên Môn trận, Bát Môn kim toả trận, Xà bàn trận. ... Cẩm chế của Tần Thiên cũng là dựa theo trận pháp mà bố trí ra. Lần trước tại cốc Dạ Lang, bảy cấm cấm chế cũng dựa theo Bát môn kim toả trận trong quân dụng mà bố trí. Bọn người Tần Thiên tại trong tâm của trận pháp âm thầm điều động trận, nếu không nào có thể đối phó được nhiều ma lang như vậy.

Khắc Lai thâm tư nói: “Ma pháp trận bình thường thì ma pháp sư đặt được tới cấp đại ma pháp sư mới có thể học tập và hữu dụng. Bởi vì ma pháp trận rất là phức tạp, cho nên người học ma pháp trận rất ít. Bọn họ cho rằng đem tinh lực dồn vào ma pháp trận khó học khó làm kia, không bằng đem tinh lực tăng cường ma lực.” Khắc Lai thở dài một hơi, nói tiếp: “Bọn họ nào có biết rằng, ý nghĩ chân chánh của ma pháp trận! Nếu dụng ma pháp trận để tự tập ma lực, thì sẽ lên gấp đôi mà còn tốn ít hơn phân nửa thời gian!”

Tần Thiên ngẩng mặt lên, suy nghĩ hồi lâu, rồi cuối xuống về lên mặt đất. Trước kia hần vì muốn tạo cấm chế, nên có nghiên cứu đôi chút về trận pháp.

Lúc Khắc Lai nhắc đến tụ tập ma lực, Tàn Thiên nhớ tới tu linh trận mà trước kia từng thấy đạo gia thường dùng. Nếu nói đến tụ tập ma lực hẳn so với tụ tập ma pháp trận theo lời của Khắc Lai cũng không khác nhau là mấy.

Khắc Lai nhìn Tàn Thiên cứ vẽ trên mặt đất, chăm rãi quan sát, và nhìn ra, những cái Tàn Thiên vẽ cũng có nguyên lý giống nhau với ma pháp trận. Rốt cuộc cái đó là thứ gì, thì chỉ có chờ Tàn Thiên giải thích mà thôi.

Trên mặt đất từ từ xuất hiện một tiểu tụ linh trận. Khắc Lai nhìn cái tiểu tụ linh trận này, chỉ cảm thấy một loại cảm giác không dùng từ nào diễn tả được. Cái này thật sự giống như tụ tập ma pháp trận vậy.

Khắc Lai nhìn Tàn Thiên rồi nói: “Ngươi hoạ cái này vừa giống cũng nhưng không giống ma pháp trận. Nhưng đặc tính của nó rất giống tụ tập ma pháp trận. Ngươi có thể giải thích cho ta biết đây là cái gì không?”

“Cái này của ta gọi là tụ linh trận, là dùng để tàng trữ linh lực. Hẳn là giống như cái tụ tập ma pháp trận mà ngươi kể!” Tàn Thiên vừa nói vừa thử đưa ma lực vào trong tụ linh trận. Chỉ nghe được một tiếng động nhỏ, tụ linh trận bắt đầu vận hành. Tàn Thiên thử niệm một chú ngữ, một thủy cầu xuất hiện trên tụ linh trận, sau đó lại xuất hiện một hỏa cầu. Một thủy một hỏa hình cầu lơ lửng phía trên tụ linh trận. Mặc dù một lần không chế hai quả cầu, nhưng Tàn Thiên không có loại cảm giác rã hết sức như trước đó, ma lực cũng tiêu hao ít hơn rất nhiều. Tàn Thiên nhìn thấy tụ linh trận tự nhiên cũng có hiệu quả như vậy, trên mặt không khỏi mỉm cười mừng rỡ.

Khắc Lai nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của Tàn Thiên, thờ dài một tiếng, rồi nói: “Duy Sâm! Ta vẫn nói câu trước kia, ngươi không đi làm một ma pháp sư thật sự rất đáng tiếc đó! Với thiên phú của ngươi hoàn toàn ngoài tưởng tượng của ta. Ngươi thật sự muốn làm một ma pháp sư mà nói, ngươi sẽ trở thành một vị đại ma đạo sư mới trên đại lục này.”

Tàn Thiên vẫn còn cười, quay đầu nhìn lại Khắc Lai, đáp: “Ma pháp thật thần kỳ, nhưng ta cảm thấy hứng thú hơn đối với độc dược.”

“Đáng tiếc thật! Ngươi thật sự không suy nghĩ lại ư?” Khắc Lai vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp.

“Người không cần quá cố chấp. Tất cả đều tùy duyên đi!” Tàn Thiên nhìn thẳng vào mắt của Khắc Lai. Đối với Tàn Thiên đã một người từng chết đi sống lại như vậy, thì vẫn còn tốt. Khắc Lai nghe được lời của Tàn Thiên trên mặt chợt nghĩ lại.

Thương thế của Khắc Lai mỗi ngày tốt hơn. Tại mấy ngày nay, Khắc Lai thỉnh thoảng đem ma pháp mà mình biết được dạy cho Tàn Thiên. Tàn Thiên đối với việc nắm bắt tụ linh trận càng thuận thực hơn. Hẳn bây giờ chẳng những có thể đề thuần chế được, mà tốc độ chế còn nhanh hơn so với trước kia. Quan trọng chính là Tàn Thiên cảm giác được đỡ tốn nhiều lực hơn trước, không còn mệt mỏi như lúc trước.

Sau vài ngày, thương thế Khắc Lai đã khỏi. Trong những ngày đó, y một mực quan sát Tàn Thiên dùng tụ linh trận để chế thuốc. Sự chuyên tâm và thuần thực của Tàn Thiên khiến y một lần nữa tiếc nuối cho một thiên tài bị mai một. Người đều có chí riêng, Tàn Thiên hứng thú với chế được mà không có với ma pháp, tạo nghệ của hắn càng khiến cho y tiếc nuối không ngừng. Y trừ có thể chỉ điểm cho Tàn Thiên một ít ma pháp ra, thì chỉ còn có việc ngồi bên cạnh quan sát. Khắc Lai lần trước đựng bẫy vật gì của Tàn Thiên mà bị khốn khổ, mấy ngày nay cũng không dám động vào những thứ của hắn. Y sợ rằng nếu lỡ đựng phải vật không tốt, lại sẽ bị khốn khổ nữa.

“Duy Sâm, thương thế của ta đã tốt rồi! Ta nghĩ ta nên rời khỏi. Lần sau nếu có cơ hội gặp mặt, ta nhất định sẽ cho người nhìn thấy một ít ma pháp mới lạ. A a!” Khắc Lai thấy thương thế của mình cũng gần khỏi, cũng là lúc nên rời đi. Nhưng trong lòng y còn thật sự không nỡ rời khỏi Tàn Thiên.

“Ngươi thật sự phải rời khỏi?” Tàn Thiên cũng thật không muốn Khắc Lai rời đi. Hai người cùng sống nhiều ngày như vậy, nếu nói không có cảm tình thì thật không đúng đó.

“Đúng vậy!” Khắc Lai nhẹ nhàng vỗ vào bả vai Tàn Thiên.

“Những ngày này thật cảm ơn ngươi đã chỉ đạo ma pháp cho ta. Nếu không có ngươi, ta thật sự không thể đạt được tới cấp bậc này!” Tàn Thiên cảm kích nói với Khắc Lai. Nói thật nếu không có y, Tàn Thiên thật không nghĩ đến việc dùng thủy căn để rửa sạch được vậy, cũng không nghĩ tới việc dùng ma pháp để chế được.

“Ngươi cũng không cần nói như vậy. Nếu không có ngươi, chỉ sợ rằng ta đã chết rồi. Ha ha! Cũng không nói nhiều nữa, ta đi!” Khắc Lai nói xong rồi cất bước.

Tàn Thiên cũng không dây dưa, phát tay tạm biệt Khắc Lai. Một con người lại bắt đầu trong rừng tìm thảo dược, bắt đầu lại cuộc sống cô đơn như trước. Nhiều ngày cùng Khắc Lai ở một chỗ, Tàn Thiên còn thật sự chưa quen đến cảm giác một mình trong rừng, cái cảm giác mà Tàn Thiên cho rằng là hưởng thụ nhất. Con người cũng thật là một loại động vật có nhiều mâu thuẫn.

Rừng rậm càng thưa thớt, cây cối dọc đường vẫn không có cái gì để kiếm nữa. Tàn Thiên biết rằng mình cũng nên rời khỏi rừng rậm thôi.

Từ trong rừng rậm rời khỏi, Tàn Thiên thấy ở xa xa có một tiểu thôn trang. Đã nhiều ngày rồi, lương khô mà hắn đem theo ăn gần hết, cũng vừa lúc nên vào trong thôn bổ sung thêm chút lương khô, về phần nữa thì cũng không cần! Thủy cầu ma pháp mà Khắc Lai dạy cho, đã có thể giải quyết vấn đề về nước.

Tàn Thiên từ từ đi vào thôn trang, mới phát hiện một cảm giác không thoải mái không thể diễn tả. Loại cảm giác không phải nguy hiểm, là loại cảm giác từ khí dồn dập. Tàn Thiên nhíu mắt quan sát một lần. Hẳn phát hiện ở đây hình như mới xảy ra một trận ôn dịch. Chẳng lẽ tiểu thôn này lại phát sinh ôn dịch ư? Với cái tâm của một thầy thuốc, Tàn Thiên không khỏi bước nhanh hơn tiến vào thôn. Một thanh âm lớn kêu Tàn Thiên lại: “Mời ngài mau rời khỏi nơi này, ở đây đã bị nhiễm ôn dịch. Nếu ngài không tiện, chúng ta có thể giúp ngài rời khỏi nơi đây!”

Tần Thiên quay lại nơi phát ra âm thanh đó nói: “Ta là một thầy thuốc!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ôn Dịch

Khi nghe Tần Thiên nói mình là một thầy thuốc, thì một kỵ sĩ vóc người không cao lớn lắm, thân từ đầu đến chân đều là võ trang bọc. Còn cái miệng là không có bị che bởi võ trang, mà chỉ đeo một tấm vải thôi. Đầu của trùm vải. Tần Thiên thấy bộ dáng của kỵ sĩ đó hơi quái lạ, nên không khỏi bật cười. Kỵ sĩ kỵ chứng kiến ánh mắt như vậy của Tần Thiên, cũng chẳng làm gì khác. Đối với một kỵ sĩ mà nói, hân sẽ tình nguyện mặt khô giáp để đối mặt với hàng ngàn hàng vạn quân địch, mà không muốn trở thành bộ dáng không nhìn được khuôn mặt như hiện giờ để đối mặt với trận ôn dịch rõ không được, nhìn không thấy. Nhưng mà chức trách của hân là như vậy, nên hân cũng không thể không chấp nhận.

“Tình huống bây giờ như thế nào rồi? Ôn dịch ở đây làm sao mà phát sinh?” Tần Thiên hỏi tên kỵ sĩ vừa bước ra.

“Thần điện cũng đã phái người đến rồi. Tình huống bây giờ cũng không phải là tệ lắm, hết thầy dịch tình cũng đã được khống chế!” Kỵ sĩ kể lại, rồi tiếp tục: “Ta cũng không biết tại sao ôn dịch phát sinh ở đây!”

Tần Thiên từ động tác và âm thanh của kỵ sĩ này, thì biết kỵ sĩ này vẫn còn trẻ, địa vị cũng không cao.

Tần Thiên vừa cười lại hỏi tiếp: “Người có thể dẫn ta vào trong thôn để quan sát một lần không?”

Kỵ sĩ ấy gật đầu, rồi quay người nhắc: “Người dùng vải này để bịt miệng lại. Nói đã khống chế thì là khống chế rồi, nhưng vẫn còn có thể lây lan được.”

Tần Thiên mỉm cười với kỵ sĩ ấy: “Đừng lo, ta có biện pháp rồi!” Nói xong thì từ trong lòng ngực lấy ra hai viên dược hoàn nhét vào lỗ mũi. Tên kỵ sĩ thấy Tần Thiên móc ra hai viên dược hoàn rồi nhét vào lỗ mũi, trong mắt hiện ra một tia ngạc nhiên.

“Đến đây! Đây là tị chướng hoàn, người cũng đem hai viên nhét vào lỗ mũi đi. So với việc che một mảnh vải thì còn thoải mái hơn.” Tần Thiên từ trong ngực lấy thêm hai viên dược hoàn nữa đưa cho tên kỵ sĩ. Gã tiếp nhận dược hoàn rồi lên tiếng cảm ơn, và kéo tấm vải trên mặt xuống. Xuất hiện trước mặt Tần Thiên đúng là một khuôn mặt còn có điểm ngây thơ.

Tên kỵ sĩ dẫn Tần Thiên vào trong thôn. Cái thôn này cũng không lớn lắm. Đi vào trong thôn thì thấy thôn đã được phân cách ra hai phần. Tên kỵ sĩ giải thích: “Thôn đã được chúng ta tách ra thành hai phần rồi. Một bên là người không có nhiễm bệnh, còn người nhiễm bệnh nặng thì chúng ta cách ly bọn họ ở bên kia, chỉ là nơi đó cách hơi xa chỗ này. Thần quan và thầy thuốc của thần điện còn phải chờ mấy ngày nữa mới đến. Chúng ta chỉ có thể làm được đến đây mà thôi!”

“Tạp Lâm! Người không phải đang đứng gác sao? Sao lại chạy đến đây?” Một gã kỵ sĩ cao lớn cũng che mặt hỏi tên kỵ sĩ đang dẫn Tần Thiên.

“Đại nhân! Vị tiền sinh này nói hân là một thầy thuốc, cho nên ta dẫn hân tiến vào để xem một lần.” Tạp Lâm liền trả lời gã kỵ sĩ cao lớn kia.

Gã kỵ sĩ đó vội đi đến trước mặt Tần Thiên, có chút nghi hoặc, liền hỏi: “Chào ngài! Ta gọi là Lâm Cát, ngài có đúng là một thầy thuốc không? Vậy ngài từ đâu đến đây vậy?”

“Ồ! Ta đang đi hái thuốc, trong lúc vô ý đi đến nơi này. Vừa rồi nghe vị kia nói nơi này có ôn dịch, ta liền muốn vào xem một lần!” Tần Thiên mỉm cười trả lời Lâm Cát, còn vỗ lên cái giỏ tre trên người. Lâm Cát ngẩng đầu nhìn thấy trong giỏ tre có một ít thảo dược, gã lúc này mới tin Tần Thiên là một thầy thuốc. Gã nói tiếp với Tần Thiên: “Như vậy thật là tốt! Chúng ta bây giờ cũng chỉ có thể cách ly người bệnh, thật sự không có cách nào khác nữa!” Lâm Cát về mặt bắt đầu dĩ nhiên. Quả thật, nếu nói kỵ sĩ xưng phong vào trận thì còn được, chứ bây giờ đối mặt với một trận ôn dịch mà ngay cả thần quan bình thường của thần điện phải bó tay, thì chỉ có cách là đem người bệnh ra ngoài xa, chứ bọn họ đâu còn cách gì khác hơn.

“Vậy người có thể dẫn ta tham người bệnh không?” Tần Thiên mỉm cười hỏi Lâm Cát.

Ánh sáng trong phòng rất mờ, không có một ngọn gió nào, cũng khiến người ta khó chịu rồi. Bên trong có không ít người, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc nằm, thỉnh thoảng có vài tiếng ho khá nặng. Khi bọn họ nghe có thầy thuốc tới, tâm tình đều kích động hơn. Mặc kệ là thầy thuốc đó có thật sự chữa hết bệnh cho bọn họ hay không, ít nhất bọn họ cũng có được một tia hy vọng.

Tần Thiên nhắm mắt lại, một tay đặt trên mạch của người bệnh. Hân cảm thấy mạch của người bệnh lúc rõ, lúc nhanh, lúc gián đoạn, còn nội phủ thì không có dị thường gì khác. Tần Thiên tiếp theo xem thêm vài người nữa, tình trạng cũng giống nhau. Hân kết luận ra, bọn họ mắc cùng một chứng bệnh. Tần Thiên suy nghĩ hồi lâu, rồi quay lại nói với Lâm Cát đang đứng bên cạnh: “Người có thể theo ta ra ngoài một chút không?”

Tần Thiên và Lâm Cát ra khỏi phòng. Lâm Cát có chút gấp gáp nói với Tần Thiên: “Thầy thuốc, có phải bệnh của bọn họ cứ không được phải không?” Lâm Cát thấy Tần Thiên gọi gã ra ngoài thì sắc mặt không tốt. Tâm lý của gã cũng có chút bất an.

Tần Thiên lắc đầu: “Ta có thể chữa cho những người này, chỉ là về phần dược tài thì có đôi chút khó khăn.”

“Cái đó tính chi? Ta sẽ kêu người đi mua dược tài đến, thì không phải giải quyết được ư?” Lâm Cát nói đi tìm người thì đi liền.

“Chờ đã! Người trước hết đọc phương thuốc của ta đã!” Tần Thiên đem phương thuốc của mình cho Lâm Cát, gã tiếp nhận nó, vừa nhìn qua cũng đứng lại.

Chờ một hồi lâu, Lâm Cát mới lên tiếng: “Dược tài này quá quá đắt! Bây giờ, ôn dịch muốn chữa hết thì không biết phải tốn bao nhiêu tiền nữa! Mà xấu hơn là chúng ta không có nhiều tiền như vậy! Lâm Cát nhìn phương thuốc của Tần Thiên, thật sự có cảm giác rất bất lực.

Tần Thiên gật đầu: “Đúng là bởi vì người bị ôn dịch rất nhiều, cho dù có nhiều tiền cũng không thể mua nhiều dược tài như vậy. Thật là đau đầu. Cũng không bàn tiếp, ta trước tiên cứu mấy người bệnh nặng đã!” Đối với lời nói của Tần Thiên, Lâm Cát trừ việc nghe theo cũng không có biện pháp khác nào. Dù sao không phải có tinh thần và lực lượng của kỹ sĩ mới thắng được trận ôn dịch.

Lúc Tần Thiên định quay trở vào phòng cứu mấy người bệnh nặng, thì hắn phát hiện một tiểu hài tử sắc mặt hồng nhuận đi trong thôn. Hắn hỏi Lâm Cát: “Tại sao sắc mặt của tiểu hài đó tốt vậy. Chẳng lẽ nơi này của các ngươi có người không bị bệnh ư?”

Lâm Cát trả lời: “Không có, cho tới nay, trừ một nhà bọn họ ra, rất nhiều người đã bị nhiễm ôn dịch. Ta cũng không biết bọn họ tại sao chưa bị nhiễm ôn dịch!”

Tần Thiên vừa cười vừa nói: “Chúng ta có đi thăm nhà của nó một tý!”

Đây là một ngôi nhà rất bình thường. Chủ nhân cũng rất nhiệt thành, cũng nhìn không ra so với người khác có gì khác nhau. Chủ nhân bưng hai chén trà mời Tần Thiên và Lâm Cát. Với tại sao bọn họ một nhà không bị nhiễm ôn dịch, ngay cả chủ nhân cũng không rõ. Điều này khiến Tần Thiên trầm tư suy nghĩ. Hắn cầm chén trà uống một hớp, cảm thấy trà hơi đắng, mà vị đắng này cũng không phải là vị đắng xuất phát từ lá trà. Hắn giật mình hỏi chủ nhân: “Các ngươi mỗi ngày đều uống loại trà này ư?”

Chủ nhân gật đầu: “Đúng vậy! Chúng ta mỗi ngày đều uống loại trà đắng này.”

“Vậy thứ các ngươi dùng để pha trà, các ngươi có giữ lại không? Tần Thiên hỏi tiếp.

“Có!” Chủ nhân nói xong, chạy ra ngoài, rất nhanh cầm một ít cây cỏ đi vào. Tần Thiên liếc mắt một cái là biết thứ mà chủ nhân cầm trong tay là hoàng liên. Hắn phấn khởi quay lại báo cho Lâm Cát: “Mọi người đều được cứu rồi! Ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Gặp Lại Tế Tí

Trong thôn mặc dù ôn dịch còn chưa có tiêu trừ hoàn toàn, nhưng mọi thôn dân trên mặt đều cười, vì họ cho rằng sau khi có một thầy thuốc đến, thì ôn dịch trong thôn chắc sẽ được không chết. Quan trọng hơn chính là thầy thuốc đã tìm được phương pháp chữa trị ôn dịch này. Bởi vậy đám kỹ sĩ phụ trách nơi này cũng không có nhân rồi. Bọn họ mỗi ngày đều lên núi hái xuống khổ sâm thảo, cũng chính là thứ ‘hoàng liên’ mà Tần Thiên nói đến. Tất cả đưa đến phòng của hắn.

Tần Thiên trong phòng bày một tụ linh trận. Một thủ cầu không ngừng xoay tròn trên tụ linh trận. Một đồng hoàng liên được Tần Thiên làm sạch rồi chia ra thành những tinh hoa nhỏ. Việc này cũng chính là lần đầu tiên trừ lúc chế độc dược ra, Tần Thiên mới chuyên tâm chế dược như vậy. Lần trước lúc Tần Thiên phát hiện ra hoàng liên không tương là có hiệu dụng đối với việc trị liệu và phòng ngừa ôn dịch. Hắn liền nói với thôn dân muốn có một gian phòng để thử làm sạch hoàng liên, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều. Thôn dân đối với yêu cầu đó của Tần Thiên ủng hộ toàn lực. Chọn phòng tốt nhất cho Tần Thiên. Tần Thiên bây giờ chính là cứu tinh của bọn họ.

Đám kỹ sĩ đi vào phòng của Tần Thiên, một cảnh tượng khiến bọn họ phải giật mình xuất hiện trước mặt bọn họ. Chỉ thấy một thủy tinh cầu đang xoay không ngừng trên không trung. Một nhóm hoàng liên được thủy tinh cầu bao vây trong đó không người xoay tròn. Thỉnh thoảng lại có những bọt nước trong suốt được bắn ra ngoài. Hoàng liên trong thủy cầu càng ngày càng nhỏ lại, không tưởng là thầy thuốc này còn là một ma pháp sư nữa.

Tần Thiên dừng công việc lại, nói với đám kỹ sĩ: “Các ngươi đem hoàng liên này cấp cho người bệnh dùng rồi uống nước, và dùng số lượng lớn cho vào nguồn nước trong thôn. Ở nơi này có bao nhiêu nguồn nước vậy?”

Lâm Cát nghe Tần Thiên nói muốn đem số được này đưa ra ngoài dùng, lại còn phải cho vào nguồn nước nữa, trong lòng lấy làm lạ, nhưng vẫn trả lời: “Chúng ta ở đây có hai nguồn, không biết ngài muốn đem được này cho vào nguồn nước làm gì? Như vậy nước không phải trở nên đắng hay sao? Chúng ta uống loại nước đắng đó có chút...”

“Ta muốn các người đem được đổ xuống nguồn nước chính là để phòng ngừa. Thuốc này đúng là cho vào nguồn uống sẽ rất đắng. Nhưng bây giờ chúng ta phải vượt qua cửa ải khó này. Chỉ cần tiêu trừ ôn dịch hẳn, uống loại nước đắng này vài ngày đâu có sao đâu.” Tần Thiên cắt đứt lời của Lâm Cát, rồi trầm giọng nói với gã.

Lâm Cát không nói gì thêm, chỉ gặt đầu, dẫn thuốc hạ đem hoàng liên được rửa sạch ra ngoài. Dựa theo lời của Tần Thiên, đem hoàng liên phân phát cho thôn dân, cũng chỉ cách dùng cho bọn họ. Bọn kỵ sĩ mang hoàng liên còn lại cho vào nguồn nước. Lâm Cát quay lại nói lớn với thôn dân: “Đây là thầy thuốc đại nhân muốn chúng ta làm như vậy. Thầy thuốc đại nhân nói ta làm như vậy để phòng ngừa ôn dịch lây lan. Nước này có thể giống như thuốc kia rất đắng, nhưng chúng ta cố qua một thời gian thì mọi việc sẽ không còn vấn đề gì nữa!” Thôn dân cũng không dị nghị gì với việc này. Mọi người đều muốn cùng nhau thời khắc khó khăn này.

Qua được mấy ngày, người bệnh trong thôn lành bệnh càng ngày càng nhiều. Cũng không có người bị nhiễm bệnh mới nào. Trên mặt mọi người đều có một ít vui vẻ. Đối với việc Tần Thiên đưa bọn họ từ bên bờ tử vong trở về, mỗi người trong lòng đều tràn ngập sự cảm kích. Rất nhiều thôn dân lương thiện đều mang đồ vật tốt nhất của mình tặng cho Tần Thiên làm quà tạ ơn. Mà Tần Thiên đối với thịnh tình của thôn dân đều nhất nhất từ chối không nhận vật gì của thôn dân. Đám kỵ sĩ Lâm Cát cũng cảm kích Tần Thiên. Tần Thiên chữa cho người ở đây khỏi, bọn họ có thể rời khỏi cái thôn nhỏ xa xôi này. Muốn kỵ sĩ bọn họ mỗi ngày đối mặt với ôn dịch thật sự không phải lại một việc thoải mái gì.

Lâm Cát làm người phụ trách ở đây. Gã đã đem việc này hồi báo cho cấp trên. Gã cũng hy vọng cấp trên có thể nhanh chóng triệu hồi bọn họ. Thôn dân ở đây dù rất thuần chất và nhiệt tình, nhưng bọn họ cảm giác nơi này không phải là địa phương cho kỵ sĩ bọn họ ở đâu lâu dài. Có thể nói kỵ sĩ và thôn dân bình thường, là hai người ở hai thế giới bất đồng. Bọn họ cũng rất khó ở cùng một chỗ với nhau.

Mặt trời lần nữa mọc lên, cuộc sống một ngày mới trong tiểu thôn bắt đầu. Từ cửa thôn truyền đến tiếng vó ngựa. Mọi người đều nhìn về phía cửa thôn. Lâm Cát đã dẫn vài kỵ sĩ đi tới cửa thoi. Chỉ thấy mấy kỵ sĩ cấp cao, cùng một người bộ dáng thần phần thần quan rất cao đã tới. Cái thần quan đó đi tới trước mặt Lâm Cát, về mặt hoà ái nói: “Chào người! Ta là Tân Ân Táp, xin hỏi nơi thầy thuốc nơi này còn ở đây không?”

Lâm Cát vừa nghe đến vị thần quan đó chính là Tân Ân Táp đại tể ti được mọi người sung bái tôn kính, vội vàng làm một cái nghi biểu. Đám kỵ sĩ phía sau gã cũng làm một cái lễ trang trọng của kỵ sĩ hướng về phía đại tể ti. Lâm Cát vừa kích động vừa nói: “Thuộc hạ gọi là Lâm Cát, là hộ thành kỵ sĩ của thành Khang Khẳng Đặc, rất vinh hạnh được gặp ngài! Thầy thuốc của chúng còn ở đây, ta dẫn ngài đi gặp hần!”

“Đã khổ cực cho người rồi!” Tân Ân Táp vẫn về mặt hoà ái như cũ nói với Lâm Cát.

Lâm Cát nhìn ánh mắt hoà ái của Tân Ân Táp, lại nghe lời khách khí của ông, một cỗ xúc động chạy trong người Lâm Cát. Gã mặc dù là một kỵ sĩ, nhưng chỉ là kỵ sĩ thân phận không cao. Đối với đại nhân vật như Tân Ân Táp như vậy, bọn người Lâm Cát là không thể gặp được. Bây giờ chẳng những gặp mặt vị đại nhân được kính trọng này, còn nói vài câu với ông. Điều này khiến gã không thể xúc động được sao? Có mấy tên kỵ sĩ phía sau Lâm Cát đã quyết định, sau này nhất định sẽ nghỉ vào trong gia phổ của mình, đã từng gặp qua Tân Ân Táp, để cho tôn tử sau này biết tổ tiên của bọn họ đã từng gặp mặt một vị đại nhân vật vị đại tể ti này.

Tần Thiên cũng nghe được có người đến thôn này. Hắn cũng biết rõ là bọn họ đến bởi vì mình có thể chữa hết trận ôn dịch ở đây. Nói cho rõ, Tần Thiên đối với người của quan gia không có ấn tượng tốt nào. Bình thường hắn cũng không thích bắt chuyện với quan gia. Mà lần này người đến gặp Tần Thiên chính là Tân Ân Táp đại tể ti vài năm không gặp. Tần Thiên hơi kích động, bước tới, nói: “Đại tể ti! Chúng ta đã lâu không gặp, ông vẫn còn là một bộ dáng cũ a!”

Mọi người đều sững sờ, bọn họ nghĩ không ra thầy thuốc này lại biết Tân Ân Táp, còn khi bọn họ chứng kiến Tân Ân Táp lại dùng vẻ mặt thất vọng nhìn thầy thuốc này. Tần Thiên nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của đại tể ti, trong lòng thâm cười, đã qua nhiều năm rồi, đại tể ti không thể liếc mắt một cái là nhận ra được, hơn nữa hôm nay mình lại dịch dung mà!

Tần Thiên nhìn đại tể ti, vẻ mặt thần bí nói: “Độc được cũng có tánh mạng, ha ha!”

“Đúng là người! Ha ha!” Tân Ân Táp ôm Tần Thiên, hơi thất thố cười lớn. Tân Ân Táp đột nhiên lại thất thố, khiến mọi người bên cạnh một trận nghi hoặc. Bọn họ đang suy nghĩ người nay với Tân Ân Táp đại tể ti rốt cuộc có quan hệ gì! Mà khiến cho vị đại tể ti này lại thất thố như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Nam Nhân Đó Là Ai ?

Tân Ân Táp vỗ bả vai của Tần Thiên nói: “Ta nghe nói có người có thể trị khỏi ôn dịch, ta đầu tiên nghĩ đến người. Ta liền muốn đến đây xem có phải là người hay không. Nghĩ không ra đúng là gặp may, người quản nhiệm ở đây.” Tân Ân Táp nhìn thấy mặt Tần Thiên có cảm giác không nói lên lời. Ông lại

đưa ta sờ đầu Tàn Thiên một cái: “Chuyện của ngươi ra đã nghe nói qua, chỉ là không biết tại sao ngươi lại đến đây?”

Tàn Thiên cảm giác được bàn tay ấm áp của Tân An Táp đang sờ đầu mình, một cổ nhiệt lưu nhẹ nhàng đi đến tâm điền của Tàn Thiên. Hắn thở dài một tiếng, rồi nói: “Kể lại cũng thật là dài! Tân An Táp có thể vào phòng của ta để nhìn một chút không?” Tàn Thiên liếc nhìn kỵ sĩ xung quanh.

Tân An Táp biết ý của Tàn Thiên, chỉ khẽ cười, rồi quay lại nói với kỵ sĩ của ông: “Vị thầy thuốc này là người quen của ta, chúng ta còn việc đàm đạo, các người trước lui xuống nghỉ ngơi đi!” Đám kỵ sĩ đi theo Tân An Táp đồng loạt làm một cái lễ rồi lui xuống.

“Tân An Táp, mời ngài theo ta đi!” Tàn Thiên đi về phía trước, quay lại nói với Tân An Táp. Đại tể ti gật đầu, rồi theo sau Tàn Thiên.

Tân An Táp cùng Tàn Thiên đi vào trong phòng chế dược của hắn. Trên tụ linh trận còn có một thủy cầu nho nhỏ đang xoay tròn không ngừng, còn có một đồng hoàng liên đã được đề thuần đựng trong lược.

Tân An Táp nhìn tụ linh trận và thủy căn lơ lửng, trong mắt hiện một tia tinh quang ngạc nhiên. “Ngươi đã gặp được Khắc Lai rồi ư? Chỉ có y mới có thể mỗi ngày nghiền cứu mấy ngàn ý như vậy. Ngươi cũng rất thông minh, đã nhanh như vậy học xong! Còn có thể dùng để chế dược nữa!” Tân An Táp mỉm cười nhìn Tàn Thiên nói.

“Ta đúng là đã gặp được y, mới học được những thứ này. Ta phát hiện loại phương pháp này dùng để chế dược là rất hữu dụng. Tốc độ và chất lượng chế dược của ta hiện giờ tốt hơn mấy lần trước kia.” Tàn Thiên nhìn thủy cầu còn trên không trung, và nói.

“Mọi người vẫn nói Khắc Lai là một cái khác thường. Nhưng y mặc kệ ra sao, vẫn cứ tiến hành nghiền cứu ma pháp trong phạm trù ma pháp. Còn ngươi, thì lại ở ngoài phạm trù ma pháp, lại còn lợi dụng ma pháp để chế dược. Người chính xác là một khác thường và thiên tài a!” Tân An Táp liếc Tàn Thiên một cái rồi nói.

“Thiên tài thì ta không dám nhận, về phần nói ta là khác thường cũng cho là đúng đi. Khắc Lai nói đúng, ma pháp không nhất định dùng để giết người, lợi dụng ma pháp còn có thể làm rất nhiều việc. Trên thế giới thật sự không có cái gì là không đối, chỉ cần nó hữu dụng ở ở chỗ thành thì đó là một vật tốt. Mà ta là một người theo chủ nghĩa thật dụng, cho nên ta mượn ma pháp để chế dược.” Tàn Thiên vui vẻ đáp lại.

“Duy Sâm! Ngươi thật sự thành thực nhiều hơn so với trước rồi. Nhưng mà bộ dáng bây giờ hoàn toàn không giống bộ dáng khi người còn nhỏ. Với một người trưởng thành thì bộ dáng cũng không có thay đổi nhiều lắm! Ta luôn cảm giác rằng, bộ dáng của ngươi bây giờ có một loại dự cảm không nói nên lời. Rốt cuộc là loại dự cảm gì, ta không rõ ràng lắm.” Tân An Táp nhìn bộ dáng Tàn Thiên bây giờ, nói ra sự nghi hoặc trong lòng.

Tàn Thiên nghe Tân An Táp nói mình thành thực hơn so với trước, trong lòng có một chút dờ khóc dờ cười. Mặc dù hắn bây giờ chỉ là một người dưới thân thể thiếu niên, nhưng lối suy nghĩ chính là của lão tử Tàn Thiên đã trung niên.

“Tân An Táp, ngươi như thế nào biết được bộ dáng của ta hiện giờ có chút không đúng?” Tàn Thiên sờ mặt mình một cái. Hắn cho rằng thuật dịch dung của mình không có sai sót gì, đã để Tân An Táp nhìn ra vài chỗ sơ hở.

“Bộ dáng của ngươi bây giờ thật không giống có cái gì không đúng. Có thể là vì ta có thể câu thông với thần linh! Ta có cảm giác rằng khuôn mặt của ngươi bây giờ không phải khuôn mặt thật sự của ngươi. Nếu Sâm Ân Đặc ở đây, ông ta nhất định không có cảm giác giống như ta. Dù sao người cùng thần linh câu thông, trừ giáo hoàng và ta ra, chỉ còn có vài người nữa.” Tân An Táp trả lời câu hỏi của Tàn Thiên. Điều này khiến trong lòng hắn yên tâm hơn nhiều. Chỉ ít mà nói thuật dịch dung của hắn không có điểm sai sót nào.

Tàn Thiên đưa tay sờ mặt nạ trên mặt hắn xuống, lộ ra diện mục tươi cười vốn có của hắn nhìn đại tể ti. Tân An Táp nhìn bốn diện mục của Tàn Thiên có chút thất thố sững sờ. Về mặt của Tân An Táp khiến cho Tàn Thiên một trận khó hiểu, làm cho hắn tự động lấy tay sờ mặt mình một lần. Hắn phát hiện ra cũng không có cái gì không ổn.

“Tân An Táp, ngươi như thế nhìn ta, trên mặt ta có cái gì không?” Tàn Thiên hỏi Tân An Táp đang hơi thất thần.

“Giống! Thật rất giống!” Tân An Táp thì thầm nói. Đại tể ti nói càng khiến cho Tàn Thiên không khỏi mơ hồ. Tân An Táp nói mình giống ai chứ? Từ theo ánh mắt của đại tể ti, Tàn Thiên cũng có thể nhìn ra, người ngày trong tưởng tượng của mình nhất định là người rất quen thuộc với Tân An Táp. Nói đến người kia rất giống với mình, Tàn Thiên giật mình nghĩ, người đó có phải là phụ thân đã để cho mẫu thân bị khổ nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, hay không.

Tàn Thiên có chút hy vọng muốn biết người đó là ai, nhưng Tân An Táp rất nhanh khôi phục lại, quay người trầm giọng nói với Tàn Thiên: “Duy Sâm! Ôn dịch lần này đã khiến rất nhiều người mất mạng. Ta lần này đến đây cũng chính bởi vì trận ôn dịch này. Nếu ngươi đã tìm được phương pháp chữa trị rồi, có thể giúp ta, đi cứu chữa người người bị ôn dịch lan hay không! Ngươi nghĩ như thế nào?”

Tàn Thiên trong lòng khẽ thất vọng. Hắn biết Tân An Táp nhất định biết người rất giống với mình là ai, nhưng ông ta không muốn nói thì Tàn Thiên cũng không thể làm gì được. Nếu Tàn Thiên dùng một ít Mê tâm thất thần tán, thì Tân An Táp nhất định sẽ nói ra người đó. Nhưng thật muốn Tàn Thiên dùng Mê tâm thất thần tán với Tân An Táp, thì hắn thật sự có chút không thể hạ thủ được. Tàn Thiên cũng chỉ có thể chậm rãi chờ đợi chân tướng đến trong một ngày nào đó, có thể biết nam nhân đối với mình không thương không hận, lại còn để mẫu thân nhiều năm chịu khổ như vậy, là ai. Nếu Tàn Thiên biết nam nhân đó là ai, hắn nhất định dùng Mê hồn tán đem nam nhân đó ngắt đi, rồi dùng Sinh tử phê tâm nhuyễn cốt tán khiến cho nam nhân đó phải kêu ba ngày ba đêm, tiếp theo dùng mê tâm thất thần tán để cho nam nhân đó nói ra lại sao nhiều năm như vậy để mẫu thân phải chịu khổ, rồi dùng Dụ sơ đoạt mệnh tán, khiến y cảm nhận được cái mạng từ từ bị từ thần đoạt đi, cuối cùng là dụng Hoá thi phân, để biến nam nhân đó thành một bãi nước màu vàng, khiến y dùng tánh mạng đến bồi thường hết thảy cho những việc đã làm đối với mẫu thân.

“Nếu là như vậy mà nà nói, chúng ta bây giờ đi thôi!” Tàn Thiên đứng dậy để tụ linh trận ngừng lại, thủy căn lơ lửng trên tụ linh trận liền biến mất.

“Người không cần thu thập vật gì ư?” Tân An Táp hỏi Tần Thiên.

“Không có!” Tần Thiên đeo giỏ đựng được lên, rồi đem hoàng liên trong lược đi ra. Tần Thiên xoay người nói với Tân An Táp: “Ngài sau này không cần gọi ta là Duy Sâm! Cứ gọi ta là Tần Thiên đi!” Tần Thiên ra khỏi phòng để lại một mình Tân An Táp một trận mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Độc Dịch Địch Đẳng Cấp

Một hoàng đế hay một cường giả có thể khiến mọi người nhớ kỹ trong một khoảng thời gian nào đó, nhưng khi thời gian lâu, ký ức của mọi người về bọn họ cũng phai nhạt dần. Có thể khiến mọi người bình dân này vĩnh viễn nhớ đến, chỉ có những hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa vì, hay vị thần y cứu tử chữa thương.

Hoàng đế và cường giả đối với bình dân mà nói là việc rất xa vời, bọn họ vĩnh viễn ở cao cao tại thượng. Còn hiệp khách và thần y là gần gũi với bình dân nhất, người bình thường đều có thể chân chân thật thật gặp mặt bọn họ, cảm nhận khoảng cách của mình với bọn họ là rất gần. Những năm kế tiếp đó, hoàng đế và cường giả đều bị người người dần lãng quên, còn hiệp khách và thần y thì có truyền thuyết vĩnh viễn là nguyên nhân khiến người ta nhớ kỹ.

Tần Thiên và Tân An Táp dưới sự bảo vệ của bọn kỵ sĩ đi ra ngoài thôn. Thôn dân trong thôn biết Tần Thiên muốn rời khỏi đều tự phát đi tới cửa thôn, để tổng tiền ân nhân cứu mạng của bọn họ. Bọn họ nhìn Tần Thiên ngồi trên lưng ngựa, rung rung nước mắt. Mặc dù Tần Thiên chỉ ở đây có vài ngày, nhưng nếu không có hắn, ôn dịch nơi này cũng không được tiêu trừ nhanh như vậy, không biết có thể có mấy người còn sống nữa.

Bây giờ Tần Thiên phải đi, thôn dân thiện lượng trong lòng có chút tiếc nuối không thôi. Tần Thiên nhìn ánh mắt của thôn dân, trong lòng sự cảm động dâng lên, một cỗ nhiệt lưu chảy khắp người Tần Thiên. Lực lượng của bình dân tuy rất nhỏ, nhưng bọn họ có thể khiến người cảm động cũng là điều ngạc nhiên nhất. Tần Thiên cũng hiểu được trong ánh mắt có loại cảm giác nồng nóng, hắn dừng ngựa lại, rồi nói với thôn dân: “Ta bây giờ phải đi trợ giúp Tân An Táp đại tể ti, cứu những người bị ôn dịch lây lan. Ta đã dạy cho các người phương pháp, các người nhất định y theo đó mà làm, như vậy các người sẽ không bị nhiễm dịch nữa.”

Tất cả thôn dân đều gật đầu, có người đột nhiên hỏi: “Ngài có thể nói cho ta biết, ngài gọi là gì không? Chúng ta nhất định nhớ kỹ tên của ngài.”

Tần Thiên nhìn thôn dân đang chờ mong, cười một cái, trầm giọng nói: “Các người gọi ta là Tần Thiên đi!”

“Tần Thiên, Tần Thiên...” Thôn dân thì thầm nhớ kỹ ký danh này. Từ nay về sau, trong tiểu thôn này, vĩnh viễn luôn ghi nhớ cái tên Tần Thiên, đại ân nhân đã cứu sống toàn thôn dân. Cho đến rất nhiều năm sau, thôn dân mới biết được ân nhân của bọn họ chính là độc y Tần Thiên nổi tiếng trên đại lục.

Móng ngựa cất trên đại lộ, Tần Thiên nhìn về phía sau tiểu thôn đã biết mất trong tầm mắt. Tân An Táp nhìn Tần Thiên, nói: “Tần Thiên, người tại sao muốn đổi tên vậy? À! Cái tên Tần Thiên thật sự không tệ, a a!”

Tần Thiên cười một cái, đáp: “Ta nghĩ cái tên này hay, ta liền đổi tên, ha ha!”

Qua hồi lâu, Tần Thiên hỏi Tân An Táp: “Tân An Táp đại tể ti, ngài lần trước nói độc được cũng có tánh mạng, là ý tứ gì, ngài có thể nói cho ta biết được không?”

“Điểm này phải do người tự mình lĩnh ngộ. Ta không thể nói nhiều được. Như vậy sẽ khiến cho lối suy nghĩ của người xuất hiện sai lệch!” Tân An Táp vừa nói xong, rồi nháy mắt với Tần Thiên.

“Có thể cho một ít chỉ điểm không?” Tần Thiên biết tính tình của Tân An Táp, ông luôn luôn nói cái gì cũng chỉ nói một nửa, một nửa khác lưu lại cho người ta suy nghĩ. Nếu không phải Tân An Táp và Tần Thiên quan hệ tốt, Tần Thiên đã dùng mê tâm thất thần tán khiến cho Tân An Táp nói ra một nửa còn lại kia.

“Một xã hội sẽ có tánh mạng bởi vì nó có cấp bậc khác nhau. Mỗi người có cấp bậc, cũng biết mình nên làm gì, như vậy sẽ có trật tự xã hội, có sức sống, có tiến bộ, rồi cũng có tánh mạng. Người nói có đúng không? Tần Thiên!” Tân An Táp lại nói những lời khó hiểu, Tần Thiên càng như đầu hơn.

Tần Thiên ngồi trên ngựa suy nghĩ sâu. Hắn nghĩ, đẳng cấp rất cuộc có ý tứ gì, trong xã hội nhân loại, đẳng cấp đại biểu cho thân phận và quyền lực, nhưng còn về cái kia có thể rõ ràng cái gì đây? Tần Thiên lại nhớ tới Khắc Lai dạy cho mình một ít trụ cột ma pháp gì đó, vậy đến cùng, ma pháp cũng có cấp bậc. Nghĩ tới đây, Tần Thiên không khỏi cảm thấy mắc cười, đương nhiên là có cấp bậc rồi. Trước kia môn phái và võ công trong giang hồ không phải chia là ba sáu chín đẳng ư? Thiếu Lâm, Võ Đang, Thanh Thành, Côn Luân những môn phái võ thuật từ xưa không phải được xưng là môn phái cao

nhất trong chốn vô lâm ư? Nếu có cấp bậc, độc được cái môn này là chưa có cấp bậc gì, nghĩ tới đây, Tần Thiên giật mình, hần hình như đã nắm bắt được một cái gì rồi.

Đoàn người Tần Thiên và Tân An Táp vẫn còn chạy về phía trước. Chỉ là dọc đường Tần Thiên không nói một câu nào, một mực thâm tư nghĩ cái gì đó, ngay cả ăn uống và nghỉ ngơi cũng quên luôn. Đám kỵ sĩ đồng hành đều lấy làm lạ. Tân An Táp biết Tần Thiên đang suy nghĩ thứ gì, ông ngăn đám kỵ sĩ muốn định quấy rầy Tần Thiên, để Tần Thiên một người có thể tự suy nghĩ, như vậy Tần Thiên đạt được một ít gì đó.

Tần Thiên một mực suy nghĩ, chợt tỉnh lại, hần nói với Tân An Táp: "Tân An Táp, ta nghĩ rằng ngươi nói về đẳng cấp là có ý gì rồi!"

"Ồ! Vậy thật tốt rồi! Nói thử xem!" Tân An Táp vui vẻ nhìn Tần Thiên.

Đang lúc Tần Thiên định mở miệng, bụng của hần lại lên tiếng trước. Mọi người không khỏi mỉm cười. Tần Thiên đỏ mặt xấu hổ, rồi nói: "Ta bao lâu rồi chưa ăn vậy?"

Kỵ sĩ đồng hành đem lương khô đến trước mặt Tần Thiên. Tần Thiên cảm ơn một tiếng, rồi ba hai một ăn hết lương khô. Tân An Táp vẫn vui vẻ nhìn Tần Thiên ăn lương khô, cũng không thúc giục Tần Thiên.

Tần Thiên uống một hớp nước, rồi nói: "Tân An Táp, cấp bậc mà ngài nói, ta nghĩ được khác nhiều. Một xã hội đúng là bởi vì có cấp bậc, mỗi người đều có cấp bậc riêng, thì có trật tự đảm nhận các việc khác. Có trật tự này, xã hội mới phát triển, mới thật sự có được tánh mạng. Độc được của ta chính là quá hỗn loạn, không có cấp bậc gì, tựa như một đám binh lính chạy tán loạn không ai chỉ huy."

"Vậy ngươi nghĩ như thế nào phân loại cấp bậc cho độc được của ngươi?" Tân An Táp vẫn vui vẻ nhìn Tần Thiên. Từ khi nhận thức được Tần Thiên, ông biết hần nhất định sẽ không là người bình thường, nếu không như vậy chính mình cũng không cùng Tần Thiên làm vong niên chi giao.

"Ta nghĩ, giống như dong binh, đem độc được chia là S, A, B, C, D cấp, như vậy độc được cũng không hỗn loạn như trước kia." Tần Thiên hưng phấn đáp.

"Vậy ngươi bây giờ có những cấp bậc nào?" Tân An Táp hỏi.

"Tài liệu bây giờ vẫn còn thiếu, độc được của ta chế ra chỉ có thể tính là cấp B thôi. Nếu có đủ tài liệu, ta nhất định có thể làm ra được cấp S vô sắc vô vị giết cả vạn người, ha ha!" Tần Thiên trả lời. Đám kỵ sĩ đồng hành nghe được Tần Thiên có thể chế loại độc được vô hình có thể giết cả vạn người, đều không khỏi rung mình. Trong đầu bọn họ hiện ra một tràng cảnh kinh khủng, Tần Thiên đứng trước mặt thiên quân vạn mã, mang theo nụ cười từ thần khê vung tay lên, vô số kỵ sĩ và chiến sĩ cứ như vậy lần lượt ngã xuống như bị cắt đứt kinh mạch, vĩnh viễn không đứng lên được nữa.

Mặc dù bộ dáng của Tần Thiên thoát nhìn khiến cho người ta có chút sợ hãi, nhưng Tân An Táp trong lòng thì rất vui mừng. Bởi vì ông rất cuộc có thể chứng kiến được một thể mới xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Huyết Sắc Sâm Lâm

"Tần Thiên, ngươi thật sự phải đi ư? Tràn ôn dịch này có thể tiêu trừ tất cả công lao đều thuộc về ngươi. Ngươi chẳng lẽ thật sự muốn đi như vậy ư?" Tân An Táp có một chút nuối tiếc nhìn Tần Thiên mà nói. Từ tiểu thông xuất phát đã được mấy ngày, Tần Thiên cũng đã viết lại phương pháp của hần đưa cho Tân An Táp. Hần cảm giác được mình cũng không cần phải nhất định cùng Tân An Táp đi vào thành, hướng chỉ hần vừa mới sơ bộ phác hoạ được cấp bậc của độc được. Bây giờ hần muốn chính là tìm tài liệu, để chế ra càng nhiều độc được từng bước hoàn thành cấp bậc của độc được.

"Ta đem phương pháp trị liệu và phòng chống ghi lại cho ông. Ông chỉ cần dựa theo cái này mà làm, tràn ôn dịch hần là sẽ trôi qua. Ta cũng còn có một ít việc quan trọng cần làm." Tần Thiên mỉm cười nói với Tân An Táp.

"Ngươi không muốn đi gặp cái người rất giống với ngươi ư?" Tân An Táp lại đưa ra lời đề nghị hấp dẫn, đối với Tần Thiên thật có chút hấp dẫn. Hần cũng thật sự muốn đi hỏi người nọ tại sao lại bỏ rơi mẫu tự hai người bọn họ.

Tần Thiên suy nghĩ một hồi, rồi trầm giọng đáp: "Ta bây giờ chưa muốn gặp người đó. Hần từ bỏ mẫu tự chúng ta nhiều năm như vậy, còn mấy ngày thì có đáng gì. Nếu ta bây giờ đi gặp hần, nói không chừng ta sẽ giết hần!" Tần Thiên dùng sức nắm chặt tay, một cổ sát khí bá đạo xuất ra từ người Tần Thiên hướng về phía Tân An Táp và kỵ sĩ đồng hành, khiến bọn họ không khỏi phải rung mình một cái.

Đại tể ti miện còn muốn nói gì thêm, Tần Thiên có chút không lễ phép, cắt đứt lời của Tân An Táp, và nói tiếp: "Mẫu thân của ta hiện giờ đã cùng một người yêu nâng ở một chỗ sống một cuộc sống bình yên. Ta hy vọng người kia không nên đi làm phiền bà, cũng đừng khiến mẫu thân ta lại thương tâm nữa. Nếu không nặc kệ hần là ai, ta đều sẽ khiến hần hối hận sao lại sinh ra ở thế giới này!" Tần Thiên nói xong, rồi làm một cái lễ với Tân An Táp, thân ảnh chợt lóe như trận gió, đã biến mất trong mắt của mọi người, chỉ để lại con ngựa mấy ngày nay hần cưỡi đứng yên một chỗ.

"Hắn là người ư? Chỉ có tinh linh sự dụng tật phong thuật, mới có tốc độ nhanh như vậy. Đạo tặc trong nhân loại đạt đến đẳng cấp thích khác cũng không có tốc độ như vậy a!" Một kỵ sĩ thì thảo nói, kỵ sĩ còn lại cũng biểu hiện đồng dạng, chỉ có Tần An Tập bình tĩnh nhìn về hướng Tần Thiên biến mất.

Tần Thiên dùng cước bộ lại, rút bản đồ lấy được ở dong binh hiệp hộ từ trong ngực ra, quan sát một chút. Hướng nam là thành Khang Kháng Đặc bọn người Tần An Tập đi tới, hướng tây là một trong bảy cấm địa nguy hiểm nhất trên đại lục, Huyết Sát sâm lâm. Tần Thiên đem bản đồ cất vào trong ngực, rồi nhắm hướng tây đi đến rìa Huyết Sát sâm lâm. Bình thường mà nói, được tài trân quý và trân bảo hi thế đều xuất hiện trong cùng sơn ác thủy cả. Huyết Sát sâm lâm nếu là một trong bảy cấm địa nguy hiểm nhất trên đại lục, vậy nhất định trong đó có không ít vật tốt, nói không chừng còn có thể tìm được tài liệu tốt để chế độc được.

Tần Thiên thi triển khinh công phi về phía trước, được khoảng hai canh giờ, loáng thoáng có thể thấy một mảnh rừng đại thụ yên ả. Nếu dong binh bình thường tốc độ ít nhất một ngày mới có thể đến nơi, cho dù là cưỡi ngựa cũng phải nửa ngày, Tần Thiên dùng khinh công nhanh như tia chớp, chỉ dụng đến hai canh giờ là tới nơi.

Huyết Sát sâm lâm cũng không phải là một nơi cùng sơn ác thủy tầm thường như Tần Thiên nghĩ. Xuất hiện trước mặt Tần Thiên ngược lại là một khu rừng rất rậm rạp, trong đó còn có vô số những đoá hoa mỹ lệ kiêu diễm tổ diễm, khiến cho Huyết Sát sâm lâm gia tăng thêm sinh khí. Nơi này đâu có phải là một Huyết Sát sâm lâm, một trong bảy cấm địa trên đại lục, ngược lại là danh lam thắng cảnh để du khách thườn thức. Tần Thiên chậm rãi bước vào Huyết Sát sâm lâm. Trên đời có rất nhiều vật bên ngoài thoạt nhìn rất đẹp, nhưng trong đó không biết là ẩn giấu bao nhiêu nguy hiểm. Cẩn thận dùng chân dò xét những phiến lá rụng trên mặt đất, Tần Thiên rất nhanh tới được trung tâm của Huyết Sát sâm lâm. Xa xa còn có thể chứng kích bia rừng là một dãy núi màu vàng, nhưng không có xuất hiện nguy hiểm nào. Mặc dù vẫn như thế, nhưng Tần Thiên không vì đó mà buông lỏng cảnh giác. Hắn biết Huyết Sát sâm lâm là một trong bảy cấm địa trên đại lục, là có nguyên nhân của nó. Bây giờ càng yên tĩnh, thì nguy hiểm rõ ràng càng lớn hơn.

Tần Thiên giữ vững tinh thần, hắn cảm giác được chỗ sâu bên trong sâm lâm cách không xa có một cỗ ba động không nói lên lời, một loại cảm giác được nguy hiểm hiện ra trong lòng Tần Thiên. Tần Thiên "hồ" một tiếng, lắc mình, rồi cỗ nóng cháy gì đó trượt sát bên người hắn. Phía sau hắn phát ra một tiếng nổ thật to. Một cỗ nhiệt khí bức Tần Thiên phải tiến về phía trước. Cái này cũng là hắn đồ mồ hôi lạnh. Một mũi ám khí trong tay Tần Thiên chưa nhân rồi phóng về phía nơi sinh vật không rõ trốn trong bụi rậm tập kích mình. Chỉ nghe một tiếng 'hừ' nhẹ, bụi rậm khẽ động, rất nhanh cũng không còn động tĩnh

Trên ám khí của Tần Thiên có Mê Hồn tán và Nhuyễn Cốt tán, người hay động vật trúng phải đều không thể động dậy được. Tần Thiên chính mình cũng không bị tổn thương nào, chỉ là y phục bị sức nóng là cháy một chút. Tần Thiên đi tới bụi rậm trước mặt quan sát, một con nhện to tướng khiến người phải sợ hãi đã trúng độc được trên ám khí mê đi và ngã xuống.

"Ha! Con nhện thật lớn!" Tần Thiên phát ra một tiếng thét, chợt hắn lại a a vừa cười vừa nói: "Thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người lại xông tới, người chính là tài liệu tốt để chế độc. Thật xin lỗi, người đã tập kích ta, ta không thể làm gì khác hơn là dùng người chế độc cho hả giận, a a!" Nói xong một chương bỏ lên đầu con nhện. Đáng thương cho nó bị độc được là ngất, cứ như vậy hồ lý hồ đồ mà đi gặp diêm vương.

Rất nhanh con nhện to tướng này bị Tần Thiên giải phẫu. Hoàn hảo là bên cạnh không có ai, nếu không người chứng kiến được cảnh này, không ói ra hết tất cả thức ăn mới là lạ.

Tần Thiên thì hăng hái đem mổ con nhện thành nhiều phần. Trên đời nhện có ngũ độc, nhện, bò cạp, cóc, rắn, và rắn. Nếu là một trong số đó đương nhiên là tài liệu tốt để chế độc được. Mà thu hoạch ngoài ý muốn nhất là Tần Thiên trên người con nhện phát hiện được viên ma hạch màu đỏ. Tần Thiên trước kia thường xuyên cùng Xá Nhĩ, hắn đương nhiên biết đồ vật này là ma hạch rồi, cũng biết vật này có giá trị.

Một tụ linh trận nho nhỏ xuất hiện trên mặt đất, lại một thủy cầu trên không trung bao lấy không phải là thảo dược, mà là từng mảnh thân thể của con nhện. Tần Thiên tự nhiên ở trong Huyết Sát sâm lâm nguy cơ tứ phía bắt đầu luyện chế độc được. Thật không biết phải nói về hắn như thế nào mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 40: Soa Nhất Điểm Ngoan Hoàn

Ánh nắng trời chiều rọi vào Huyết Sát sâm lâm. Huyết Sát sâm lâm đỏ giống như máu, ngay cả trên người của Tần Thiên cũng nhiễm một màu máu đỏ. Tần Thiên nhìn hết thấy mọi thứ trước mắt, suy nghĩ: 'Xem ra Huyết Sát sâm thật đúng với tên của nó!'

Tần Thiên thu thập xong những phần của con nhện đã được đề thuần, liền ở trong cái Huyết Sát sâm lâm này tìm một chỗ an toàn để nghỉ ngơi, nếu không lại không biết bao nhiêu con giống như con nhện này xuất hiện. Không biết có phải Tần Thiên trước kia cứu được nhiều người hay không, bất tri bất giác tích được nhiều ân đức, gần nửa ngày ở trong Huyết Sát sâm lâm, hắn chỉ gặp được có mỗi một con nhện, những thứ khác không có gặp.

Trong bóng tối, Tần Thiên tìm được một nơi khô ráo và yên tĩnh. Và nơi này chính là nơi nghỉ chân tối nay. Tần Thiên bắt trí cắm chế tại bốn phía. Cẩn thận một chút cũng tốt, ai mà biết có nguy hiểm gì khác nữa không? Tần Thiên ngồi xuống, lấy ra con nhện độc đã luyện chế mà quan sát. Cái thế giới này

có nhận, không biết còn những thứ khác như cóc, rết, bò cạp, hay rắn độc còn có thể gặp được không nữa. Nếu được như vậy có thể luyện thành Ngũ Độc tán, giết vạn người trong vô hình rồi. Cái này là do Tàn Thiên nắm đó học lên từ Ngũ Độc môn mà biết.

Ngũ Độc môn luôn không tranh với ai. Trong giang hồ, Đường môn đã sớm thanh danh lan xa, còn Ngũ Độc môn cũng chỉ hoạt động ở Vân Nam và dần dần suy kiệt từng ngày. Một môn phái dụng độc năm đó có thể so sánh với Đường môn chỉ sợ vĩnh viễn biết mất theo lịch sử.

Một đêm cứ như vậy trôi qua với Tàn Thiên ngoài thả lỏng trong thì đề phòng. Mặc dù thỉnh thoảng trong bóng tối có vài trảng tiếng thú hồng truyền đến, nhưng chuyện gì cũng không có phát sinh. Thật sự không thể nói là một kỳ tích. Tàn Thiên vươn vai một cái, rồi thu thập đồ vật, và giải trừ cấm chế, sau đó nhảy lên cây to, nhằm về ngọn núi màu vàng ở rìa sâm lâm bên kia mà phóng đi. Được tài tốt thì thường có trong núi a. Tàn Thiên ở trên cây di chuyển giống như một con chim.

Buổi sáng là lúc vạn vật khôi phục lại, một ngày kế tiếp lại bắt đầu rồi! Tàn Thiên phi người trong không trung, lúc này mới mở rộng nhãn giới. Tàn Thiên thấy được các loại động vật cổ quái kỳ lạ. Trong lòng hắn cho rằng những động vật này dĩ nhiên không thể nhìn vào bề ngoài được, mỗi con đều không phải dễ chọc được. Động vật có thể sinh tồn được trong Huyết Sắc sâm lâm là thứ dễ chọc ư? Những độc vật này có lẽ giống loài người, không thể hù dọa được, nói không chừng nếu chọc giận đến nói như vậy sẽ không tốt rồi. Dù sao Tàn Thiên tới đây là kiếm được tài mà thôi, không phải đến giết ma thú.

Hoàn hảo là Tàn Thiên biết khinh công có thể phi ở trên cây. Nếu đổi lại thành một người không biết khinh công thì không biết chuyện gì sẽ phát sinh ra nữa.

Thỉnh thoảng có một vài con ngỗng đầu nhìn Tàn Thiên đang phi trên cây, rồi gào lên. Như thế cũng tốt, thỉnh thoảng có một hai con ma thú từ mặt đất bay lên đánh về phía Tàn Thiên. Hắn thấy vậy cũng không khách khí với bọn nó, tay vung ra, phóng Mê Hồn tán và Nhuyễn Cốt tán. Đám ma thú không biết trời cao này, lập tức từng con như điều đứt dây té xuống, 'bang' một tiếng thật lớn, tại một cái hố thật to, đồng thời cũng liên tục không tám thì bảy những con bên cạnh. Đám ma thú này trí lực cũng không thấp, khi bọn chúng thấy đồng loại bị thiệt thòi như vậy, cũng trở nên thông minh chỉ đứng ở dưới gầm gừ với Tàn Thiên thôi. Tàn Thiên nhìn thế bộ dáng của ma thú, không kềm nổi tính trẻ con, làm mặt quỷ đối với đám ma thú.

Đang lúc Tàn Thiên có chút đắc ý, một con Xuyên Sơn Giáp (con tê tê) thân hình không lớn lắm, há miệng phóng ra một thủy cầu hướng về phía Tàn Thiên. Tàn Thiên thầm nghĩ: 'Không phải vậy chứ! Ma thú này biết ý tứ mình làm mặt quỷ ư?' Tàn Thiên vừa bắt đầu suy nghĩ, thì đám ma thú cũng lần lượt làm theo, hoá cầu, băng trụ, còn có thiểm điện phóng về phía Tàn Thiên. Nếu không có cây cối giúp Tàn Thiên ngăn cản một phần, chỉ sợ Tàn Thiên giống như một chiếc phi cơ bị cháy đang rơi xuống.

Nhìn rất hấp dẫn, Tàn Thiên vừa tránh né đợt ma pháp công kích, vừa vận mười hai phần công lực phóng về phía trước. Hắn muốn nhanh một chút rời khỏi địa phương quỷ quái này. Một cành cây cử động nhắm tới chân của hắn, thiếu chút nữa là bắt được. Điều này khiến hắn bị khiếp sợ, hắn cuối cùng cũng biết được Huyết Sắc sâm lâm cũng không phải đơn giản như bề ngoài của nó. Nếu đã được mệnh danh là một trong thất đại cấm địa, thì cũng không phải gọi cho vui. Nếu Tàn Thiên tới hôm không bố trí cấm chế bốn phía, mà thực vật đối với độc tố là miễn cảm nhất, Tàn Thiên cũng đừng có nghĩ yên lặng nghỉ hết đêm.

Tàn Thiên lúc này cẩn thận chút ý đến dưới chân, vừa tránh được trận tập kích ma pháp muốn nói có bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vậy, thì nhiều cây cối cử động được cũng hiển cho hắn vài cái 'ân cần', còn có vài khóm hoa lớn cũng 'toát ra mị nhãn' đối với Tàn Thiên. Hoà hoa mỹ lệ xuất ra vô số ma pháp như điểm hoa ở phía sau Tàn Thiên. Hắn giống như một phiến băng mỏng vất vả giữa sự tống tặng của đám thực vật và ma pháp xông qua Huyết Sắc sâm lâm. Vừa đáp xuống đất, Tàn Thiên thở hổn hển, thầm kêu, nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa là xong đời ở đây.

Một bụi rậm có vài ngọn cỏ điểm đỏ xuất hiện trong mắt Tàn Thiên. Hắn liền vội vàng chạy qua nhìn kỹ, thật may mắn lại tìm được Tuý Tiên thảo dùng làm Thần Tiên tụy rồi. Tàn Thiên mỉm cười hái Tuý Tiên thảo xuống, đã hoàn toàn quên cái việc thiếu chút nữa thành món ăn cho thực vật trong Huyết Sắc sâm lâm rồi.

Tàn Thiên cũng hái xuống Mê Hồn thảo, rồi đi về phía ngọn núi màu vàng kia. Dọc đường đi, Tàn Thiên phát hiện không ít được tài. Nơi này có Huyết Sắc sâm lâm chặn ở phía trước, nên rất người tới đây, tất cả thảo dược đều tốt hơn so với bên ngoài. Tàn Thiên chỉ hận là giò trúc của mình quá nhỏ, nếu không thì có thể hái nhiều được tài hơn, cũng không giống như lúc này không nỡ cũng phải bỏ. Tàn Thiên không thể làm gì khác hơn là hái những cái chưa có. Hắn cũng thế rằng, nếu lần sau tới đây, nhất định sẽ mang thêm vài cái giò trúc lớn hơn, còn có lần sau tới đây nhất định cho đám ma thú và thực vật này đẹp mắt, khiến chúng nó biết được rằng đắc tội với Tàn Thiên sẽ không có kết quả tốt.

Tàn Thiên coi như cũng là đi trên sơn đạo, từ xa xa hắn thấy được một sơn cốc. Trong sơn cốc lại có một loại cỏ nửa đen nửa trắng gì đó. Lúc Tàn Thiên thấy loại cỏ này, không nhận được đứng sững, trời! đây chính là Âm Dương thảo hiếm có trên đời a! Tàn Thiên chớp mắt phóng tới sơn cốc. Sơn cốc càng ngày càng gần, tâm của Tàn Thiên cũng càng cao hứng.

Đang lúc Tàn Thiên sắp tới cửa cốc, thì một đạo thiểm điện từ bầu trời hung hăng đánh xuống. Tàn Thiên kinh hoàng lác mình sang bên cạnh. Oanh một tiếng, thiểm điểm đó đánh xuống đất tạo thành một cái hố thật to. Mặc dù Tàn Thiên không bị thiểm điểm công kích, nhưng cũng dính đầy đất cát. Miệng của hắn nhả một miệng đất cát, ánh mắt hung hăng nhìn về phía tên thủ phạm phóng thiểm điểm hướng về phía hắn kia.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 41: Thủ Hộ Quái Thú

Âm Dương thảo, một trong được tài trân quý hiếm thấy trên đời, trong chốn võ lâm trước kia chính là ngàn năm khó gặp. Nơi này đúng là một kho bảo tàng lớn. Dùng Âm Dương thảo mà luyện chế thành Thiên Ma Tây Tuỷ đan là linh đan mơ tưởng của người trong võ lâm. Ăn một viên Thiên Ma Tây Tuỷ đan một lần có thể tăng một trăm hai mươi năm công lực, hơn nữa có thể luyện thành tăng thứ tám Viêm Băng thần công. Nhưng sự đời có được tất có mất, ăn Thiên Ma Tây Tuỷ đan tuy có thể tăng một trăm hai mươi năm công lực, cũng có thể luyện thành tăng thứ tám Viêm Băng thần công, nhưng viêm kính và băng kính trong nội lực lại thường xuyên xung đột, nếu không tốt có thể bị cản trở. Trừ phi luyện đến tăng thứ mười hai Viêm Băng thần công hay công lực đạt tới hoá cảnh thì lúc dùng sẽ không bị phản tác dụng nữa. Trong trí nhớ Tần Thiên trong chốn võ lâm trước kia chỉ có tồn tại ba viên Thiên Ma Tây Tuỷ đan, nhưng được mấy đại võ thuật thế gia nghiêm mật bảo tồn. Bởi vì với đặc tính của nó, vẫn rất ít nghe nói có người dùng qua. Điều này cũng khiến nó trở thành một tăng thần bí, cũng khiến nó trở nên cực trân quý.

Âm Dương thảo gần ngay trước mắt. Nhưng đứng trước cửa sơn cốc có Âm Dương thảo là một con quái vật hổ không ra hổ, trâu không giống trâu, đang dùm cặp mắt to tướng lườm Tần Thiên, ánh mắt tràn ngập sự dè phòng và địch ý. Thiểm điện vừa rồi tập kích Tần Thiên cũng chính do quái thú này phóng ra. Tần Thiên không nói hai lời phóng vài mũi ám khí về phía quái thú. Ai ngờ da của nó lại cứng như sắt, ám khí đánh trúng người con quái thú thì phát ra tiếng va chạm của kim loại. Điều này khiến Tần Thiên giật mình.

Mũi ám khí còn chưa chạm vào người quái thú, lại có một đạo thiểm điện và mấy quả lôi cầu phóng nhanh tới. Tần Thiên nếu không phải có kinh công tốt, thì chỉ sợ đã bị đánh trúng, chỉ là áp lực do ma pháp đánh lên mặt đất khiến cho hắn thiếu chút nữa ngã lạng ra. Tần Thiên vừa ổn định lại thân hình, lui về sau mấy bước, tay động phóng về phía quái thú Mê Hồn tán và Nhuyễn cốt tán. Nhưng lần này cũng giống như đá vào thanh sắt, quái thú vẫn hoàn hảo đứng yên không ngã xuống. Xem ra không phải tất cả các vật đều sợ độc.

Quái thú chỉ thấy Tần Thiên lui về sau mấy bước rồi tay động vài cái. Nó cũng không cảm thấy có vật gì bay về hướng nó, chỉ trừng mắt nhìn Tần Thiên rồi gầm nhẹ một tiếng. Tần Thiên vừa lo vừa tức, đây chính là lần đầu tiên phát hiện được tên không sợ độc được. Độc được của hắn lần đầu tiên mất đi tác dụng. Tần Thiên hít một hơi thật sâu, thân thể hướng về phía trước, lại phóng ra Sanh Tử Phệ Tâm Hoá Cốt tán đánh về phía quái thú kia. Chân thì dùng sức, thân hình thẳng tắp như muốn qua khỏi người quái thú nhằm về phía cửa cốc, muốn như vậy mà chạy vọt vào trong cốc. Mà quái thú kia cũng không dễ đối phó như vậy. Chỉ nghe 'đắc' một tiếng thú hống, bầu trời lại xạ xuống một đạo thiểm điện có năng lực truy tung đánh vào Tần Thiên. Thật may là Tần Thiên thấy bầu trời lại đánh xuống một đạo thiểm điện, trong không trung, không cần suy nghĩ gì lộn người lui về, tránh đạo thiểm điện đánh tới kia. Mà đạo thiểm điện lại có tính truy tung, Tần Thiên lùi về phía sau, nó cũng bay theo. Điều này khiến Tần Thiên thiếu chút nữa chịu không nổi. Mặc dù Tần Thiên lúc thiểm điện sắp đánh tới thì chân trái chạm chân phải tránh qua một bên, nhưng vẫn bị tia thiểm điện xướt qua người. Cái này cũng coi là may mắn. Tần Thiên bị thiểm điện đánh trúng, thân thể cũng co giật một trận. Cảm giác choáng váng khiến hắn suýt ngất đi, đầu hiện một mảnh trắng xoá, tóc cũng dựng đứng lên, thân thể thì không còn chút lực nào.

Hồi lâu, Tần Thiên mới tỉnh lại, chân tay của hắn vẫn còn co lại, khí lực thì cũng hồi phục một ít, cảm giác vừa rồi khiến toàn thân đau nhức không thể tả. Tần Thiên cố hết sức lùi về sau vài thước. Trước kia đối với hắn mà nói, thì nhẹ nhàng điểm một cái là có thể phi vài bước. Bây giờ đối với hắn thì rất là khó khăn. Không tưởng là cái đồ quý đồ lợi hại như vậy, chút xíu nữa giật điện chết mình. May mắn chính là con quái thú kia cũng không thừa dịp mà đánh tới, nếu không thì Tần Thiên chỉ sợ xong đời ở đây.

Quái thú đứng ở cửa cốc, ánh mắt tràn đầy sự đắc ý nhìn Tần Thiên. Ánh mắt của nó khiến cho Tần Thiên khiếp sợ. Đây là cái thứ quý gì mà không sợ ám khí, không sợ độc, mà còn tốt là nó chỉ cần Tần Thiên không tới cửa cốc thì không công kích hắn. Điều này cũng khiến Tần Thiên tương đối an toàn.

Tần Thiên nhìn Tuý Tiên thảo trong giỏ tre, cũng không tin rằng nếu làm thành Thần Tiên đảo đối với con quái thú này cũng không có biện pháp nào, thì nhìn Âm Dương thảo chỉ có thêm chảy nước miếng thôi. Tần Thiên qua tình huống vừa rồi nhìn ra không biết vì lý do gì, mà quái thú của canh giữ ở cửa cốc thôi, cũng không có nhân cơ hội mình bị thiểm điện đánh tránh mà đánh thêm một đòn. Có thể là con quái thú này không thể rời quá xa cửa cốc. Hắc hắc! Tần Thiên bố trí một tụ linh trận cách rất xa quái thú, từ trong giỏ tre lấy ra Tuý Tiên thảo bắt đầu luyện chế Thần Tiên đảo đến đối phó với quái thú kia.

Người gặp nguy hiểm chưa đi qua, nhưng lại còn có tâm tư trước mặt quái thú chế độc được, trừ Tần Thiên ra thật sự không có ai có thể làm được. Muốn dùng độc được để đối phó với một con quái thú không rõ lai lịch, giờ làm để thử không dám nói là không có lần sau, cũng là việc chưa từng có trong quá khứ.

Quái thú đứng ở cửa cốc ánh mắt đắc ý trở thành mơ hồ. Nó lấy làm lạ là cái nhân loại kia rốt cuộc đang làm cái gì. Một thủy cầu lơ lửng trên một vật gì không rõ. Trong thủy cầu còn có cái gì đó màu xanh xanh. Thủy cầu thì xoay tròn không ngừng. Hồi lâu cái thứ xanh xanh đó rơi xuống vào trong cái vật giống như cây trúc. Mà người kia thì mỉm cười nhìn chính nó. Nó dĩ nhiên nhận ra nụ cười đó tự nhiên không có hảo ý. Nó cũng cảm thấy kỳ quái chính là nhân loại này vừa rồi từ trong tay mình ném không gì.

Hắn tại sao còn mỉm cười không hảo ý như thế? Nếu để nó biết Tần Thiên hiện giờ đang chế ra loại thuốc mê lợi hại nhất, Thần Tiên đảo, mà cái này là dùng để đối phó nó, không biết nó có thể lần nữa phóng ra vài đạo thiểm điện và lôi cầu để cảm tạ 'hảo ý' của Tần Thiên, hay là xông tới đem Tần Thiên xé ra thành từng mảnh nuốt vào trong bụng hay không? Cái này chỉ có nói mới biết, còn có trời biết.

Tần Thiên lại nở ra nụ cười chiêu bài của hắn, nhìn quái thú nói: "Quái thú lão huynh, cái này là Thần Tiên đảo ta làm ra, không biết đối với người có tác dụng hay không, người trước hết hảo hảo hưởng thụ một chút đi!" Nói xong, tay liền động đậy, Thần Tiên đảo vừa mới chế hướng về phía quái thú kia.

Quái thú thấy Tần Thiên mỉm cười hơn hớn, trong lòng nó dâng lên một loại cảm giác rất lâu chưa có - kinh khủng. Quái thú cũng không rõ cái nhân loại kia vừa rồi thiếu chút nữa bị mình đánh cho chết khiếp, bây giờ như thế nào lại có loại cảm giác kinh khủng này. Loại cảm giác này khiến nó không khỏi lui về sau một bước. Tay Tần Thiên vừa động, tâm của nó kinh hoàng lập tức tụ tập điên cuồng lời nguyên tố quanh thân thể.

Chương 42: Thiên Ma Tây Tuý Đan

Lôi nguyên tố trong không khí không ngừng tụ tập về hướng của quái thú, không khí chuyển động mãnh liệt, trong hư không mơ hồ có mấy tiếng sấm sét. Tần Thiên thấy cảnh tượng trước mắt liền lùi về sau mấy bước, chẳng lẽ Thiên Tiên đảo cũng vô dụng đối với quái thú đó ư? Lần đầu tiên trong lòng của Tần Thiên nổi lên cảm giác bó tay, lần này đúng là đá vào một tấm sắt rồi.

Quái thú điên cuồng tụ tập lôi nguyên tố về phía nó. Nó rõ ràng cảm giác được một cỗ mặt trời đột nhiên xuất hiện như nước lũ hướng đến nó. Lôi nguyên tố đang tụ tập trên người cũng bắt đầu từ từ tản ra. Bốn chân trở nên vô lực để đứng thẳng. Chuyện gì vậy? Quái thú trầm nghĩ.

Lôi nguyên tố trong không khí từ từ tản ra bốn phía. Không khí cũng từ từ khôi phục lại sự yên lặng. Tần Thiên nhìn thấy quái thú hơi lão đạo, thân hình như muốn ngã xuống. Cảm giác bó tay vừa rồi cũng bay đi, Thần Tiên đảo thật đúng như tên hiệu của nó, đã phát huy tác dụng.

Một âm thanh thật to, thân hình to lớn của quái thú ngã xuống mặt đất, khiến bụi bay mù mịt. Tần Thiên vừa thấy quái thú ngã xuống, một cái lác mình như tia chớp phóng vào trong cốc, chỉ để lại quái thú như một ngọn đồi nằm yên ở đó. Âm Dương thảo vẫn là quan trọng hơn. Còn về chiến lợi phẩm từ quái thú thì tính sau.

Trong cốc thật nhiều Âm Dương thảo đen trắng xen lẫn nhau. Ở cái thế giới này lại có nhiều Âm Dương thảo như vậy, trong khi ở chốn vô lâm trước kia thì chỉ một ít là đã khiến một tràng tinh phong huyết vũ rồi. Âm Dương thảo, không biết có bao nhiêu người muốn tới tay. Bất kể là chính phái hay tà phái đều muốn có được Thiên Ma Tây Tuý đan. Kết quả cuối cùng nhất định là máu chảy thành sông, thân nằm khắp nơi. Mà cũng chỉ có mấy môn phái và thế gia có thực lực cường đại mới có thể có được thôi.

Tần Thiên tham lam hít sâu mùi hương phát ra từ Âm Dương thảo trước mặt. Một cỗ mùi hương của Âm Dương truyền vào phổi của hắn, khiến tinh thần của hắn không khỏi kích động. Nếu là trước kia, Tần Thiên có thể thấy được vài lần cũng đã là quá may mắn rồi. Hôm nay lại còn có thể dụng chính đôi tay của mình dùng Âm Dương thảo để luyện chế Thiên Ma Tây Tuý đan. Không cần nói thần diệu của Thiên Ma Tây Tuý đan đến cỡ nào, thử hỏi có mấy người có thể hưởng thụ quá trình luyện chế Âm Dương Thảo thành Thiên Ma Tây Tuý đan cơ chứ?

Âm Dương thảo trưởng thành là do hấp thu thiên địa linh khí, lúc thu thập cũng không thể dùng sức quá nhiều, nhất định phải chờ lại rễ của nó, như vậy Âm Dương thảo còn có thể sinh trưởng lại. Bất quá, trong chốn vô lâm trước kia, dù ai cũng đều biết đạo lý đó, nhưng đều lấy cả gốc rễ của cây Âm Dương thảo, đồ vật chính là bảo hiểm trong tay của mình tốt hơn, người khác cũng đừng có nghĩ tới việc có được Âm Dương thảo. Điều này cũng là nguyên nhân khiến cho Âm Dương thảo lại ít đến như vậy.

Tần Thiên vừa hái Âm Dương thảo, vừa cười thầm trong bụng, trước kia thì vì tìm được Âm Dương thảo đã mệt muốn chết, hiện giờ cũng vì Âm Dương mà người đều đầy mồ hôi. Càng khiến cho Tần Thiên dở khóc dở cười chính là chính mình chỉ hái được một phần nhỏ Âm Dương thảo trong sơn cốc này, cũng không biết là may mắn hay là xui xẻo đây nữa.

Thiên Ma Tây Tuý đan là một trong số các loại kỳ dược, phương pháp luyện chế cũng hết sức phức tạp, thời gian tốn đến bảy lần bảy bốn mươi chín ngày, trong đó từng phân đoạn đều phải liên nhau, nếu không phải là người điếm đạn, chỉ sợ là phiền chết đi được.

Tần Thiên đem Âm Dương thảo đề thuần một chút bằng phương pháp của hắn. Đề thuần xong, liền đem Âm Dương thảo vào trong đồ đựng. Tần Thiên ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, vì quá trình chế Thiên Ma Tây Tuý đan chính là rất hao tổn tinh lực. Tần Thiên phát hiện công lực của mình đã có tiến bộ không nhỏ. Hắn thường dùng ma lực để đề thuần dược tài, ma lực không có tiến bộ nhưng nội công thì tiến không ít. Thật sự là quái lạ! Tần Thiên suy nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra. Nếu đã nghĩ không ra thì cũng không cần nghĩ nữa, trước tiên chế Thiên Ma Tây Tuý đan cái đã.

Âm Dương thảo như bị một bàn tay vô hình nâng ở trên tụ linh trận. Một tiểu hỏa cầu phía dưới Âm Dương thảo hơi nóng nó. Một luồng hơi từ Âm Dương thảo bốc lên. Tần Thiên đầu chảy mồ hôi nhễ nhại. Luyện Thiên Ma Tây Tuý đan là phải rất chú ý đến độ lửa. Nếu độ lửa không đủ thì dược lực của Âm Dương thảo cũng không thể phát huy. Nếu độ lửa quá mức thì dược lực cũng sẽ biến mất. Lúc Tần Thiên đi cũng không có mang theo dụng cụ chế dược. Cũng may là học được vài chiêu từ Khắc Lai, nếu không chỉ có cách là rời khỏi Huyết Sắc sâm lâm rồi sau đó mới luyện chế. Như vậy việc chế dược càng tiêu hao thể lực nhiều hơn. Dù sao khống chế hỏa lực là một việc rất hao tổn tinh thần.

Tần Thiên dĩ nhiên vì luyện chế Thiên Ma Tây Tuý đan mà ở lại trong cốc bảy bảy bốn mươi chín ngày. Trong những ngày này hắn dốc hết tâm huyết, lúc khát thì dùng ma lực tạo ra nước, lúc đói thì lấy lương khô mang theo để ăn, lúc mệt chỉ dám chớp mắt một lúc, lo sợ độ lửa có sự sai lệch gì, cũng như các công đoạn chế dược, nếu không thời gian trước đó cũng lãng phí. Con quái thú kia cũng nằm trước cửa cốc bốn mươi chín ngày, khiến cho người khác phải trầm tư lợi hại của Thần Tiên đảo. Tần Thiên nhìn quái thú nằm trên mặt đất đó và trầm nghĩ: 'Nhiều ngày như vậy, không biết nó có bị chết đói không nữa?'

Trên bầu trời đột nhiên mây đen kéo đến dày đặc. Trên trời cũng có từng đạo thiểm điện. Một tiếng sấm đình tai nhức óc truyền đến. Trời đất trong lúc đó cũng biến sắc. Những sự việc này khiến cho Tần Thiên hoảng sợ. Không thể nào! Luyện chế Thiên Ma Tây Tuý đan cũng khiến ông trời nổi giận à! Một đạo lôi điện màu đỏ đánh xuống, cả mặt đất hình như cũng bị rung động. Bầu trời cũng xanh trở lại, mây đen trên trời biến mất trong nháy mắt, làm như thể chưa từng có phát sinh việc gì.

Một viên Thiên Ma Tây Tuý đan kỳ được trong chốn vô lâm cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Tần Thiên. Hân quả thật vui mừng không thể tả đến nỗi như muốn nổ tung. Cầm một viên Thiên Ma Tây Tuý đan bóng loáng đưa lên mũi, hít một hơi thật sâu, một cỗ được hương thơm ngát khiến Tần Thiên có chút say mê.

Số người chứng kiến được Thiên Ma Tây Tuý đan là rất ít, mà có thể giống như Tần Thiên thì cũng không có được mấy người, thêm nữa lại còn có thể có nhiều Thiên Ma Tây Tuý đan đến như vậy thì đúng tiền vô hậu khoáng. Nếu để người trong chốn vô lâm biết được Tần Thiên có nhiều Thiên Ma Tây Tuý đan đến như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người nổi điên lên, không những thế còn điên cuồng muốn cướp đoạt. May mắn chính là nơi này không giống với chốn vô lâm trước kia, người biết Thiên Ma Tây Tuý đan cũng chưa có, nếu không thì chỉ sợ rằng Tần Thiên dù có biến thành thần tiên cũng khó tìm được nơi đặt chân. Tần Thiên có thể phát hiện Âm Dương thảo ở đây, và chế ra Thiên Ma Tây Tuý đan, chỉ có thể nói đây là ý trời.

Tần Thiên có nhiều Thiên Ma Tây Tuý đan như vậy, nhưng mà hân còn không có cuồng vọng cho rằng công lực của mình đã đến hoá cảnh. Cầm một viên được hoàn bất mất cũng không dám nuốt xuống. Tăng trưởng một trăm hai mươi năm công lực tất nhiên là điều tốt, nhưng cái mùi vị xung đột và cần trả của công lực Tần Thiên bây giờ còn chưa có hứng thú thưởng thức tới.

Tần Thiên lấy ra một lọ sứ được mang theo, cẩn thận lần lượt đưa từng viên vào trong đó. Nhìn sang một mảnh lớn Âm Dương thảo còn chưa có hái, trong lòng tiếc tiếc không thôi. Nếu không phải vì đã ăn hết lương khô, chỉ sợ Tần Thiên sẽ còn ngồi ở đây một thời gian dài nữa.

Quái thú cũng như bốn mươi chín ngày trước đó nằm yên ổn. Tần Thiên nhìn quái thú kèm theo nụ cười chiêu bài của hân. Nơi này nhiều Âm Dương thảo như vậy, có một tên hộ pháp như vậy ở đây cũng không tệ. Lần sau nhất định phải bắt nó đi luyện chế. Cũng không phải có thể đi vào sao? Tay Tần Thiên động một cái phóng giải được của Thần Tiên đảo lên người quái thú. Thân hình của Tần Thiên loé lên rồi mất dạng.

Quái thú tỉnh lại. Nó dùng sức lắc lắc cái đầu, rồi nhìn vào trong cốc. Âm Dương thảo thiếu đi một mảnh, lúc này nó mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Quái thú ngẩng đầu lên, rống một trận phân nộ thật to, vô số thiểm điện và lôi căn từng đợt đánh ra tạo thành một cái hồ to tướng. . .

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Truy Sát (1)

Thành Khang Khẳng Đặc, là một thành thị gần nhất cách Huyết Sắc sâm lâm, người muốn vào Huyết Sắc sâm lâm tìm vận may đều ghé vào đây. Tần Thiên bộ dạng phong trần đi đến bên ngoài thành Khang Khẳng Đặc. Nhìn cái thành thị này Tần Thiên không khỏi nhủ thầm, tại sao mỗi thành thị mà hân thấy đều giống nhau, thành tường màu xám cao lớn, còn có một cửa thành khá lớn, và thêm binh lính thủ cửa vẻ mặt nghiêm túc.

Tần An Tập dựa theo phương pháp của Tần Thiên, ôn dịch trong dịch khu đã được khống chế, cuộc sống của mỗi người đều khôi phục như bình thường. Tần Thiên đi trên đại lộ của thành Khang Khẳng đặc, hân phát hiện trong vòng ba thước không có người nào, còn ngoài ba thước thì người đều cau mày, mũi thì bịt lại, mặt đầu vẻ yếm ả. Tần Thiên cảm thấy kỳ quái, ta đắc tội với bọn họ ư? Còn là ta cũng không có làm gì đối với bọn họ mà? Hình như mình chưa từng tới nơi này, sao lại đắc tội với người nào ở đây, mà mình xem ra có vẻ tuần tú, bọn họ cũng không cần dùng vẻ mặt như vậy mà nhìn mình chứ.

Tần Thiên vô tình gãi một chút, liền mới phát hiện y phục trên người của mình, bởi vì hân ngày người hơn hai tháng ở trong Huyết Sắc sâm lâm, nên không nhìn rõ màu sắc, liền truyền đến một mùi vị nồng nặc khó chịu, một người luyện chế Thiên Ma Tây Tuý đan ở Huyết Sắc sâm lâm hơn hai tháng, mỗi ngày đều mồ hôi nhễ nhại, lại hai tháng nay không có tắm rửa, hôm nay Tần Thiên quả thật giống như một tên khất cái. Khó trách trong vòng ba thước của mình không có ai, mà người thấy hân đều lộ vẻ mặt yếm ả kia. Một ánh mắt bất đồng lẫn trong ánh mắt yếm ả của người đi đường, một người trong trang phục bình thường cẩn thận nhìn Tần Thiên, rồi lập tức biến mất. Tần Thiên cảm giác được hình như có người đang nhìn hân, hân làm như lơ đãng quay đầu nhìn lại, một thân ảnh thoáng lên rồi không thấy đâu. Tần Thiên mặt lại nở một nụ cười chiêu bài của hân. Muốn tới cũng tới rồi. Lần trước vì mẩu thân mà trốn, lần này còn đến gây chuyện, thì mình cũng tuyệt đối giải quyết luôn.

"Hô!" Tần Thiên ngồi trong thùng nước nóng, thở một hơi dài. Màn cửa sổ động nhẹ, Tần Thiên liếc mắt nhìn qua, hân nhớ tới lần trước hân đang tắm rửa, thì lại có một Mạc Ny Toa từ sau màn cửa mơ hồ lao ra, rồi tới đem hương diêm kia. Tần Thiên rất mong Mạc Ny Toa từ màn cửa bước ra, nhưng màn cửa chỉ là bị gió thổi qua mà động, cái thân ảnh kia cũng không có hiện ra. Trong lòng Tần Thiên cảm giác một trận mất mát.

Thân thể thư giãn, Tần Thiên tắm rửa xong rồi ra ngoài phòng, đi tới quầy ăn dưới lầu của lữ quán ăn một chút. Tần Thiên kêu một đĩa thịt bò mềm. Một dao khứa xuống, hương thơm nồng đậm của thịt bò lan tỏa, rồi dùng đũa đưa miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, nhai chậm chậm. Thịt bò có mùi vị thơm đặc biệt lưu chuyển giữa lưỡi và răng, mà Tần Thiên nhiều ngày ăn lương khô thiếu chút nữa nuốt luôn cả lưỡi. Cũng có thể thấy Tần Thiên chính là hưởng thụ nhục vị mà ba tháng nay chưa được nếm.

Lúc này bên ngoài lục tục mấy người bước vào, bọn họ đều tới dùng bữa. Ba cái bàn bên cạnh Tần Thiên đều một người ngồi một cái, bọn họ đều gọi một phần món ăn đơn giản rồi chậm rãi dùng. Lúc bọn họ ngồi, nhìn phương vị như là hình thành một cái vòng vây nhỏ quanh Tần Thiên. Tần Thiên tựa hồ không để ý ba người này, cũng vẫn là cúi đầu ra sức giải quyết những miếng thị bò nền trên bàn. Một lúc, đang ăn, ba người liền trao đổi ánh mắt với nhau, đồng thời khẽ gật đầu.

Ba đạo hàn quanh nhanh hướng về phía Tàn Thiên đang phản chiến cùng thịt bò. Tàn Thiên tựa hồ như không có cảm giác sát khí trong nháy mắt bức tới gần hần, chỉ đang thích ý thưởng thứ đĩa thịt bò mềm. Ba người xử dụng kiểm hướng tới Tàn Thiên mặt mỉm cười vì sắp đạt mục đích. Hết thấy đều rất nhanh, khiến mọi người đang dùng bữa còn chưa biết chuyện gì xảy ra, ba đạo kiểm quang của ba sát thủ còn cách Tàn Thiên chỉ có ba tấc, mà tính kích thích cũng không có giảm xuống. Trên yết hầu của bọn họ đều dính một mùi ám khí. Máu tươi từ yết hầu chậm chậm chảy xuống. Ba sát thủ cổ họng phát ra tiếng rên rì, mọi người trong phòng ăn đều ngây người.

"Các ngươi cũng thật quá kém, làm sát thủ, nếu giống như các ngươi vậy xong hết rồi. Đầu tiên, muốn giết người cũng không cần đứng gần với hần quá, mà đứng gần quá cũng không quan trọng, nhưng các ngươi lại còn đánh tín hiệu với nhau nữa a! Các ngươi sợ rằng người muốn giết không biết sao?" Tàn Thiên nuốt miếng thịt bò xong, và nói tiếp: "Còn có, sát khí trên người các ngươi quá nặng, chỉ cần người cẩn thận một chút, sẽ biết các ngươi là sát thủ. Các ngươi thật là quá thất bại!" Tàn Thiên lắc đầu, rồi dùng đũa gấp miếng thịt bò khác bỏ vào miệng.

"Bang" một tiếng, lão bản kinh hãi xém ngất.

"A! Giết người!". Không biết là ai kêu lên, người trong quán bị tiếng la, như nước lũ chạy đi không còn một mống, chỉ để lại một mình Tàn Thiên ngồi tại chỗ ăn thịt bò. Lão bản cũng không có ngắt đi, nhưng vẫn đứng như trời chồng ở đó, từng giọt mồ hôi to tướng chảy xuống. Chính là lão bản thật sự hy vọng mình có thể ngắt đi. Hần lần đầu tiên phát hiện tinh thần lực của mình lại lợi hại như vậy. Sớm biết như vậy mình đi làm ma pháp sư tốt hơn so với một lão bản của một lữ quán.

Tàn Thiên chậm rãi ăn xong đĩa thịt bò, rồi từ từ lau sạch nước thịt dính trên miệng, quay lại nói với lão bản: "Thịt bò của ngươi làm rất ngon!" Tàn Thiên nhìn lão bản đang phát run, nhẹ giọng nói tiếp: "Ngươi không cần sợ, việc này, ngươi nói ta làm là được. Ta nghĩ bọn họ cũng sẽ không làm khó dễ ngươi đâu."

Lão bản nhìn ba cỗ thi thể nằm trên mặt đất, trong lòng của hần đang lo lắng xử lý ba cỗ thi thể như thế nào. Nếu thủ hạ của thành chủ đại nhân đến đây, chính mình cũng phải tốn rất nhiều tiền, nhưng mà còn cách nào hơn? Chỉ có cho mình không may, mặc dù Tàn Thiên có là thủ hạ của thành chủ đại nhân như lang như hổ, không ai cũng dám đến đắc tội.

Tàn Thiên thấy lão bản nhìn thi thể nằm dưới đất, biết hần đang nghĩ cái gì. Tàn Thiên đi đến trước mặt lão bản. Tâm của lão bản có chút khản trương, mồ hôi trên trán giống như dòng suối chảy xuống. Tàn Thiên dùng cước bộ lại, cười nói: "Mấy thi thể này ta sẽ giúp ngươi giải quyết. Ngươi không có phiền phức lớn gì!" Nói xong, Tàn Thiên chấp tay sau lưng rồi rời lữ quán.

Ba cỗ thi thể kia liền bốc khói, nhục bên ngoài thi thể từ từ tan ra, rồi tiếp tục đến những khớp xương phía trong. Ba cỗ thi thể chậm rãi hoá thành ba bãi nước màu vàng. Lão bản nhìn hết thấy trước mắt, thiếu chút nữa hoa đi, mắt của hần nhắm lại, yếu ớt ngã xuống đất. Hần rốt cuộc cũng ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Truy Sát (2)

Tàn Thiên chấp tay sau lưng rời khỏi lữ quán. Còn có một ít người đứng ngoài cửa lữ quán xem náo nhiệt thấy Tàn Thiên đi ra, đều không nhận được lùi về sau một bước. Tàn Thiên nhìn những người này mỉm cười, rồi đi vào một con hẻm nhỏ. Có người lớn mật đi vào con hẻm Tàn Thiên vừa mới đi để nhìn một cái, thì ngạc nhiên phát hiện Tàn Thiên không có bóng dáng.

Lão bản và lão bản nương vẫn còn nằm yên bất tỉnh trên mặt đất. Từ hậu đường của lữ quán đi xuất hiện một người. Người đó nhìn thoáng qua và đi tới chỗ ngã xuống của ba sát thủ. Y chứng kiến chỉ còn có ba bãi nước vàng và ba cái vật màu đen kỳ quái gì đó, còn có ba vết máu để lại cùng ba thanh đoản kiếm của ba sát thủ, mà thi thể của bọn họ cũng biết mất. Người đó đi đến ba bãi nước vàng phía trước cẩn thận quan sát một hồi, từ trong vũng nước vàng lấy được ba vật rất kỳ lạ đưa lên mắt nhìn.

Lúc này ngoài cửa truyền đến trận bước chân. Người kia liền cho vật kỳ lạ vào ngực, lại từ hậu đường ung dung rời khỏi. Tàn Thiên vẫn phục ở bên ngoài phòng để nhìn nhất cử nhất động của người đó. Chứng kiến người đó đi ra mặt sau của lữ quán, Tàn Thiên liền từ trong phòng nhảy xuống, rồi không xa không gần theo phía sau người đó. Cho tới nay đều là người khác theo dõi Tàn Thiên, hôm nay đổi thành Tàn Thiên theo dõi người khác, hơn nữa người đi phía trước cũng không có phát hiện Tàn Thiên đi theo sau y.

Người đó đi lòng vòng trái bảy phải tám, rồi chuyển vào một con hẻm nhỏ. Tàn Thiên dễ dàng theo sau y. Y tới trước cửa một gian nhà lớn u tĩnh, cơ cảnh nhìn về phía sau, nhưng y vẫn không có phát hiện Tàn Thiên còn đi theo y.

Mễ Lý Tư, người phụ trách phân đường của Nặc Mễ Lý Á gia tộc tại Khang Khẳng Đặc, nhìn ba vật màu đen kỳ lạ và ba thanh đoản kiếm, rồi quay lại nói với người mang mấy vật này tới: "Nhi Đặc, đây là vật mà ngươi tại hiện trường mang về ư?"

Nhi Đặc gật đầu: "Ta đến nơi đó quan sát một chút, trừ ba vật này ra, còn có ba vũng nước vàng và ba vết máu trong tình trạng phun ra, còn ba thi thể của bọn họ cũng không biết biến đâu. Ta có thể khẳng định ba người bọn họ bị ba vật kỳ lạ này giết chết!" Nhi Đặc dừng một lúc, nói tiếp: "Ba người bọn

họ bất ngờ tập kích mục tiêu. Nhưng mục tiêu lại dùng ba vật lạ gì đó bắn vào yết hầu của bọn họ. Điều này rõ tại sao có ba vết máu bắn ra." Cái Nhi Đặc này không đơn giản a. Y lại từ đồ vật này lưu lại trên hiện trường mà có thể đoán được xảy ra chuyện gì, giống như tận mắt nhìn thấy vậy.

Mễ Lý Tư nhìn ba vật trước mắt, trên mặt không khỏi nhăn nhó, ba vậy này thoát nhìn thật sự không có gì, nhưng lại có thể giết chết ba cao cấp đạo tặc ư?

Mễ Lý Tư thở dài một hơi, nói: "Nghĩ không ra, chúng ta lại tổn thất đi ba cao cấp đạo tặc. Cái mục tiêu của nhất cấp truy sát lệnh thật lợi hại a!"

"Gia trưởng nếu phát ra nhất cấp truy sát lệnh, chúng ta chỉ chấp hành đến cùng mới thôi. Dù có hy sinh nhiều phải giết chết mục tiêu, điều này quan hệ đến vinh dự của Nặc Mễ Lý Á gia tộc chúng ta!" Nhi Đặc đứng bên cạnh trầm giọng nói.

Tần Thiên đứng ngoài cửa nghe được lời của hai người trong phòng, cổ nổi gân vô danh nổi lên trong lòng hấn. Tần Thiên liền đá một cước vào cánh cửa được khoá.

"Hảo, không chết cũng không dùng!" Cửa được khoá bay đi, một thân ảnh xuất hiện trước cửa.

"Ngươi là ai?" Nhi Đặc nhanh chóng che chắn phía trước Mễ Lý Tư, lớn tiếng quát.

"Ta là cái mục tiêu không chết sẽ không dùng truy sát mà các ngươi muốn đây!" Tần Thiên mỉm cười và nói với Mễ Lý Tư và Nhi Đặc.

Mễ Lý Tư lùi về sau một bước, lén lút lấy tay đặt vào ám linh bên cạnh cái bàn. Tần Thiên thấy động tác của gã, mờ mắt ra, nói: "Ngươi không cần gọi người đến, bởi vì cho dù ngươi kéo ám linh, cũng không có ai đến. Bọn họ đều trúng Tam Tiểu Tiêu Dao tán của ta rồi!"

"Ta liều mạng với ngươi!" Nhi Đặc nổi giận gầm lên một tiếng, phóng về phía Tần Thiên. Nhưng khi y cách Tần Thiên chừng hai thước lại ngã xuống đất giống như bao cát.

Mễ Lý Tư thấy Nhi Đặc ngã xuống, có chút run rẩy, nói: "Ngươi đã làm gì Nhi Đặc? Ngươi muốn thế nào?"

"Ta muốn thế nào ư? Các ngươi ba lần bốn lượt đối phó ta, ta chỉ bắt quá muốn ngươi trả lại cho ta cả vốn lẫn lời." Tần Thiên mỉm cười nói với gã.

Mễ Lý Tư biết hôm nay thế lực gia tộc ở đây đã bị Tần Thiên giải quyết gần hết. Gã cũng không thể còn mặt đi gặp gia trưởng. Gã mạnh mẽ lấy tay rút thanh đoản kiếm trên bàn. Khi thanh đoản kiếm còn cách gã hai phân, gã chỉ thấy toàn thân mềm nhũ, đoản kiếm gần trong gang tấc cũng không tới tay được. Gã muốn tự sát cũng không được. Mễ Lý Tư liều mạng dẩy dụa, mà khiến hấn trong lòng càng kinh hãi hơn là ngay đã đầu ngón tay của gã cũng không thể động được. Gã không khỏi nhớ tới thảm trạng của nhị gia trưởng Mạc Tang Khoa thường được truyền lưu trong gia tộc. Vô tận sợ hãi bao phủ tâm lý của gã.

"Ngươi muốn tự sát ư?" ta còn có việc muốn hỏi ngươi, chờ ta hỏi xong, ngươi chết cũng không muộn!" Tần Thiên vẫn tươi cười nói với Mễ Lý Tư.

"Tại sao? Tại sao? Ta muốn tự sát ngươi cũng không cho ta tự sát!" Mễ Lý Tư có một chút cố gắng nói với Tần Thiên.

"Ngươi muốn biến ư? Ta nói cho ngươi biết, con chó Mạc Tang Khoa sanh dưỡng trong gia tộc các ngươi muốn vũ nhục mẫu thân ta. Ta liền đem con chó đó hảo hảo chinh một trận, rồi cho hấn từ từ chết đi. Ta nghĩ cũng thật tiện nghi cho hấn." Lúc Tần Thiên nhắc đến Mạc Tang Khoa, hàm răng của hấn nghiến chặt, "Nghĩ không ra các ngươi lại còn hướng ta phát ra nhất cấp truy sát lệnh chó má gì đó, có phải hay không bởi vì thế lực của ngươi thật lớn a! Được rồi, ta cũng tiếp, làm một lần truy sát giả, cho các ngươi biết thế nào là truy sát!" Tần Thiên nở nụ cười chiêu bài của hấn với Mễ Lý Tư.

Mễ Lý Tư chỉ thấy nụ cười trên mặt của Tần Thiên tựa như nụ cười của Ma vương khát máu nhìn mình, liền như nổi điên kêu lên: "Ngươi mau giết ta! Mau giết ta!"

"Ta biết ta hỏi cái gì ngươi cũng sẽ không nói. Ta sẽ khiến ngươi nói ra!" Tần Thiên phẩy tay một cái hướng gã. Mễ Lý Tư chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm cái gì cũng không biết. Mễ Lý Tư mới vừa ngã trên mặt đất, nhưng một thi thể đứng lên. Hai mắt vô thần nhìn Tần Thiên. Tần Thiên mỉm cười hỏi gã mấy vấn đề. Mà Mễ Lý Tư đối với mấy cái vấn đề của Tần Thiên đều tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (ý: cái biết thì nói, không biết không nói). Một màn này thật sự để người ta nhìn được cảm giác một trận quỷ dị không thể tả.

Tần Thiên từ trong đại trạch tử đi ra. Hấn dụng Mê Tâm Thất Thần tán đối với Mễ Lý Tư khiến gã nói ra những việc hấn muốn biết. Còn những người trong đại trạch tử này đều chết dưới Tam Tiểu Tiêu Dao tán của Tần Thiên. Trước kia Tần Thiên giết rất nhiều người, hôm nay ở cái dị thế giới này mặt dù lần đầu tiên giết nhiều người như vậy, nhưng hấn hơi ngăn người. Đã lâu không có cái cảm giác giết người như vậy, và cũng chưa thích ứng với việc đó. Chính mình giết một đám đồ đáng chết, bọn chúng lại muốn không chết không ngừng truy sát mình. Ngươi có thể là mừng một, ta thì mười lăm, nhất định cho bọn chúng biết cái nhất cấp truy sát lệnh là bọn chúng phát ra cho bọn chúng. Bọn chúng truy sát mình, vậy mình phản lại làm một truy sát giả. Kế tiếp, những thành thị có thế lực của Nặc Thước Lý Á gia tộc thì là mục tiêu kế tiếp của chính mình. Tần Thiên lại nở nụ cười chiêu bài của mình, rồi bước đi rời khỏi đại trạch biến thành tử trạch này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 45: Truy Sát (3)

Thành La Mạn Diệp là một trong số thành thị lớn nhất của Lạp Duy Đặc đế quốc. Phú Lâm với khuôn mặt dữ tợn, đôi hắc bạch nhãn tựa như hung tướng ưỡn cái bụng đi trên đường, phía sau là mấy gã đại hán bộ dáng cũng giống như vậy. Mấy tiểu thương bên đường thấy Phú Lâm tới đều lộ ra khuôn mặt vui vẻ hành lễ với Phú Lâm để bắt chuyện. Phú Lâm chỉ cần dùng đôi mắt hắc bạch kia liếc tiểu thương đó một cái, mấy gã đại hán đi theo sau y đều lập tức tách mấy tiểu thương ra ý muốn có phí bảo vệ cho hôm nay.

Phú Lâm chỉ bắt quản là một gã hỗn đản nho nhỏ trong thành La Mạn Diệp. Nhưng khi y được trọng dụng bởi Lăng Lâm, người phụ trách thành La Mạn Diệp của Nặc Mễ Lý Á, Phú Lâm y vào thế lực của Nặc Mễ Lý Á mà tác oai tác oái, ức hiếp đồng hương mà mọi người đều chỉ có dám thầm nổi giận chứ không dám nói.

Đột nhiên, Phú Lâm và mấy gã đại hán toàn bộ giống như trúng ta ngã xuống đất, miệng thì kêu rên điên cuồng, cơ thể toàn thân co quắp quỵ đi. Tất cả tiểu thương thấy hết thấy và đều dọa đến hoảng hồn, nhìn Phú Lâm bọn chúng không biết tại sao nằm trên đất mà tru lên. Rất nhanh y phục trên người đều được bọn chúng cời xuống, và gãi như điên. Trên người của bọn chúng bởi vì gãi liên tục đã xuất hiện những vết máu nhìn muốn kinh tâm. Tiếng kêu thảm thiết của mấy gã đại hán đều khiến cho mọi người không khỏi thảm khải cầu. Bọn họ thật không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc mọi người đều ngây ngốc trên người, một thiếu niên khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười làm như không có việc gì đi đến bên cạnh Phú Lâm bọn chúng, ngay cả một cái liếc nhìn mấy gã đại hán nằm trên đất điên cuồng gãi và tru lên cũng không có. Hắn như một trận gió nhẹ biến mất khỏi, nhưng không một ai để ý tới hắn. Mọi người như đã bị êm bùa cứ một mực nhìn Phú Lâm bọn chúng nằm trên đất mà tru lên. Bấy giờ vết máu trên người bọn chúng càng ngày càng nhiều, ngay cả xương cốt trên tay cũng có thể thấy được. Có người nhìn không được thấy muốn ói. Có người đã ói, những người còn lại cũng cảm giác được vị dịch như con sông quay cuồng, rất nhiều người đều cảm thấy buồn nôn.

Phú Lâm nằm trên đất cảm giác chính mình hình như đang bị hành hạ giống như trong địa ngục. Đây là sự trừng phạt của thần đối với mình. Trong lòng Phú Lâm trước hết hiện lên ý nghĩ như vậy. Trên đại lục vẫn có một truyền thuyết, một người làm nhiều chuyện xấu sẽ bị thần hành hạ thống khổ người này để trừng phạt. Phú Lâm biết rất nhiều việc trái lương tâm mình đã từng làm, hôm nay bị hành hạ giống như địa ngục khiến cho y trong lòng hối hận không nói nên lời. Cho dù chính mình làm một tên côn đồ, tại sao phải kết thân với gia tộc Nặc Mễ Lý Á, nhất là cái tên Lăng Lâm trời đánh kia. Việc xấu mà hắn làm rất nhiều hơn so với mình, tại sao thần lại đem thống khổ trút xuống trên người mình, mà không phải là trên người tên Lăng Lâm trời đánh kia.

Phú Lâm dùng sức mở đôi mắt không còn thần thái nhìn thân thể của mình một chút. Một cỗ sợ hãi không thể tả được hiện lên trong lòng của y. Y thấy cánh tay của mình cơ hồ đã bị chính mình gãi hết thịt. Y tự nhiên có thể nhìn thấy được xương cốt cánh tay lộ ra ngoài. Phú Lâm kêu thảm một tiếng giống như sói trung, thân thể như trúng gió co giật kịch liệt, chậm rãi yên lặng bất động. Mặt trời áp áp mặc dù còn mọc phía trên, nhưng mọi người thấy thảm dạng của Phú Lâm bọn chúng, chỉ có cảm giác như chính mình đang ở trong một hầm băng. Một cỗ khí lạnh theo xương thấm vào trong tim của mỗi người. Có người lại muốn nôn ra, nhưng có thể vì đã nôn hết, duy nhất có thể nôn ra chỉ là dịch vị mà thôi.

Gia tộc Nặc Mễ Lý Á vẫn dùng thương hội để che chở thế lực các nơi. Tuy người trong thương hội thì nhiều, tai mắt khắp nơi, nhưng người phụ trách thì ở tại một nơi khác. Như vậy thì có bí mật gì trong gia tộc cũng không để người không có liên quan chứng kiến được. Bọn họ an bài như vậy lại để cho Tàn Thiên thuận lợi đại khai sát giới.

Bốn đại hán hai tay khoanh lại đứng ở cửa lớn. Tàn Thiên đi tới cửa rồi nhìn thoáng phòng ở bên trong, nhấc chân liền đi vào.

"Ê! Tiểu tử thú, nơi này là nơi ngươi có thể xông loạn ư?" Bốn đại hán thấy Tàn Thiên muốn đi vào, đồng loạt ngăn chặn trước mặt Tàn Thiên.

Tàn Thiên mỉm cười, mộ cái lác mình qua bên cạnh bốn đại hán, thoáng chốc đã tiến vào phòng ở trong. Bốn đại hán quỳnh lên đuổi theo. 'Bang' một tiếng, cửa lớn đột nhiên bị đóng lại.

"Tiểu tử thú, biết chính mình phải bị đánh tự nhiên biết đóng cửa à. Bọn ta lâu này chưa có đánh người, hôm nay mượn tiểu tử thú này trút giận vậy, ha ha!" Một gã trong bốn đại hán vừa cười vừa nói. Bọn chúng thật ra chỉ là tứ chi phát triển, suy nghĩ thô sơ, cho nên cũng không nghĩ rằng tại sao cửa lớn lại bị đóng lại. Bọn chúng càng không biết chính là sát tinh đã tới cửa rồi.

"Cái này ta gọi là đóng cửa đánh chó." Trên mặt của Tàn Thiên vẫn mang theo nụ cười chiêu bài của hắn, rồi quay lại nói với bốn đại hán. Bọn chúng còn chưa có mở miệng, chỉ nghe "Đắc" bốn tiếng, thì cả bốn đã ngã xuống đất. Thân thể cũng giống như bọn người Phú Lâm co quắp lại. Tiếng kêu thảm thiết cũng từ trong miệng bọn chúng phát ra.

Tiếng kêu thảm của bọn chúng làm kinh động mọi người bên trong. Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Một đám đại hán cầm binh khí xông ra. Đi phía sau bọn chúng là một gã gầy gò nhú mắt nhìn Tàn Thiên một hồi, âm trầm nói: "Các hạ biết đây là nơi nào không?"

"Ngươi có phải gọi là Lăng Lâm không?" Tàn Thiên không có trả lời mà hỏi ngược lại.

"Ta chính là Lăng Lâm. Mặc kệ ngươi là ai, nhưng ngươi xông vào chỗ của ta, ta rất bất hạnh nói cho ngươi biết chuẩn bị bò ra ngoài đi!" Lăng Lâm vừa hung ác nói, vừa phát tay bảo thủ hạ xông về phía Tàn Thiên.

"Vậy thì tốt rồi!" Tàn Thiên mỉm cười nhìn đám đại hán khí thế hùng dũng xông lên, thì lại vờn vai một cái.

Chỉ nghe một trận tiếng vang 'bình bình bang bang' của binh khí rớt xuống đất. Tất cả đại hán xông về phía Tàn Thiên đều cũng ngã xuống. Thân thể của bọn chúng co quắp lại cũng giống như bốn đại hán vừa rồi, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên. Lăng Lâm nhìn Tàn Thiên nhãn mặt lại, run giọng nói: "Ngươi

là..."

"Đứng! Chính là ta!" Tần Thiên mỉm cười tiến tới gần Lăng Lâm. Tiếng bước chân "sa sa" tựa như là tiếng trống của tử thần, từng hồi từng hồi nện vào tim của Lăng Lâm.

Trong nửa tháng thời gian ngắn ngủi, Tần Thiên một mình đã đi qua sáu cái thành thị. Thế lực của gia tộc Nặc Mễ Lý Á ở sáu thành thị này đều bị Tần Thiên búng cả gốc rễ lên. Trong lúc nhất thời, người của Nặc Mễ Lý Á đều rom rốp lo sợ cả ngày. Bọn họ không biết một ngày nào đó Tần Thiên đột nhiên lại xuất hiện trước mặt bọn họ. Gia tộc Nặc Mễ Lý Á, ngôi bá chủ lớn nhất, không thể làm gì khác hơn là đem tất cả thế lực chuyển vào trong túi, thành danh phù thật sự của ngôi bá chủ. Mà nụ cười của Tần Thiên lại được người của gia tộc Nặc Mễ Lý Á cho là nụ cười của tử thần.

Nhất cấp truy sát lệnh được bọn họ phát ra tổng cộng năm lần. Bốn lần trước mục tiêu đều điên cuồng chạy trốn khắp nơi, nhưng không có một ai thoát được. Trong đó có một người tại một nơi băng giá ở thú nhân tộc sống được tới mười hai năm, nhưng cuối cùng vẫn chạy không thoát khỏi sự truy sát của gia tộc Nặc Mễ Lý Á.

Lần truy sát thứ năm lại trở thành nỗi sỉ nhục lớn nhất của gia tộc Nặc Mễ Lý Á. Mục tiêu bị truy sát không chỉ không bị giết chết, mà còn từ người bị truy sát biến thành người truy sát.

Lần này gia tộc Nặc Mễ Lý Á thật sự nguyên khí đại thương. Những gia tộc trước đó đứng dưới gia tộc Nặc Mễ Lý Á thì ngồi một chỗ mà xem, đối với việc xấu của gia tộc Nặc Mễ Lý Á bọn họ rất vui mừng. Mọi người đánh nhìn từng bước hành động của gia tộc Nặc Mễ Lý Á, danh tiếng của Tần Thiên cũng đại chấn. Mọi người đều chờ mong trận đại chiến kế tiếp của Tần Thiên với gia tộc Nặc Mễ Lý Á. Cũng không còn xa nữa!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Trí Mệnh Vi Sát (1)

Ánh nắng độc ác chiếu xuống mặt đất. Trong không khí không có một ngọn gió, làm cho người ta cảm giác nóng nực không nói nên lời. Trong viện rộng có hơn mười cây hòe sum suê, cây hòe tạo ra bóng mát rất to khiến người khác cảm giác hơi mát mát. Trong vườn hoa, từng khóm hoa đỏ rực dưới ánh mặt trời chói chang cui đầu vô lực, không có một chút khí nào. Chủ nhân của căn phòng bây giờ âm trầm đang ngồi dưới bóng củ cây hòe. Trước mặt hắn là một bức thư đưa tiên, bên cạnh là một trung niên nhân đứng đó với sắc mặt không đổi. Ánh mặt trời độc ác đang chiếu toàn thân hắn, toàn thân mồ hôi như mưa chảy ra. Cái trung niên nhân này lại như cũ đứng tại một chỗ, tựa hồ như thể mặt trời ác độc không có chiếu lên hắn, mà là chiếu lên một người nào đó.

"Thật là chậm biếm, từ trước tới nay gia tộc Nặc Mễ Lý Á gia tộc chúng ta cho tới bây giờ cũng không bị sỉ nhục lớn như vậy. Nhất cấp truy sát lệnh của chúng ta chẳng những không thể giết chết mục tiêu, ngược lại để mục tiêu phải lại truy sát người của chúng ta. Hôm nay chúng ta tổn thất thảm trọng a!" Phí Nhĩ Nam Đa đọc qua tình báo mới đưa tới, giọng cười, rồi nói: "Chúng ta lại tổn thất một đường khâu!"

Hán Tư vẫn như cũ đứng nghiêm ở đó, chỉ là trên mặt của hắn nhăn lại, biểu hiện nội tâm của hắn không bình tĩnh như bề ngoài của hắn. Phí Nhĩ Nam Đa cũng không tốt hơn, trong lòng của y không ngừng mắng chửi ca ca Mạc Tang Khoa đã chết đi. Chết thì chết đi, còn để lại cho gia tộc một tai tình lớn như vậy. Nếu cứ để tai tình này tiếp tục nữa, chỉ sợ cơ nghiệp mấy trăm năm của tổ tiên gia tộc Nặc Mễ Lý Á, nỗ lực vô số tánh mạng mới có được, thật sự sẽ hủy trong tay của chính mình.

"Hán Tư, dụng thiết vệ đội của chúng ta giải quyết đi!" Phí Nhĩ Nam Đa có chút vô lực mà nói. Mặc dù bây giờ Tần Thiên là địch nhân của chính mình, Phí Nhĩ Nam Đa trong lòng còn có điểm có ý chiều lăm Tần Thiên gia nhập gia tộc. Chỉ là ca ca Mạc Tang Khoa của mình trước đó đối xử vô lễ với mẫu thân của Tần Thiên, mà mình sau đó phát ra nhất cấp truy sát lệnh, cái ý nghĩ đó thật khó có thể thực hiện được. Hôm nay chỉ có cách là giết chết người mà mình rất thương thức, Tần Thiên. Một người so với cả gia tộc mà nói, thì gia tộc vẫn quan trọng hơn chút ít. Chỉ là khi y nhớ tới phụ thân của Tần Thiên thì một cỗ hàn khí xuất hiện sau lưng của y. Có thể bởi vì việc này, gia tộc gia tộc Nặc Mễ Lý Á sẽ hoàn toàn bị diệt vong. Nhưng là vinh dự của gia tộc, lại khiến cho Phí Nhĩ Nam Đa không thể không làm như vậy. Theo tay của Phí Nhĩ Nam Đa nổi gân xanh, có thể thấy được trong lòng y rất mâu thuẫn và sợ hãi.

Hán Tư không nói gì thêm xoay người rời khỏi. Sứ mạng của hắn chính là chấp hành mệnh lệnh, đây là vào ngày đầu tiên khi hắn gia nhập gia tộc Nặc Mễ Lý Á gia tộc, phụ thân của hắn đã nói cho hắn, người ở trên chỉ cần một thủ hạ biết nghe lời, mà không phải là một thủ hạ thông minh.

Tần Thiên ăn xong thức ăn rồi lau miệng. Ở thế giới này, thức ăn có rất nhiều loại, chính là Tần Thiên còn thật sự rất nhớ những món ăn trước kia. Người Trung Quốc đối với thức ăn thì phải có màu sắc và hương vị. Còn người ở thế giới này thì chú trọng vào dinh dưỡng, hơn nữa cách ăn thì dùng tay, hết thấy đều giống như người phương tây trước kia. Tần Thiên biết trù nghệ của mình còn kém hơn mạng của mình, mấy món ăn kia cũng chỉ có thể trong đầu suy nghĩ mà thôi, nếu chính mình đích thân đi làm thật khó có thể tưởng tượng được. Sau khi nghĩ ngợi xong xuôi, Tần Thiên đeo giỏ trúc rời khỏi phạn quán, hướng về phía đường khâu ở thành này của gia tộc Nặc Mễ Lý Á.

Mặc dù ở thế giới này không có điện thoại và phương tiện liên lạc, nhưng khi Tần Thiên liên tiếp đốt đường khâu của gia tộc Nặc Mễ Lý Á ở sáu thành thị, tin tức rất nhanh truyền ra ngoài. Người của gia tộc Nặc Mễ Lý Á gia tộc cũng biến đổi thành tiêu thanh biệt tính. Tần Thiên mấy ngày nay thật là tìm

không được mấy người trong gia tộc Nặc Mễ Lý Á. Tàn Thiên từ trong đám người phụ trách ở đây hỏi ra được ám hào liên lạc đều bị thay đổi, khiến cho hắn không khỏi không thăm than sự khổng lồ và linh hoạt của gia tộc Nặc Mễ Lý Á gia tộc, gọi là bá chủ lớn nhất hắc đạo không phải là gọi chơi. Tàn Thiên đối với việc này cũng không cảm thấy sợ hãi, trong lòng ngược lại có một loại hưng phấn không thể tả. Mấy đại thế gia khác trước kia không ai không phải có thù đoạn phi thường, chính mình còn không phải cùng bọn họ an toàn nhiều năm như vậy. Giờ đây chỉ là một cái gia tộc Nặc Mễ Lý Á gia tộc xem như là thế gia thì có cái gì phải sợ.

Trong phòng thật yên tĩnh, người bên trong tựa hồ đã chạy hết. Tàn Thiên đứng ở ngoài cửa nhú mắt nhìn thấy phòng ở đây đã không còn một bóng người. Hắn cảm giác được phòng này cũng không phải là một căn phòng bề ngoài không có ai. Tàn Thiên vánh tai lên, một, hai, ba, tổng cộng có mười hai người ở bên trong. Có thể nghe ra được bọn họ không ai không phải là hảo thủ, so với người gặp phải trước đó quả thực mạnh hơn nhiều. Một loại hưng phấn ở trong lòng của Tàn Thiên dâng lên. Cho tới nay, Tàn Thiên dùng độc được đều là đối phó với người có võ công thấp kém, rất ít có cao thủ để hắn thử sự lợi hại của độc được. Bây giờ đã có mấy tên cao thủ kia đến thử độc được của chính mình có hữu hiệu đối với bọn chúng hay không rồi.

Nhấc tay một chuông cánh cửa được đóng đã bị Tàn Thiên đẩy ra. Xuất hiện trước mặt hắn chính là ba chiến sĩ thân mặc giáp cầm cự kiếm, ba ma pháp sư thân mặc ma pháp trường bào, còn có năm người phục ở một nơi bí mật gần đó, ngoài ra còn có một người cẩn thận từ từ đi đến gần cánh cửa. Mười hai người này chính là người trong thiết vệ độ của gia tộc Nặc Mễ Lý Á. Tàn Thiên mặc dù ở thế giới này đã bảy tám năm, ma pháp sư, chiến sĩ, đạo tặc, hắn đều gặp qua, chỉ là một lần đối mặt với nhiều người như vậy là lần đầu tiên. Tàn Thiên không biết phục ở một nơi bí mật chính là cung tiến thủ. Vào lúc binh khí đã phát triển đến cực hạn, một trong chủ lực trong quân đội cổ đại là cung tiến, tham gia trận đấu cũng là bình thường.

"Các ngươi có phải đã chờ ta rất lâu hay không. Ta hẳn là không có tới trễ!" Tàn Thiên nhìn sáu người trước mắt mỉm cười mà từ từ tiến gần, hình như là giống như đến nhà bằng hữu làm khách. Tay Tàn Thiên vung lên phóng nhuyễn cốt tan ra, một thân ảnh trong hư không hiện ra, nhuyễn nhuyễn ngã xuống đất. Chiêu ấy của Tàn Thiên lại làm cho mười một người còn lại cả kinh.

"Ta xem đây chính là đề ta dạy cho ngươi học Quy Tức đại pháp, như vậy thì ngươi sẽ không đề cho ta phát hiện hơi thở của ngươi. Ngươi đi giết người càng an toàn hơn một chút!" Tàn Thiên nhìn đạo tặc nằm trên mặt đất về mặt không đề ý mà nói. Trong lòng của Tàn Thiên lại rất khiếp sợ, cái đạo tặc này dĩ nhiên có thể ẩn thân, mà hắn còn không thể hoàn toàn ẩn núp hơi thở của chính mình, nếu không thì thật không dễ dàng phát hiện ra hắn. Chiêu này có thể mạnh hơn với nhẫn thuật của Nhật Bản. Người này lợi hại như vậy, mấy tên khác sợ rằng không dễ đối phó. Tàn Thiên âm thầm đề cao cảnh giác, trong lòng sự hưng phấn đã lên đỉnh điểm.

"Các hạ thật là danh bất hư truyền, một cái đề cấp ám sát giả đạo tặc của chúng ta để các hạ dễ dàng giải quyết như vậy. Nhưng thiết vệ chúng ta trong tay còn cho tới bây giờ chưa có ai chạy thoát được. Còn có mười một người chúng ta, các hạ chính là thúc thủ chịu trời đi!" Gã ma pháp sư đứng giữa ba ma pháp sư trầm giọng nói với Tàn Thiên.

"Đúng không? Chính là trong từ điển của ta không có cái từ 'thúc thủ chịu trời' này, có chiêu gì cứ xuất ra, ta tiếp được." Tàn Thiên vẫn như cũ nở nụ cười chiêu bài của hắn.

"Vậy các hạ chịu chết đi!" Vừa dứt lời, ba chiến sĩ đã múa kiếm xông lên phía trước chém Tàn Thiên. Phong nhận, hỏa cầu, băng trụ lần lượt ở hai bên toàn bộ hướng về phía Tàn Thiên. Bốn mũi tên xé gió cũng chặn tất cả đường lui của Tàn Thiên. Còn có một mũi tên đoạt mệnh vẫn không có bắn ra. Hắn đang đợi thời cơ tốt nhất để bắn một phát trí mạng. Ma pháp sư vừa rồi mở miệng, vẫn mỉm cười nhìn Tàn Thiên. Tàn Thiên chính là đứng yên ở đó nhìn tất cả công kích hướng về phía hắn, trên mặt vẫn còn nở nụ cười chiêu bài của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Trí Mạng Vi Sát (2)

Thiết Vệ môn đơn độc tác chiến tự nhiên là hảo thủ. Mà chỗ đáng sợ nhất của bọn chúng là hợp kích thuật. Tàn Thiên cũng phát hiện ra điểm này. Hiện tại ở một xã hội mà vũ kỹ được cổ vũ, trừ mấy đại thế gia còn có một ít toàn kích thuật, rất ít người có thể nhìn thấy được hợp kích hội. Tất cả công kích đã đem trước sau trái phải của Tàn Thiên toàn bộ phong kín. Khe hở duy nhất để lại chỉ có mặt trước, mà còn có một mũi tên vẫn chưa bắn ra. Gã đang chờ cho Tàn Thiên nhảy lên phía trước để bắn một mũi tên đoạt mạng. Nếu mũi tên đoạt mạng của gã không thể đưa Tàn Thiên vào chỗ chết, thì hỏa long tập trung nơi tay của ba ma pháp sư chính là nhất cuối cùng lên người Tàn Thiên.

Việc trên đời có đôi khi không phải người có thể tưởng tượng được. Thiết Vệ môn ngạc nhiên phát hiện ra Tàn Thiên đã không thấy đau, biến mất như chưa từng thấy qua. Bốn mũi tên vốn là ngăn chặn đường lui của Tàn Thiên giờ đây xé gió bắn về phía ba chiến sĩ. Ba chiến sĩ không thể không động thủ múa cự kiếm đánh bật mũi tên đang bay tới. Lúc này, bọn chúng mới phát hiện ra, Tàn Thiên đang nằm sấp dưới đất với một tư thế cho tới bây giờ bọn chúng gặp qua. Điểm này cũng là nguyên nhân tại sao công kích của bọn chúng lại thất bại. Tất cả người luyện võ bình thường đều không chú ý quá mức phía dưới đất, và nơi đó cũng trở thành điểm yếu để công kích. Tàn Thiên mặc dù tránh được công kích, nhưng mà đau đớn do ba chiến sĩ phát ra cũng khiến cho mặt của Tàn Thiên hơi đau.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tàn Thiên nằm trên mặt đất như một thi thể mang một loại khí đang định bắn ra, hướng về phía trước mặt ba ma pháp sư. Ba người đó chứng kiến Tàn Thiên đột nhiên đứng trước mặt của chính mình, không khỏi sửng sốt. Thiết vệ còn lại cũng sửng sốt. Mà thiết vệ chỉ là sửng sốt vài giây mà thôi thì đã liên công kích về phía Tàn Thiên.

Chỉ vài giây đó đối với Tàn Thiên đã đủ rồi. Hắn đã đưa tay điểm một lúc vào huyết đạo của cả ba ma pháp sư. Hỏa long đang ngưng tụ trên tay của bọn chúng đã biến mất.

Tàn Thiên biết công kích của ma pháp sư là lợi hại nhất. Khi bọn họ công kích giống như súng đạn, phạm vi và uy lực còn mạnh hơn của súng đạn. Nếu không phải ma pháp sư lúc chuẩn bị ma pháp cần thời gian niệm chú ngữ, nói không chừng ma pháp thật là thiên hạ vô địch. Sự việc trên đời còn có sự bình hành, có được tất có mất.

Một mũi ma pháp tiến lóe sáng bay về phía Tàn Thiên. Mũi tên này cũng không phải vì muốn đã thương địch thủ mà chỉ muốn bức Tàn Thiên ra xa khỏi ma pháp sư. Ma pháp sư được như thế thì có thể một ít thời gian quý giá để lùi về sau rồi tiện đà phát ra hỏa long đánh ngã Tàn Thiên.

Hết thấy tới quá nhanh, Tàn Thiên điểm huyết đạo của ba ma pháp sư, bọn chúng cũng không phát hiện ma pháp sư đã bị Tàn Thiên điểm huyết không động đậy được. Mà đương sự là ma pháp sư trong lòng càng kinh dị hơn. Bọn chúng chỉ cảm thấy người tê dại, hỏa long do mình chuẩn bị xong đã biến mất không còn tăm hơi. Càng đáng sợ hơn là thân thể của bọn chúng không thể động, ngay cả cái miệng. Bọn chúng nhìn về phía Tàn Thiên với ánh mắt tràn đầy nỗi sợ hãi.

Tàn Thiên chỉ một đòn giống như định thân thuật trong ma pháp, hơn nữa còn cao minh hơn định thân thuật. Chẳng lẽ hắn là một ma pháp sư ư?

Tàn Thiên quay người lại, chứng kiến mũi ma pháp tiến bay về phía mình, không nói lời nào đã kéo một ma pháp sư che phía trước của chính mình. Hai ma pháp sư còn lại thì chỉ trơ mắt nhìn Tàn Thiên đem đồng bọn của mình đến trước người để đỡ tên. Chính là đại huyết toản thân bị Tàn Thiên điểm rồi, chỉ có thể đứng yên một chỗ mà lo lắng không cần thiết. Cái ma pháp sư bị Tàn Thiên kéo ra cũng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Một tiếng thét thảm thiết thê lương, ma pháp tiến bắn trúng người ma pháp sư còn phát ra một tiếng nổ mạnh. Máu đỏ tươi từ trong người của ma pháp sư phun ra hình thành một huyết vụ trên không trung. Như thế cũng dễ cho Tàn Thiên phát hiện phương vị của tên cung tiễn thủ này. Tàn Thiên thân hình vừa động tự nhiên là còn phải nhanh hơn tốc độ của mũi tên vừa mới được tên cung tiễn thủ kia bắn ra. Tàn Thiên giống như quỷ mỵ phóng tới trước mặt gã. Trừ ma pháp sư bị trúng tên ra, hai ma pháp sư còn lại mềm nhũn ngã xuống. Bọn họ đã trúng Nhuyễn cốt tán của Tàn Thiên. Mà ba chiến sĩ chứng kiến Tàn Thiên kéo một ma pháp sư ra đỡ mũi tên kích, còn hai ma pháp sư khác đứng yên một chỗ tựa hồ như bị trúng định thân thuật. Biết rằng ma pháp sư xem như xong, ba chiến sĩ hét lớn một tiếng rồi điên cuồng xông lên.

Cái tên cung tiễn thủ kia thấy Tàn Thiên phóng tới trước mặt gã, tốc độ của gã cũng không chậm lập tức nhảy sang một bên muốn tạo một khoảng cách với Tàn Thiên. Chính là Tàn Thiên chỉ mỉm cười với gã rồi phát tay một cái, cung tiễn thủ đó liền ngã xuống. Tàn Thiên lại đánh về phía cung tiễn thủ khác như đánh bong bóng.

Ba chiến sĩ rống lớn phóng về phía sau Tàn Thiên. So về khí lực, Tàn Thiên không phải là đối thủ của bọn chúng, nhưng so về tốc độ dù bọn chúng có gần hóa tiên cũng không bằng hắn. Hơn nữa ở gian đình viện chật chội này, khinh công lại có thể làm được xuất quỷ nhập thần, mà thật sự không có loại ma pháp nào có thể làm được như vậy. Ba chiến sĩ như phát điên mà truy kích phía sau Tàn Thiên. Mặc dù bọn chúng đã cố hết sức, nhưng bọn chúng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn đồng bọn của chính mình bị đánh ngã. Bọn chúng còn phát ra đầu khí đánh về phía sau của Tàn Thiên, nhưng mỗi kích lại không có cản trở được hành động của hắn, ngược lại còn cản trở tầm mắt của bọn chúng khiến hành động càng không tiện lợi.

Tàn Thiên như quỷ mỵ về tới trung tâm đình viện, rồi xoay người và mỉm cười với ba chiến sĩ hơi thở dốc đang đuổi theo, và nói: "Trò chơi tới đây nên kết thúc rồi! Các ngươi cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi đi!"

Ba chiến sĩ trong mắt mang một sự không cam lòng, nhuyễn nhuyễn ngã xuống. Khiếp giáp được bọn họ mặc trên người khi tiếp xúc với mặt đất liền phát ra một tiếng vang thật lớn.

Vốn mười hai người này là muốn trước tiên dùng ba chiến sĩ chế trụ Tàn Thiên, rồi dùng ma pháp và cung tên ở khoảng cách xa công kích Tàn Thiên, cuối cùng thì do đạo tặc nhân lúc Tàn Thiên không chú ý một kích giết chết hắn.

Đạo tặc vừa thấy Tàn Thiên tiến vào nhất thời lòng háo thắng liền xông tới, muốn giết chết hắn. Ai ngờ lại để cho Tàn Thiên dùng Nhuyễn cốt tán mê ngã. Điều này cũng khiến cho kế hoạch của bọn chúng rối loạn. Mười hai người này cứ như vậy mà bị Tàn Thiên giải quyết dễ như trở bàn tay.

Mười hai người bị Tàn Thiên theo thứ tự phóng tại một nơi, chỉ có mười một người còn sống, cái ma pháp sư đáng thương kia đã chết trong tay của đồng bọn. Mười một người dù còn sống nhưng không thể động đậy, mà bọn chúng nhìn Tàn Thiên với ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ, không cam lòng, tuyệt vọng. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì mười một đạo ánh mắt kia nhất định sẽ hóa thành mười một đạo đao kiếm sắc bén băm vằm Tàn Thiên thành vạn mảnh. Nhất là cái tiễn thủ bắn chết đồng bọn của chính mình. Trong mắt của gã còn có một tia hối hận.

"Các ngươi không cần nhìn ta như vậy. Ta rất sợ đó!" Trên mặt Tàn Thiên lại hiện ra nụ cười chiêu bài của hắn. Toàn thân của mười một người không nghe lời mà run rẩy. Bọn chúng có nghe nói qua chỉ cần Tàn Thiên mỉm cười, như vậy tử thần sẽ phủ lên trên người bọn chúng.

"Các ngươi thật không tệ. Ta thật là cho tới bây giờ không có lao lực như hôm nay vậy. Ta thật cảm giác rất kích thích, ta thật lâu rồi không có cảm giác như vậy!" Tàn Thiên dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Ta thật sự có một chút tiếc nuối không muốn giết các ngươi. Mà các ngươi là người đã cùng ta giao thủ qua, các ngươi cũng nhất định biết nhược điểm của ta, thật không có cách nào khác ta không thể không giết các ngươi!" Mười một thiết vệ tuyệt vọng nhắm mắt lại, trên mặt của bọn chúng toát ra một sự lưu luyến đối với thế giới này.

Tàn Thiên đi ra khỏi căn phòng này, biến mất giống như một cơn gió nhẹ. Trong phòng chỉ còn lại mười hai cỗ thi thể, trong đó có mười một cỗ thi thể về mặt cũng rất an tường, hình như bởi vì quá mệt mỏi mà ngủ say. Một cơn gió nhẹ thổi qua áo của bọn chúng, áo của bọn chúng khẽ động.

Chương 48: Trí Mệnh Vi Sát (3)

Trời vẫn còn là một khối mặt trời, người vẫn còn những người đó. Thế giới cũng sẽ không bởi vì một người mà thay đổi, cũng sẽ không bởi vì một việc mà thay đổi.

Tần Thiên bây giờ đang ngồi bên bàn hưởng thụ bữa ăn của hắn. Mà cái giỏ tre đặc điểm tượng trưng của hắn bây giờ đặt bên cạnh bàn. Tần Thiên vốn là có thể dịch dung, nhưng giỏ tre này không có chỗ nào để thu hồi nói. Tần Thiên từ Khắc Lai biết được có một loại không gian ma pháp có thể cất giữ đồ vật mà không phiền hà như thế, giống như bách bảo nang của đạo gia. Chỉ là Tần Thiên khi đó vì quan tâm chế được mà không có hỏi về không gian ma pháp là như thế nào. Hôm nay hắn nhớ tới thì thật có chút hối hận. Nếu không thì cũng không cần mỗi ngày phải đeo một giỏ tre đi tới đi lui như vậy.

Dùng cơm xong, Tần Thiên trả tiền, rồi lại vác giỏ tre tiếp tục lên đường. Hắn biết hắn hôm nay giết chết mười hai thiết vệ của gia tộc Nặc Mễ Lý Á, cái tin tức này tất nhiên rất nhanh sẽ truyền tới gia trưởng của bọn chúng.

Gia tộc Nặc Mễ Lý Á làm bá chủ dưới đất thì sẽ không từ bỏ ý đồ được, cho dù không thì cũng sẽ vì người bị mình giết chết mà báo thù, vì mặt mũi lại sẽ truy sát mình, mà sự truy sát tiếp theo đây sẽ càng mãnh liệt hơn. Tần Thiên ngay cả một điểm sợ hãi cũng không có, dù sao cũng đã làm thì cùng lắm là nước tới đập đất, bình tới tướng đánh. Chính mình cũng không phải là người dễ chọc.

Phí Nhĩ Nam Đa nhìn tình báo vừa mới đưa tới đặt trước mặt mình, trên mặt không có lộ biểu cảm gì, trong tay đang siết chặt chén rượu thủy tinh rồi phát ra trận than vãn thống khổ. Bàn tay kia siết chặt chén rượu thủy tinh tạo ra âm thanh kiên kiệt, kích thích thần kinh của Phí Nhĩ Nam Đa. Chén rượu thủy tinh phát ra một tiếng vỡ to, cuối cùng cũng biến thành mảnh nhỏ trong tay của y.

Mười hai thiết vệ, mười hai tinh anh mà gia tộc dùng vô số tâm huyết bồi dưỡng được, cứ như vậy mà biến thành mười hai cỗ thi thể lạnh như băng. Không cần nói, trong lòng của Phí Nhĩ Nam Đa đau lòng cỡ nào, mà cái đại sĩ nhục này không thể làm cho y có thể bình tĩnh trở lại. Từ khi Tần Thiên từ một người bị truy sát biến thành người truy sát, thế lực của gia tộc quả thực đã thụ đả kích trầm trọng mà mấy chục năm qua chưa từng gặp phải. Danh dự của gia tộc cũng có thể là đã rớt xuống ngàn trượng. Mà mấy gia tộc khác trước kia ở dưới bây giờ đã bắt đầu hành động. Phí Nhĩ Nam Đa một mực tự hỏi chính mình, cái nhất cấp truy sát lệnh được phát ra này chẳng lẽ thật sự phải biến thành nhất cấp truy sát lệnh đối với gia tộc ư?

Gia tộc Nặc Mễ Lý Á làm bá chủ lớn nhất dưới đất, và bên trong gia tộc còn có một cỗ lực lượng rất cường đại. Cỗ lực lượng này dưới tình huống bình thường, các đời gia trưởng sẽ không sử dụng, chỉ khi nào gia tộc khó khăn nhất mới có thể vận dụng cỗ lực lượng này. Rất bất hạnh là, gia tộc Nặc Mễ Lý Á bây giờ đang ở thời điểm khó khăn nhất, Phí Nhĩ Nam Đa quyết định vận dụng cỗ lực lượng này đi giết Tần Thiên.

Một ma pháp sư, một chiến sĩ, một cung thủ ngồi đối diện Phí Nhĩ Nam Đa. Bọn họ phân biệt là đại ma pháp sư Tập Lý Lai, đại kiếm sư Hoắc Khắc, và thần xạ thủ Đa Lợi. Ba người này cho tới nay đều rất ít đi lại bên ngoài, nhưng khi nhắc đến tên của bọn họ, người biết bọn họ cũng rất ít.

"Bây giờ là lúc gia tộc khó khăn nhất, ta cần sự trợ giúp của các ngài!" Phí Nhĩ Nam Đa ngồi ở bên cạnh bàn, nói với người ngồi đối diện.

"Chúng ta đã thật lâu không có đi ra ngoài. Cái tiểu tử đem gia tộc ta khiến long trời lở đất, chúng ta cũng có nghe qua. Chúng ta cũng rất muốn biết hắn!" Đa Lợi vừa dùng tiểu đao tu lý móng tay của mình, vừa miễn cưỡng quay lại đáp lời của gia trưởng Phí Nhĩ Nam Đa. Gã hoàn toàn không có tỏ vẻ sự tôn kính gì đối với cái gia trưởng này. Phí Nhĩ Nam Đa cũng không ngại thẹn. Có thực lực thì có thể khiến cho người khác tôn kính người, người cũng không cần phải tôn kính người khác.

"Mấy thứ gọi lại độc dược của tiểu tử kia rất lợi hại. Các ngài nếu muốn đi đối phó hắn thì nên mang theo thần hộ thạch đi!" Phí Nhĩ Nam Đa nhìn ba người và nói.

"Cái gì? Đối phó với một tiểu tử như vậy thôi, chúng ta còn cần phải mang theo ba viên thần hộ thạch ư? Người thật là quá coi thường thực lực của chúng ta rồi!" Hoắc Khắc mặc dù là một đại kiếm sư, nhưng chiến sĩ có tính tình thô bạo khiến y rất không chịu nổi khi mỗi người nào có điểm nghi ngờ thực lực của y.

"Hoắc Khắc, người cảm miệng cho ta. Phí Nhĩ Nam Đa muốn chúng ta mang theo thần hộ thạch là để chúng ta an toàn hơn. Không nên xem thường địch nhân của chính mình. Chẳng lẽ, người cái tên này lúc trước ném mũi dao khô chưa đủ sao?" Tập Lý Lai vẫn không nói gì quay lại lớn tiếng khiển trách Hoắc Khắc.

Hoắc Khắc liếc nhìn Tập Lý Lai một cái. Tập Lý Lai là lão đại trong ba người bọn họ. Đối với lão đại, Hoắc Khắc cũng không dám nói thêm gì nữa. Tập Lý Lai nhìn Phí Nhĩ Nam Đa và nói: "Trong gia tộc nhất định có rất nhiều tư liệu tường tận về cái tiểu tử kia. Ta bây giờ muốn một phần!" Làm lão đại, Tập Lý Lai chính là rất xứng. Mỗi lần hành động, ông đều cẩn thận nghiên cứu tư liệu về người phải giết. Rồi dựa theo tư liệu mà nghĩ ra kế hoạch tương đối hoàn mỹ. Ông cho rằng hiểu rõ địch nhân nhiều hơn thì sẽ càng an toàn thêm. Chỉ là tất cả tư liệu lần này về Tần Thiên trừ độc dược của Tần Thiên được ghi lại ra, những tuyệt kỹ khác của hắn không có được ghi. Tập Lý Lai dựa theo tư liệu hiện có, rồi nghĩ ra một kế hoạch thật sự có thể đưa Tần Thiên vào chỗ chết không?

Ba người xuất hiện trước mặt Tần Thiên. Tần Thiên nhíu mày quan sát ba người đó, một người thanh niên tóc vàng, mắt xanh, mũi cao, tướng mạo anh tuấn, trên lưng có đeo một cây cung tên. Tần Thiên chỉ là nhìn thoáng qua người thanh niên đeo cung tên này. Ánh mắt của hắn tất cả đều nhìn về phía một trung niên nhân tóc nâu thân mặc một bộ ma pháp trường bào. Điểm đặc trưng của trung niên nhân này chính là con mắt màu xanh lóe sáng giống như ngôi sao trên trời. Người có con mắt như vậy nhất định là một người hết sức tinh táo, cũng là người rất đáng sợ. Ba người này chính là Tật Lý Lai, Đa Lợi và Hoắc Khắc. Tần Thiên nhìn ba người này trên người cảm giác được sự áp bức đã lâu chưa từng gặp. Điều gì tới phải tới, gia tộc Nặc Mễ Lý Á lần này phải người tới so với mười hai thiết vệ lần trước, mạnh hơn rất nhiều lần. Đây cũng là nhất lưu cao thủ ở cái thế giới này!

"Người chính là Duy Sâm phải không? Người đi theo chúng ta, chuyện của chúng cũng nên kết thúc ở đây!" Tật Lý Lai trầm giọng nói với Tần Thiên.

Tần Thiên mỉm cười gật đầu với bọn họ, rồi nói: "Đúng vậy! Ta chính là Duy Sâm. Chuyện của chúng ta nên kết thúc rồi. Các người muốn dẫn ta đi đâu?"

"Người rất bình tĩnh, khó trách gia tộc Nặc Mễ Lý Á chúng ta bị người làm đến long trời lở đất. Chúng ta phỏng chừng đã đánh giá thấp người." Tật Lý Lai dùng đôi mắt sáng như ngôi sao của lão nhìn thẳng vào mắt của Tần Thiên.

"Người quá khen. Chúng ta nên tìm một chỗ để giải quyết chuyện của chúng ta đi!" Tần Thiên vẫn tươi cười chẳng lo lắng gì, chỉ nói.

Dong binh môn trên người đi ngang ngạc nhiên phát hiện bọn người Tật Lý Lai, rất ít xuất hiện, lại xuất hiện ở trong thành này. Đi theo phía sau bọn họ là một thiếu niên đang đeo một giỏ tre, giống như một con dê đang chờ bị xử lý. Cách đó không xa, có một thiếu nữ mỹ lệ nhìn bọn người Tần Thiên ra khỏi thành. Phía sau thiếu nữ là hơn hai mươi buru hãn đại hán toàn thân tản ra thiết huyết khí...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.